

KABALA, BİLİM
VE
HAYATIN
ANLAMI

“Çünkü hayatınızın bir anlamı var”

Michael Laitman

İçindekiler

Önsöz	4
Bölüm 1:	
Kabala, Kuantum Fiziği ile Buluşuyor	10
San Fransisco Konferansının Katılımcıları	12
Kabala ile Tanışalım	17
Maddenin Doğası	22
Veren Güç ve Alan Güç	52
Kabala ve Bilim Arasında	61
Kuantum Teorisi	80
Kuantum Teorisinin Kredibilitesi	91
Bölüm 2:	
Kabala Bilgeliğinin Özü	96
Gerçekliğin Yapısı	106
Bölüm 3:	
Gerçekliğin Algılanması	134
Manevi Kabın İnşası	142
Algılama	144
Bilincin Yeniden Kazanılması	156
Bölüm 4:	
Manevi Genin Farkına Varmak	179
Reşimo	179
İfşa Olan ve Gizlenen	197
Doğanın Kanunları	205
Kabala — Modern Bilim	210
Sözlük	217
Kabalistler Kabala Hakkında Yazıyor	226

ÖNSÖZ

İnsan doğasının özü, haz için sürekli geliştirmekte olan arzudur. Bu arzuyu yerine getirebilmek için, kendimizi, gerçekliğimizi bulmak, keşfetmek ve geliştirmek zorunda hissederiz. Tarih boyunca, arzunun haz için kademe kademe yükselişi, insanoğlunun gelişiminin arkasındaki itici güç olmuştur.

Haz için arzu, çeşitli aşamalardan geçerek gelişmiştir. İlk aşamada, kendini gıda, üreme ve aile gibi temel ihtiyaçların karşılanmasında göstermiştir. İkinci aşamada, zenginlik için olan arzu yükselmiştir ve üçüncüsünde şan, şöhret, güç ve onur için şiddetli bir arzu doğmuştur. Bu üç seviyenin gelişimi insan toplumunda büyük değişikliklerin olmasına neden olmuş ve insanlık çeşitli farklı sınıflardan oluşan bir topluluk haline gelmiştir.

Dördüncü aşama öğrenme, bilgi, bilgelik için olan özlemimizi ortaya çıkarmıştır. Bu aşama kendini bilimin, eğitim sistemlerinin ve kültürün gelişiminde ortaya koymuştur. Bu seviye Rönesans ve bilimsel reformlar ile ilişkili olup halen günümüzde de hâkimiyetini sürdürmektedir. Bilgi için olan arzu, etrafımızdakileri anlamamızı gerektirmektedir.

İnsanlığın mevcut durumunu ve geleceğe dair beklentilerini anlayabilmemiz için bilimin gelişimi sırasında geçmiş olduğu çeşitli mihenktaşları arasında bir köprü inşa etmemiz gerekir. Bu dönüm noktaları bizim yaşama olan bakış açımızı önemli derecede etkilemişlerdir.

16. yüzyıldan itibaren meydana gelen bilimsel devrimler düşünce yapımızda bizlere büyük değişiklikler getirdiler. Bu zamanlarda, araştırmacılar teorilerin mutlaka deneyler ve gözlemler ile test edilmeleri gerektiğine inanıyorlardı. Aynı zamanda mitolojik ve dinsel açıklamalardan kaçınmamız konusunda bizleri uyarıyorlardı. Bilimsel düşüncenin merkezinde, gerçekliğin analizi ve yüzyıllık eski sorulara bilimsel yanıtlar aramak yer alıyordu. Bu ana kadar, bu başlıklar ilahi güce atfediliyorlardı.

Doğal Felsefe'nin Matematiksel Temelleri (1687), isimli kitabında, Isaac Newton (1642-1727), bizleri herhangi bir cismin bir kuvvet ile etkilenmesi halinde hareketinde meydana gelen değişimi hesaplamamızı sağlayacak mekaniksel bir teoriyi ortaya attı. Newton'un teorisinin başarısı tamamen yeni bir dünya görüşünü ortaya çıkardı. Newton'un bu nedensel bakış açısı, herhangi bir olayda, olayın kendi doğasından bağımsız olarak, belli bir doğa kanununun kendini göstereceğini ifade etmiş oldu. İlahi gücün varoluşu, tüm hareketin izlediği yolun sabit olmasından dolayı küçük bir önem teşkil ediyor ve İlahi gücün buna bir müdahalesi yoktu.

Nedensellik yaklaşımı Gökbilimci Pierre Simon Laplace (1749-1827) tarafından, Napolyon'a Güneş Sistemimiz'in nasıl oluştuğunu anlatmaya çalıştığı sırada çok güzel bir şekilde kullanılmıştı. Napolyon ona bu süreç içerisinde Tanrı'nın rolünü sormuştu, Laplace'in yanıtı ise: "Bu hipoteze burada ihtiyacım yok" şeklinde olmuştu.

Bu yüzden, bilim kendi limitlerinin dışındaki görüşlerin varlığına, buna bizim algılamamıza gizli durumda olan gerçekler de dâhil olmak üzere, yer bırakmadı. Herkes, insanlığın dünyayı olduğu gibi anlamak için gerekli olan ölçümleri keşfettiğine inandı.

1800'lü yılların sonlarına doğru, klasik fiziğin, araştırmacılara her türlü doğa olayına karşın tüm kanunları sağladığına inanıldı. Birçok araştırmacı bu kanunların gizemli kalan bir kaç fenomeni dahi açıklayabilmelerine kendilerine yardımcı olacakları inancını sürdürmeye devam ettiler. Fizik her zaman için tüm bilimlerin anası olarak değerlendirildiğinden ve teknoloji ile deneylerin önsaflarında yer aldığından, fiziğin buluşları aynı zamanda diğer bilimlerdeki araştırmalara da kaynak olmaya hizmet etti.

Modern fiziğin çağı 1900'lü yılların başlarında Albert Einstein'ın (1879-1955) devrimsel buluşları ile başladı. Einstein'ın İzafiyet Teorisi, zaman, uzay, kütle, hareket ve yerçekimi ile ilgili bilinen her şeye olan bakış açısında temel değişiklikleri doğurdu. Einstein'ın teorisi zaman ve uzayı tek bir oluşumda birleştirdi (Uzay zamanı). Bu, uzay ve zamanın mutlak olduklarına dair ilk inanışları iptal etti.

1930'larda başka bir teori ortaya atıldı: Kuantum Mekaniği, aynı zamanda Kuantum Teorisi olarak da bilinir. Kuantum Teorisi, fizikte sürekli devam eden bir devrime yol açtı. Tüm ölçümlerin sadece yaklaşık kantitatif sonuçlar verdiği bir ortamda, Kuantum Teorisinin hesaplamaları, olasılıkları yorumlamak olacaktır.

Michael Laitman

Kuantum Teorisi, daha önceki teoriler ile açıklanamayan çeşitli fenomen olayları açıklayabilecek durumdaydı. Bunlardan en meşhur olanı, Dalga – Parçacık İkilik durumuydu. Elektron gibi mikroskobik düzeydeki cisimler bazı koşullar altında dalga, bazı koşullar altında ise parçacık olarak davranmaktaydılar.

Kuantum Teoreminin temel konsepti “Belirsizlik Prensibi”dir. Bu prensibe göre gözlemci gözlenen olayı etkilemektedir. Bu yüzden kilit soru şudur: “Ölçümler gerçekte neyi ölçmektedirler.” Bu prensip, “objektif süreç” konseptinin geçersiz olduğu anlamına gelmektedir. Hatta daha fazlası, ölçülen sonuçların ötesinde, “objektif gerçeklik” basit anlamda var dahi olamaz.

Kuantum Fiziği'nin keşifleri bilim insanlarının yaklaşımlarını sert bir şekilde değiştirdi. Fiziğin, doğa hakkında kesin varlığını tarif eden ve objektif gerçeklerini ortaya koyan nedensellik yaklaşımı, reddedildi.

Bu görüş, fiziğin doğanın gerçek niteliğini bilmediği anlayışı ile yer değiştirdi. Fizik, sadece paradigmalar, modeller ve belli olasılık sınırları içinde bir deneyin sonuçlarını hesaplayacak formülleri inşa etmeye yardım edebilirdi.

Çağdaş bilim, gözlemcinin tarif edebileceği gerçeklik ile gözlemciden bağımsız varolan “asıl gerçeklik”i birbirinden ayırır. Günümüzde, araştırmacılar bir zamanlar “mutlak gerçek” olarak tarif edilen yeni sonuçlara ve yeni deneylere yol vermiş

olduğunu anlamışlardır. Bu karşılığında artık daha da yeni formül ve deneylerin var olmasını sağlayacaktır.

Artık açık bir şekilde bellidir ki, bilim mutlak gerçeği değil de mevcut deneyler, algılamalar ve paradigmalar ile dünyanın resminin bir tasvirini ortaya koyabiliyordu. Dahası, dünya hakkında daha fazla bilgi sahibi oldukça, daha da fazla belirsizlik ve çelişkiler ile yüzleşmekteyiz.

Yukarıdakileri kabul etmemiz doğal bilimin üstünlüğünü genelde ve fiziğin özelinde önemli ölçüde azalttı. Bunun yerine bilimi, mutlak gerçeğin yerine gerçekliğin limitli bir kısmının örtüsünü açan bir araç olarak konumlandırdı. Asıl gerçek bizlerden gizlidir, onu bilimsel araştırmalar sayesinde keşfedemeyiz.

Son yıllarda, birçok bilim insanı çeşitli dinler, Yeniçağ teorileri ve mistizm ile ilgili olmaya başladılar. Bilim insanları, geleneksel yöntemler kullanarak elde edilemeyen gerçekliğin gizli parçalarını anlamak için yeni araçlar ve yeni yollar bulmaya çalışıyorlar.

Bilimsel çıkmaz, yeni yüzyıla girmemiz ile birlikte, içinde yaşamakta olduğumuz dünyanın bütün resmini ortaya çıkarmak ve doğa ile insanlığı yönetmekte olan kanunları anlamak için yeteneklerimizi zorlayarak bizleri bir kriz içine soktu.

İnsanlık, bilgi, bilgelik ve araştırılabilen görünen gerçeklik için arzusunu tükettiği zaman yeni bir arzu ortaya çıktı. Konseptlerin en yükseğini ve gerçekliğin gizli parçasını bilmek. Bu, insanlığın arzularının gelişiminin bugün ulaştığı seviyedir.

Bu, İnsanlığa yeni bir bakış açısı, Kabalistlerin binlerce yıl önce keşfetmiş olduğu bilimsel bir dünya görüşü sunan Kabala Bilgeliği'nin ortaya çıkması için bir arkaplan oluşturmuştur. Tüm gerçekliği bilmek isteyen şu anki arzumuz göstermektedir ki insanlık Kabala'yı açığa çıkarmaya hazır durumdadır. Dünyanın Kabalistik algılanması, diğer dinlerin inanç hakkında kabul etmiş olduklarını, bilimsel bir yaklaşım ile birlikte katlayarak içermektedir.

Kabala, bizleri içimizde kapsamlı gerçeklik içine taşıyan ve onları araştırmamız için yöntemler sağlayan araçlar geliştirmektedir.

Kabala, Bilim ve Hayatın Anlamı; bilim insanlarından gizli olan, gerçekliğin görünümünü araştıran bilimin temellerini sunmaktadır. Bu gizli parçaları keşfettiğimiz zaman, içinde yaşamakta olduğumuz dünyaya ait bilgimiz tamamlanmış olacaktır. Gizli olan ve ifşa olanı birleştirdiğimiz zaman kendimizi kesin bilimsel araştırmalara ve gerçek formülleri keşfetmeye hazırlamış olacağız.

Gizli olanı açığa çıkararak, dünya hakkındaki görüşümüz bütün, relatif algılamanın sınırlamalarında bağımsız hale gelecek ve bizler gerçekliğin varolan tüm parçalarını zaman, uzay ve hareketin ötesinde ortaya çıkarabileceğiz. Kabala Bilgeliği, yukarıda yer alanların tümünü, onu gerçekten arayan herkese sunar.

Bu kitap, yazar tarafından verilen konuşmalardan oluşmuş ve öğrencileri tarafından derlenmiştir.

KABALA, KUANTUM FİZİĞİ İLE BULUŞUYOR

Mart 2005 yılında San Francisco, California'da Kabalist Dr. Michael Laitman ve kuantum fizikçileri Prof. William Tiller, Dr. Jeffrey Satinover ve Prof. Fred Alan Wolf'un katılımlarıyla eşsiz bir bilimsel konferans gerçekleştirildi. Kuantum fizikçilerinin üçü de daha önce "What the Bleep Do We Know?" orijinal isimli ünlü belgesel filmde yer almışlardı. Bu konferansın teması ise "Kuantum Fiziği Kabala ile Buluşuyor" idi.

Bu büyüleyici konferans, yoğun halka kapalı tartışmalar ve halka açık prezentasyonlardan oluştu. Katılımcıların tanıtımını izleyen ilk oturumda Dr.Laitman, gerçekliğin yapısı, Yaratılış'ın ana fikri, haz alma arzusunun gelişimi gibi konuları içeren Kabala hakkında genel bir bilgilendirme verdi. Tüm bilim insanları arasında ortak bir dilin oluşturulması için sadece bir oturum dahi bu sayede yeterli oldu.

Aynı gün ilerleyen saatlerde bilim insanları da halka açık panelde, Kaliforniya Üniversitesi, Berkeley ve Stanford Üniversitesi'nden katılan öğretim üyeleri ve öğrenciler karşısında kendi uzmanlık alanlarını anlatma fırsatını yakaladılar.

Ertesi sabah, kendi aralarındaki tartışma masalarına tekrar geri döndüler. Bu tartışmalar arasında konferanstan aldıkları izlenimlerini ve kendi kişisel araştırmalarından oluşan hikâyeleri paylaşma şansına eriştiler.

Michael Laitman

Kabala, Bilim ve
Hayatın Anlamı

Birkaç hafta sonrasında, Dr. Satinover de İsrail'de gerçekleştirilen "Kabala Bilgeliği" temalı uluslararası bir konferansa katılım gerçekleştirdi. Bu kongre sırasında da, Dr.Laitman ve Dr.Satinover özgür seçim, global kriz, 21. yy'daki çekirdek aile, giderek artan maneviyat arayışı ve insanlığın geleceği gibi çeşitli başlıklar üzerinde tartıştılar. Dr. Satinover da, kuantum fiziği ve geniş kapsamlı etkileri hakkında halka açık bir sunum gerçekleştirdi.

Bu kitabın, bu bölümdeki Kabala hakkındaki açıklamaları bu toplantılardaki görüşlere bağlı kalınarak verilmiştir.

Editör

SANFRANCISCO KONFERANSININ KATILIMCILARI

PROF. WILLIAM TILLER

Toronto Üniversitesi'nde Fizik Profesörü olan Prof. William Tiller, aynı zamanda Stanford Üniversitesi'nde de Malzeme Bilimi ve Mühendislik konusunda da kıdemli bir profesördür. 250'den fazla bilimsel yayımı mevcut olup bunlardan bir kısmı kitap olarak yayımlanmıştır. İlk kitaplarından bazıları, Gerçek Sihir ile Biraz Bilimsel Macera, Yaratılışın Bilinçli Davranışları, Modern Fiziğin Çıkışı, Bilim ve İnsanlığın Dönüşümü, Zeki Enerjiler, Bilinçlilik ve Niyetsellik.

PROF. FRED ALAN WOLF

UCLA Üniversitesi'nde Teorik Fizik Profesörü olan Fred Alan Wolf, öğretim görevlisi ve ünlü fizikçi David Bohm (1917 - 1992) ile iletişim halinde olmuş, 20. yüzyılın önemli fizikçileri arasında yer alan Richard Feynman (1918-1988) ile birlikte çalışmış bir kuantum fizikçisidir.

Dr. Wolf aynı zamanda çeşitli dillere çevrilmiş olan on bir kitabın da yazarıdır. Kitapları arasında, Kuantum Sıçramasını Almak, Bilimci Olmayanlar için Modern Fizik, Zaman Yolculuğunun Yogası, Akıl Zamanı Nasıl Yener, Maddeden Duygulara, Ruh ve Bilimin Yeni Simyası ve Zihin'den Maddeye yer almaktadır.

DR. JEFFREY SATINOVER

Dr. Jeffrey Satinover, MIT Üniversitesi, Harvard Üniversitesi, Texas Üniversitesi ve Yale Üniversitesi'nden derecelere sahiptir. Psikanalitik eğitimini Zürih'te C.G.Jung Enstitüsü'nde tamamlamıştır. Psikiyatri ve Çocuk Psikiyatrisi dalında Yale'de kıdemli akademi üyesi olup burada Psikiyatri Departmanı tarafından iki kez olmak üzere Seymour Lustman Araştırma Ödülü'ne (İkinci olarak) layık görülmüştür. 1975 William James Öğretim Görevlisi olarak Harvard'da yer almıştır. Son zamanlara kadar Yale Üniversitesi'nde kıdemli öğretim görevlisi olarak Fizik Departmanı'nda yer almakta idi.

Günümüzde, Dr. Satinover Kuantum Fiziği üzerine profesör derecesini Fransa'da Nice Üniversitesi'nde tamamlamakta olup Princeton Üniversitesi'nde de Anayasa Hukuku üzerine ders vermeye devam etmektedir. Dr. Satinover beş tane başarılı kitap yazmış olup, bunlar dokuz farklı dile çevrilerek yüz binlerce adedi satılmıştır. Kitaplarından en ünlüsü, Kuantum Beyni, popüler bilimde yeni standartlar belirlemiş olup, eleştirmenler tarafından beğeniyle karşılanmıştır. Bu kitap birçok temayı işlemiştir: matematik, bilim, bilgisayarlar, kuantum fiziği ve yapay zekâ. Satinover'ın en çok satanlar listesine giren diğer iki kitabı ise, Kutsal Kitab'ın Şifrelerini Kırma; Eşcinsellik ve Gerçekliğin Politikası'dır.

DR. MICHAEL LAITMAN

Michael Laitman Rusya Bilim Akademisi'nden Doktor derecesine sahip olup, Biosibernetik alanında da St. Petersburg Teknik Bilimler Enstitüsünden uzmanlık derecesine sahiptir. Kendisi, 12 yıl süresince Baruh Aşlag'ın (1907-1991) öğrencisi olmuş ve kişisel asistanlığını yapmıştır. Bu yıllar zarfında Laitman, Zohar üzerine getirmiş olduğu Sulam açıklamaları nedeniyle Baal HaSulam olarak bilinen Yehuda Aşlag (1884-1954) tarafından, oğluna geçmiş olan Sulam Metodunu öğrenmiştir.

Dr. Laitman Kabala üzerine on farklı dile çevrilmiş durumda olan otuzun üzerinde kitap yazmıştır. Günlük olarak vermiş olduğu dersler, Amerika'da, İsrail'de televizyon kanallarından ve ayrıca internetten canlı ve arşivden olmak üzere dünya çevresindeki onbinlerce öğrencisine yayımlanmaktadır. Son yıllarda Dr.Laitman Avrupa'da, Doğu Asya'da ve Kuzey Amerika'da, Kabala ve bilim arasındaki bağlantıları ortaya koyan bilimsel konferanslarda ve kongrelerde aranan bir konuşmacı haline gelmiştir.

Dr. Laitman okulu bitirdiğinde kendisine hayatın anlamını keşfetmeyi sağlayacak bir uzmanlık dalı aramıştı. Biosibernetik, yaşam sistemlerini ve canlıların varlıklarının prensiplerini ve kanunlarını araştıran bir saha olduğundan ilk olarak bu alanı seçti.

“Bir umudum vardı” diye açıklıyor Dr. Laitman, “bu çalışma sayesinde, cansızların nasıl bitkisele ve oradan da hayvansala doğru geliştiklerini anlayabilecektim. Aslında benim aklımı en çok kuralayan soru, ‘Bizler ne için yaşıyoruz?’ idi. Bu soru hepimizin içinde doğan,

Michael Laitman

ancak hayatın rutin yarışı içerisinde eriyip giden bir sorudur.

Akademik çalışmalarımı tamamladığım sırada, Rusya'da Leningrad Hematoloji Enstitüsü'nde çalıştım. Bir öğrenci olarak araştırmalarımı gerçekleştirirken bile, yaşayan bir hücrenin harikulade bir şekilde yaşamını nasıl sürdürebildiğinden büyülenmiştim. Vücuttaki her bir hücrenin bu uyumlu birleşmelerinden dehşete kapılmıştım. Araştırmam hücresel yapılar üzerine ve vücut içerisindeki çeşitli fonksiyonlarına odaklanmıştı, ancak tüm bedenim neden varolduğuna dair soruya ne yazık ki bir yanıt bulamamıştım.

Bedendeki tek bir hücre gibi, bedenim de daha büyük bir sistemin parçası olduğunu ve bir bütünü parçası gibi hareket ettiğini varsaymıştım. Ancak, bu soruyu bilimsel bir çerçevede içerisindeki araştırma teşebbüslerim, sürekli tekrar eden reddetmeler ile karşılanmıştı. Bana söylenen, bilimin bu sorular ile ilgilenmediğiydi.

Hayal kırıklığı ile Rusya'yı mümkün olan en kısa zamanda terketmem ve kalbimi fetheden bu araştırmayı İsrail'de devam ettirmem gerektiğini anlamıştım. 1974 yılında, 4 yıl 'refusenik' (Sovyetler Birliği Devleti tarafından ülkeden çıkış izni verilmeyen ve izni beklemeye alınan kişi) olarak bekledikten sonra, uzatılmış çıkış iznini aldım ve İsrail'e vardım. Maalesef ki, burada da, bana sadece tek bir hücre hakkında araştırmalar ve çalışmalar yapmam teklif edildi.

Gerçekliğin genel sistemlerini çalışabileceğim bir yer bulmam gerektiğinin farkına vardım. Felsefeye döndüm, fakat çok geçmeden cevapların burada da olmadığını anladım. Sonrasında, cevaplarını dinde bulmaya çalıştım, On Emir'n mekaniksel olarak yerine getirilmesinden başka bir şeyi burada da bulamadım. Daha derin bir anlayış burada da yoktu.

Uzun yıllar süren bu arayışlarımdan sonra öğretmenim Baruh Aşlag'ı buldum. 1979'dan 1991'e kadar on iki yılımı onunla beraber geçirdim. Benim için o Son Mohikan'dı. Nesiller boyunca büyüyen Kabalist'ler zincirinin son halkası. Onun kişisel asistanı ve öğrencisiydim. Bu süre boyunca onun yanından hiç ayrılmadım ve ilk üç kitabımı 1983 yılında onun desteği ile yazdım ve yayımladım.

Öğretmenim öldükten sonra, ondan almış olduğum bilgileri geliştirmeye ve yayımlamaya başladım. Bu işi onun çalışmalarının bir devamı olarak görüyordum. 1991 yılında Baal HaSulam ve oğlu Baruh Aşlag'ın metodunu çalışan ve uygulayan bir grup Kabalistten oluşan Bnei Baruch'u kurdum.

O günden bu yana Bnei Baruch binlerce öğrenciden oluşan, üyelerinin Kabala'yı çalıştıkları, araştırdıkları ve yaydıkları uluslararası bir organizasyon haline geldi.

Bnei Baruch, internette otuz beş farklı dilde zengin bir içerik sunan, en geniş medya ve yazılı arşive, kitaplara ve filmlere sahip olan, Kabala hakkındaki en büyük siteye sahiptir. Tüm bu materyaller internet siteleri (www.kabala.info.tr) üzerinden ücretsiz olarak sunulmaktadır. Bnei Baruch son olarak, İsrail,

Kuzey Amerika ve Avrupa'da televizyon kanallarında gösterilen, belgesel ve eğitimsel filmler yapan ARI film üretim topluluğunu kurmuştur.

Bunlara ilave olarak, Bnei Baruch, Kabala üzerine halka açık tartışmaların merkezi olarak hizmet veren Aşlağ Araştırma Enstitüsü'nü (ARI) kurmuştur. ARI'nin akademik ve eğitimsel hedefleri, Baal HaSulam'ın öğretilerini kamuoyu tartışmalarının odağına getirmek için verilmiş derin bir bağlılıktan türer.

Dr. Laitman, "What the Bleep Do We Know?!", orijinal isimli filmi izlediğinde şunu söylemiştir: "Bu filmde yer alan bilim insanlarının, bir zamanlar benim sormuş olduğum soruları sormalarından dolayı çok memnun oldum. Belki de, Kabala Bilgelisinin sunmuş olduklarına da ilgi duyabileceklerini düşündüm."

KABALA ile TANIŞALIM

Dr. Laitman'ın, Berkeley ve Stanford Üniversiteleri'nden öğrencilere ve öğretim görevlilerine vermiş olduğu halka açık sunumun kısaltılmış şeklidir.

Kabala Bilgeligi (Kabala İbranice'de "alma" demektir) bizlere nasıl "Alma"mız gerektiğini öğretir. Bizlere etrafımızı saran gerçekliği nasıl algıladığımızı açıklar. Kim olduğumuzu anlayabilmemiz için, ilk olarak etrafımızdaki gerçekliği duyularımız ile nasıl hissettiğimizi ve başımıza gelen olayların üstesinden nasıl gelmemiz gerektiğini öğrenmemiz gerekir. Kabala

Bilgeliği bizlere yaşadığımız tüm bu olayların iç yüzlerini anlamamızı sağlar.

Kabala Bilgeliği, bir kişiye doğal olarak kendiliğinden değil, ancak kişi uygun olgunluk seviyesine ulaştığında gelir. Bu nedenle Kabala günümüzde birçok kişiye ulaşmaya başlamış aynı nedenle de binlerce yıldır gizli olarak kalmıştır.

Önceki nesiller dünyanın kendi kendine varolduğuna inanmışlardı, biz onu algılamak üzere varolalım ya da varolmayalım, dünya kendi yolunda olup, bağımsız ve objektif bir şekilde varlığına devam etmektedir. Sonrasında, insanlar dünyamızın resminin bizlerin kim olduğumuz ile şekillendiğini anlamaya başladılar. Başka bir deyişle, dünyanın resmi, kendi özelliklerimizin ve dışsal koşulların kombinasyonundan oluşmaktadır.

Bu yüzden, bizler sadece etrafımızdaki her şeyin sadece bir parçasını algılarız. Örnek olarak, şu anda dışarıda birçok frekansta dalga boyları var, ancak bizler sadece onlardan bir tanesini algılayabiliyoruz, o da algılamaya ayarlanmış olduğumuzdan başkası değildir. Bu yüzden, bizler dışarıdaki koşulları içimizdeki özelliklerimize göre algılarız. Dış dünya ile aramızda ortak bir bağlantı noktası yoksa, o zaman dışımızdaki hiçbir şeyi algılayamayız ve hissedemeyiz.

Kabala, geniş bir biçimde zamanı, yeri ve hareketi algılayışımız konularında bahseder. Neden gerçeklik bize sabit bir uzaklıkta olmasına rağmen sanki genişliyormuş gibi gelir? Hareket ve değişim konusundaki sürekli hislerimizin kaynağı nedir? Bunlar bizim deneyimlemekte olduğumuz içsel süreçlerin bir

Michael Laitman

sonucu mu yoksa tüm bunlardan bağımsız olarak mı varlar?

İçsel varoluşumuz çalışmasında ne kadar çok geliştikçe, o kadar çok gerçekliği algılayışımızın bize bağlı olduğunu anlamaya başlıyoruz. İnsanoğlu yeteri derecede bilgide, bilimde, teknolojiye geliştiğinde, o zaman Kabala bilgeliğinin bizlere sunmuş olduklarını algılayabilmeye başlayabileceğiz.

Kabala bilgeliği der ki, etrafımızda sadece “Üst Işık” vardır, sürekli, değişmeyen halde tek bir güç. Üst Işık’tan başka hiçbir şey var değildir. Böyle bir koşulda, var olan ya da var olmayan kelimeleri aynı şeyi ifade ederler, çünkü bizler sadece değişimleri ölçebiliriz. Hiçbir değişiklik olmadığında, ölçecek bir şey de yoktur.

Hepimizin içerisinde sürekli olarak yeni hissedişler ve duygular uyandıran bir miktar bilgi, bir “gen” mevcut. Bizler dünyamızı, var olduğumuza dair farkındalığı sağlayan, bu hisler sayesinde resmederiz. Tüm bu süreçler içimizde gerçekleşir ve dış dünyayı algılayışımızı dizayn ederler.

Aslında, bizim dışımızda hiçbir şey mevcut değildir ancak bizim gerçeklik resmimizde sanki dışımızda da bir varoluş varmış gibi belirir. Benim burada var olduğum konsepti, büyük Kabalistler tarafından binlerce yıl öncesinde tarif edilmişti ve bu olgu hem etkileyici hem muhteşem bir deneyim zenginliğini bizlere sağlar. Zohar Kitabı’nda, ancak bu algılayışı anladığımız, deneyimlediğimiz ve öğrendiğimiz zaman, Kabala kitaplarında ve Zohar’ın kendisinde yazılı olanları anlayacağımız şekilde yazılıdır.

Algılayışımızın limitlerinin farkına vardığımız zaman, Kabala bizlere gerçekten dışımızda neyin var olduğunu, nasıl keşfedebileceğimizi öğretebilir. Kabala sayesinde, kendi doğal özelliklerimizi aşabilir, yeni hissetme araçları inşa edebilir ve bunlar sayesinde de dış gerçekliği tam olarak deneyimleyebiliriz.

Doğuştan gelen algılarımızın zincirlerinden kurtulduğumuz zaman, yepyeni bir dünyayı keşfedebilir ve hayatın sonsuz, bütün ve sınırsız akışını deneyimlemeye başlayabiliriz. Gerçeklik üzerinde tek bir güç olarak çalışan tüm kuvvetleri deneyimleyebilecek ve beklenmeyen, anlaşılmaz, bize kaza olarak görünen olaylar, bir anda anlam kazanacaklardır

Böyle kişiler için, manevi dünya bizim algıladığımız gerçekliğin ötesinde duran ve gerçekliği iten kuvvetler sistemi haline gelebilir. Bu tıpkı bir nakışı incelemek gibidir: ön taraftan, herhangi bir resim gibi görünür, ancak arka taraftan, resmi oluşturan iplikleri ve aralarındaki bağlantıları görebilirsiniz. Bu iplikleri ve aralarındaki bağlantıları keşfetmek bizlere kendimiz ve etrafımızdaki dünya hakkında bilgi sağlar.

Kabala bilgeliği artık günümüzde ifşa oluyor çünkü bizler çok özel bir zamanda yaşıyoruz; bir yandan, mutlu olmayı başarabilmek için birçok yolumuz varken bir yandan da bunu başaramadığımızı görüyoruz. Kabala herhangi başka bir öğretiyi ya da bilimi geçersiz kılmaz. İnsanlığın nesiller boyunca geçirmiş olduğu gelişime meydan okumaz. Kabala İnsanlığın başarılarına değer verir ancak biz bu başarıların doruk noktasına geldikçe, insanlık da bütün gerçekliği hissetmeye karşı gittikçe artan bir ihtiyacı deneyimlemeye başlayacak. Bu,

Kabala'ya günümüzde gittikçe artan ihtiyacın asıl nedenidir.

Bu hedefe varabilmek ve manevi dünyayı deneyimleyebilmek için, içimizde manevi dünyaya ait özdeş nitelikleri geliştirmemiz gereklidir. Gerçeklikte algıladığımız her şey özelliklerin denkleğinden gelir. Bu yüzden, içimizdeki özelliklere göre dünyamızda yeni şeyleri görür ve keşfederiz.

Bizler olgunlaştıkça, hem ailemizden hem etrafımızı çevreleyenlerden yeni özellikler ediniriz. Daha sonra bunları içimizde tutarak, bu özellikleri etrafımızdaki gerçekliği çalışmak için kullanabiliriz. Çok değişik türde nitelikler ediniriz, bunlardan bazıları zamanla içimizde kendiliğinden doğarken bazıları da çevremizin etkisi ile edinilirler. Buna rağmen, bazı özellikler doğal olarak edinilemezler ve içimizde özel bir yöntem ile geliştirilmeleri gereklidirler.

Kabala Bilgeliği işte bu tarz nitelikleri içimizde inşa eder. Gerçek Kabalistler tarafından yazılan otantik Kabala yazılarını çalışıyor olmak, okuyucular olarak bizleri eşsiz bir şekilde etkiler, içimizde ustaca hazırlanmış sezgiler uyandırır. Dünyamızda bunu yapabilecek başka bir metot ve yazılar yoktur. Kabala çalışması, "sıradan gerçeklik" olarak önümüzde görünenleri bizlerin de yeni bir açıdan anlamaya başlayabileceği özel bir algılama yaratır.

Bunu üç boyutlu derinliği olan resimler ile karşılaştırabiliriz. Resme direkt olarak ilk baktığımızda, anlaşılmasız karışık çizgilerden oluştuğunu düşünürüz, sonrasında bakışlarımızı bulanıklaştırdığımızda

resmin içine girebilir ve gizli olan o üç boyutlu resmi rahat olarak görebiliriz.

Kabala bilgeliği bize tıpkı üç boyutlu resimlerdeki gibi yaklaşır. Bizlere o gizli resmi yakalamamıza yardımcı olur. Aslında, Kabala bize yeni bir şey sunmaz, ancak bakışlarımızın odak ayarını yapar ve sonrasında gerçekten görmeye başlarız.

Kişi, gerçek resmi algılamaya ve Üst Dünyalar'ın açılışını deneyimlemeye başlayınca, bu keşife sonsuz yaşamın harika hissi ve sınırları olmayan sonsuz zevk dalgaları ile eşlik edilir. İşte bu hayatlarımızın bizleri götürdüğü yerdir.

MADDENİN DOĞASI

Kabala Bilgeliği binlerce yıl boyunca gelişimini sürdürdü ve tarih boyunca Kabalistler arasında yayıldı. Bu süreç boyunca bazı mihenktaşlarından özetle bahsetmek istiyorum.

- İlk Kabalist Hz. İbrahim idi. (yaklaşık olarak M.Ö. 1800'lerde). Sefer Yetzira (Yaratılış Kitabı) ona atfedilmiştir.
- Hz. İbrahim'den 500 yıl kadar sonra, Hz. Musa geleneği sürdürdü. (Beş Kitap), M.Ö 1350 civarlarında.
- M.S. 2. yüzyılda Şimon Bar Yohai tarafından Sefer ha Zohar (Zohar Kitabı) yazıldı.
- Kabala 16. yüzyılda bir İsrail kasabası olan Sfat'da Ari (1534-1572) olarak bilinen Kabalist Yitzhak

Luria Aşkenazi önderliğinde büyüdü. Kitaplarında kendine ait metodunu sundu ve günümüzde Kabala bilgeliği Lurianik Kabala (Ari'nin Kabala'sı) temelleri üzerine kurulmuştur. Lurianik Kabala, Kabala'ya bir bilim olarak yaklaşır. Meditasyon, ilahiler, muskalar, tılsımlar ya da sihirli çizimleri olan mektuplar yoktur.

- Yehuda Aşlag (1884-1954), Zohar tefsiri olan Sulam (Merdiven) nedeni ile (merdivenin sahibi) Baal HaSulam olarak da bilinir, neslimizin Kabala yolunun taşlarını dizmiştir. Yazıları hepimize, geçmiş dev Kabalistlerin arkalarında bıraktıkları, otantik, o eski kaynaklarına bağlanabilmemize olanak sağlamıştır.

Günümüzde çalışmış olduğumuz Kabala, tüm nesiller boyunca İbrahim'den geçen bilgilerin aynısını içerir. Ben, Baal HaSulam'ın halefi ve en büyük oğlu Kabalist Baruh Şalom Aşlag'ın yanında oniki sene geçirme ve bu bilgileri ondan alma gibi bir ayrıcalığa sahip oldum.

Kabala bilgeliği, gerçekliğin, beş duyu organımızın kavrayamayacağı bu algılanamaz gerçeklik âleminin gizli kalmış parçasını keşfetmek için bir metottur. İçimizde başka bir duyu geliştirir ki bu duyu ile kişi mevcut algılamamızın ötesinde varolan gerçekliği algılar.

Kabala der ki, tüm gerçeklik tek bir esastan oluşur: "Haz alma arzusu". Bu, haz alma arzusu, esasen zevk, keyif ile doldurulan bir arzudur. Ve biz buna genellikle "egoizm" deriz. Bu alma arzusu varoluşun tüm seviyelerinde işler: Cansız, bitkisel, hayvansal ve konuşan.

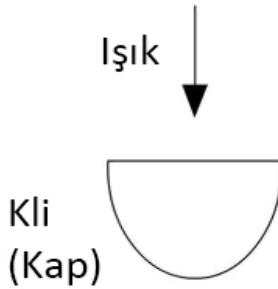

Alma arzusu tüm gerçekliğin özü olmasına rağmen, kendi içinde arzu ne maddedir ne de atom. Yaratılmış olunan, gerçeklik temelinde varolan her şey, zevk alma arzusu, keyif isteği temelindedir. Gerçekliğin tüm seviyelerinde, bu istek farklı şekillere bürünür.

Her Kabalist, istisnasız, İbrahim'den en son büyük Kabalist Baal HaSulam'a kadar Yaratılış'ın tüm özünün alma arzusundan oluştuğunu tekrarlamışlardır. Bütün Kabala kitapları aynı konudan bahsederler ve tüm Kabalistler de bu konuda hemfikirlidir.

Kabalistler, üst dünyaları edinen kişilerdir, teoriden değil, somut bir edinimden konuşurlar. "Edinim" kelimesi, anlayışın en yüksek seviyesine karşılık gelir. Gelin birkaç çizim kullanarak size konuyu daha anlaşılır hale getireyim.

Demiştik ki, alma arzusu, Yaratılış'ın temelidir ve Üst Işık'ın genişlemesi ile yaratılmıştır. (Kabala'da "Işık" terimi, vermek, ihsan etmek, sevmek anlamlarında kullanılır ve Yaradan'ı temsil eder.) Bu yüzden, Işık, Işık ile doldurulmak isteyen alma arzusunu yarattı. Bu nedenle, alma arzusu aynı zamanda Kli (kap) olarak adlandırılır.

Şekil 1

Başka bir deyişle, verme arzusu, alma arzusunu yaratmıştır, bu da Işık'ın Kap'a vermek istediğini, almasını istemesi anlamına gelmektedir.

Zevk alma arzusu maddenin başlangıcıdır, Kabala bunu "ilkel madde" olarak adlandırır. Ancak, bu noktada hâlâ tam bir madde halinde değildir. Tamamen Işık'ın hareketi ile yaratılmıştır. Bu süreç, bizim bildiğimiz herhangi bir maddenin şekillenmesinden, bizim evrenimizdeki maddenin oluşumundan çok önce gelir.

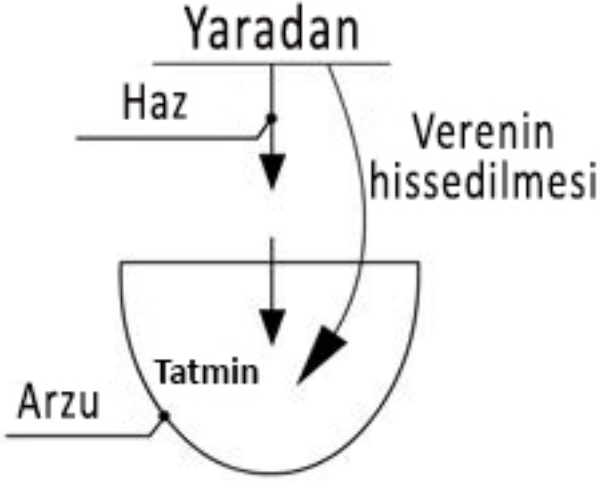
Bu alma arzusu, Işık'ın eyleminden oluştuğu için, Işık'ı (zevki) çok düşük bir seviyede hissedebilir. Bu noktada, alma arzusunun Işık için bağımsız bir arzusu yoktur. Alma arzusunu bağımsız hale getirmek ve ileri gelişimini sağlamak için, başka bir öğeyi buna eklememiz gerekir: Arzunun kendi mevcudiyetine dair olan farkındalığı.

Yaradan (Işık), alma arzusuna bir "Verici" olduğuna dair kendi mevcudiyetinin farkındalığını verir, yani deneyimlemekte olduğu zevk duygusunu ona birisi vermektedir. Bu yüzden, alma arzusu, zevki hissettiği an, aynı zamanda zevki vereni, zevkin içinde hissetmeye başlar.

Aynı şekilde, bir hediyeyi aldığımız zaman, hediyein kendisinin ötesinde, verenin bize karşı olan düşüncesini de hissederiz. Şunu unutmamalıyız ki, Yaradan'dan bahsettiğimiz zaman aslında Veren'i kastediyoruz. Olayların bu boyutunda, yaratılan varlık (Yaratılan), haz ile hazzı vereni algılama arasında bir çatışma olduğunu hissetmeye başlar. (Şekil 2). Bu çatışma, Yaratılan'da bir tepkiyi canlandırır ve

Yaratılan'da, Yaradan'ın hazzın kendisinden daha yüksek olmasından dolayı, Yaradan gibi olmasını istemeye başlar. Bu noktada, alma arzusu bir sonraki dereceye gelişir.

Şekil 2

Alma arzusu, sonrasında veren olmayı tercih eder, tıpkı Yaradan (Veren) gibi. Bu Yaratılan'ın ilk tepkisidir ve hâlâ tamamen bağımsız bir seçim değildir. Bu daha çok, verenin hissinden ortaya çıkan, tamamen Verici'nin varlığından elde edilen ve mecburi hale gelen bir tepkidir. Bu yüzden, alma arzusunun bu konuda özgür seçimi yoktur.

Şimdi, Yaratılan, Yaradan'a ne verebileceğini düşünmeye başlar. Yaradan, verir çünkü o hazzın kaynağıdır. Fakat, Yaradan da aynı şekilde vermek

istediği zaman, karşılık olarak verebileceği hiçbir şeyi olmadığını keşfeder. Bu nedenle, Yaradan'a verme ihtiyacı içinde, Yarattılan Yaradan'ın doğasını keşfetmiş olur. Yarattılan, Yaradan'ın kendisi için olan sevgisini bulur.

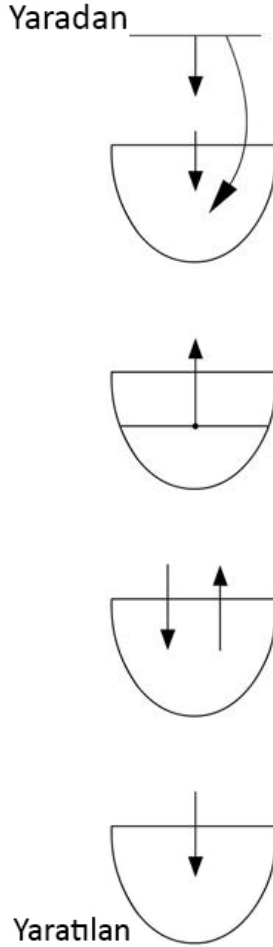
Bu şekilde, Yaradan, Yarattılan'ı seviyor ve onu memnun etmek istiyorsa, bunu Yaradan bir şey istemeli ya da bir şeye ihtiyaç duymalıdır duygusu takip eder. Yarattılan, Yaradan'ın ihtiyacının aslında Yarattılan'a haz verme arzusu olduğunun farkına varır. Çünkü, Yarattılan zevk aldıkça, Yaradan da aynı şekilde haz alacaktır. Fakat, Yarattılan haz almadığı zaman, Yaradan da aynı şekilde memnun olmaz.

Yaradan, Yarattılana verdiği için, Yarattılan da Yaradan'a verme arzusunu gerçekleştirmek için Yarattılan Yaradan'dan hazzı almaya karar verir. Bu süreç, bir şekilde annesini mutlu etmek için yemeğini yiyen çocuğa benzer. Bu şekilde, çocuk annesinden yemeği alsa bile aslında annesine veren gibi davranır. Yarattılan bu varoluş seviyesindeyken, bunun Yaradan'a benzer olduğunu söyleyebiliriz. (Yaradan vermek istediğinde Yarattılan alıyordur fakat sadece Yaradan'a geri vermek için). Yarattılan tıpkı Yaradan'ın vermiş olduğu gibi vermektedir. Ancak bu, sürecin son aşaması değildir. Şu anda, Yarattılan, Yaradan'ın göstermiş olduğu davranışa benzer bir davranış sergilemiştir ve ilave bir hazzı deneyimlemiştir. (Verenin seviyesinde olma hazzı).

Bu haz da Yarattılan'da yeni bir arzuyu yaratır: Verenin seviyesinin hazzını yaşama arzusu ve aynı zamanda ışık'ın yaratılanın içinde ilk yaratmış olduğu

arzu. Bu yeni arzu Yukarıdan gelmez ve bu yüzden de “yaratılan varlık”, “Yaratılan” ünvanını hakeder. (Şekil 3)

Şekil 3

İbranice olan Nivra (yaratılan varlık) kelimesi Bar (dışarı) kelimesinden türemektedir. Bu yüzden “yaratılan” ya da “yaratılan varlık” terimleri, Yaradan’ın isteği dışındaki bir şey ya da bir kişiye atıfta bulunur.

Yaratılan şekillendirildiği andan itibaren, neden ve sonuç ilişkisinde birbirine bağlı durumda bir dizi koşula uğrar. Bu koşullar, “Üst Dünyalar” olarak adlandırılırlar. Üst Işık ve alma arzusu Üst Dünyalar’dan en düşük seviyeye doğru düşerler ve bu “bizim dünyamız” olarak adlandırılır.

Bizim dünyamız derecesinde, tamamıyla alma arzusu tarafından kontrol ediliriz ve Üst Işık olan Yaradan’ı hissetme duygusundan tamamıyla koparılmış durumdayızdır.

Alma arzusu dünyamıza düştüğü andan itibaren, Yaradan’ın hâkimiyetinden bağımsız hale gelir çünkü ancak bu ayrık koşulda Yaratılış’ın amacını yerine getirebilir. (Alma arzusunu, Yaradan’a eş bir konuma getirmeyi gerçekleştirmek). Kabala’da bu eşitlik “Yaradan ve Yaratılan arasındaki Formların Eşitliği” olarak adlandırılır.

Kabala bilgeliği Yaratılış’ın başından itibaren alma arzusunun dünyamıza inene kadar geçirmiş olduğu her gelişimsel seviyeyi tasvir eder. Bu seviyeleri çalışarak, bizler de fiziksel dünyamız, zaman, yer, hareketin nasıl oluştuğunu ve alma arzusunun nasıl gelişeceğini anlayabiliriz.

Tüm tarihsel geçmişimiz, alma arzumuzun gelişimi ile belirlenir. Bu bize insanlığın nasıl geliştiğini anlamamıza yardımcı olur. Gerçeklikteki her süreç,

istisnasız bizlere ait olan alma arzusunun büyümesinin bir sonucudur.

Manevi yapı, maddeselliği tarif ettiği zaman, dünyamızı oluşturan madde yaratılmış oldu. Dünyamız çeşitli gelişimsel devirler deneyimledi ve bugün, manevi gelişimin artık başlamasının gerektiğini anlamaya başladığımız bir seviyeye gelmiş olduk.

Bugün, insanlık hem sosyal hem de bilimsel yönden çeşitli krizler ile yüzyüze kalmak koşulundan geçiyor. Birçok işaret, insanlığın bugün içinde bulunduğu iç karartıcı durumu ve deneyimlemekte olduğu global krizi göstermektedir. Uyuşturucu kullanımı sürekli olarak artmakta ve gitgide daha genç yaşlarda kullanılmaya başlanmakta, depresyon sanki bir virus gibi yayılmakta ve uluslararası terörizm kontrol edilemez hale gelmektedir.

Tüm bu yaşananların var olan tek bir sebebi: İnsanlığa, tüm bu belaların temelinin egoistik alma arzumuzun şiddetlenerek artmasının neden olduğunu anlamasına yardımcı olmaktır. Ve bizlerin de düzeltmesi gereken şey de bu zaten. Kabalistler, egonun bu şekilde şiddetli büyümesini yüzyıllar önce yazmışlar, insanlığın bu seviyeye ulaşınca Kabala'nın egoyu düzeltmek üzere ortaya çıkacağını söylemişlerdi.

İsterseniz şu ana kadar konuştuğlarımızı bir kez daha özetleyelim: Vermek isteyen Yaradan var. Bu kök ya da sıfırıncı safha. Vermenin gerçekleşebilmesi için, verebileceği birisinin olması gereklidir ve Yaradan da vermek istediği için, "hediye"yi alacak bir Kap yaratır, yani Yaradan, Kab'a vermiş olur. Bu ilk safhadır.

Bunun gerçekleşebilmesi için, alıcının öncelikle hazzı istemesi gereklidir. Eğer ben içinizde bir şey için bir arzu inşa eder ve sonrasında size istemiş olduğumuzu verirsem, hediyemden zevk almazsınız çünkü bu size ait bir istek değildi. Arzunuzu sonrasında haz olarak adlandırabilmeniz için, bunun öncesinde kendi arzunuz olduğunu hissetmeniz gereklidir, Bu yüzden birinci fazın sonunda, yaratılan Yaradan'ı ve O'nun doğasını hissetmeye başlar.

Alma arzusu Veren'i hissederek gelişmiş olur (faz bir), bunun sonucunda Yaradan gibi olmak ister (faz iki). Bu fazda, yaratılana Yaradan gibi olmak değerli hale gelir (faz üç). Ancak, bu faz, alma arzusunun şekillenmesi adına bir fazdır ve yaratılan gerçekte bir şey aldığının farkında olmadığı bir fazdadır.

Gerçekte, yaratılan bu gözlemlerin hiçbirinin farkında değildir, bunlar sadece alma arzusunun gelişmekte olan ilkel fazlarıdır. Bu ilkel arzu hâlâ düşmeli, şekillenmeli ve hayatın akışına bırakılmalıdır, ta ki Yaradan'dan uzakta, tamamen onu hissedemiyene kadar. Bizim dünyamız seviyesine kadar düşmelidir ve ancak bundan sonra arzuyu kendi içinde sanki kendi özgür arzusu gibi hissedebilecektir (dördüncü faz). Bu şekilde, kendisinin özgür olduğuna inanacak ve Yaradan'ın rehberliğine itaat etmeyecektir.

Bu fazda, Yaradan'ı bu dünyada keşfetmek isteyen bir kişiye sanki arzu ilk geliyormuş şeklinde görünecektir. Bu yüzden, kişi özgür iradesinden dolayı Yaradan'a verebilecektir ve bu da kişinin özgür iradesiyle vermesinin şeklini oluşturacaktır. Yaradan'ın bakış açısından bunun bir fantaziden başka hiçbir şey

olmadığını söyleyebilirsiniz ve Yaradan gerçekten bu gösteriyi yönetmektedir. Bu zaten doğru olmasına karşın, yaratılan bakış açısından olan gerçeği yok etmez ve Yaradan'ın ifşası, yaratılanın kendisini özgür hissetmesini sağlar.

Üçüncü fazım sonunda yaratılan Yaradan'dan O'na benzemek adına almaya karar verir. İkinci safhada yaratılan zaten vermek için bir arzuya sahip olmasına rağmen bu hâlâ onun kendine ait bir arzusu değildi. Bu üçüncü safhadaki gibi "Yaradan gibi" olma türünde bir arzu değildir, ancak direkt olarak Yaradan'dan gelen bir arzudur.

Burada ne demek istediğimi bir örnekle anlatmaya çalışayım. Diyelimki size bir dilim kek sunuyorum, bunun ne olduğunu bilmediğinizi söyleyebilirsiniz, böyle bir keki canınız çekmiyor olabilir, ama sonrasında size bunun muhteşem bir kek olduğundan dolayı denemeniz gerektiğini söyleyerek ikna edebilirim. Bu süreçte, size hem arzuyu hem de hazzı, yani arzunun doyurulmasını vermiş oluyorum,

Bu yüzden, arzunun uyanması ile kendinin farkına varması fazları arasında geçiş sırasında bir gelişim vardır. Yaradan ile sanki konuşmaya başlar. Bu gelişim yaratılanın içinde iki faktör arasındaki içsel çatışmadan oluşur. Bu faktörler haz ve Veren hazzıdır. Gerçekte, tüm bunlar bu iki element içinde yer alırlar.

Üçüncü faz aynı zamanda yaratılan içinde yeni bir arzunun doğuşunu işaret eder: Yaradan'ı kıskanmak. Bu anlamda, kıskançlık, pozitif ve faydalı bir araçtır, çünkü bizlerin daha da gelişmesine önayak olur. Sonuç olarak, Dördüncü fazım sonunda, yaratılan Yaradan'a

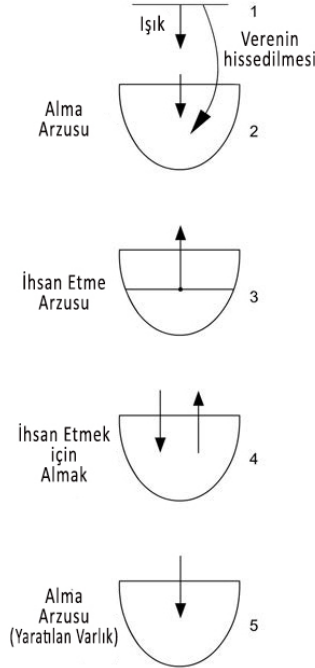

Michael Laitman

bir haz getirdiğini hisseder. Bu yüzden, Yarattılan ile kendinin aynı seviyede olduğunu düşünmeye başlar ve Yaradan ile aynı seviyede olmayı başarma hissinden gelen hazzı hisseder, vermekten ve Yaradan olmaktan gelen haz.

Bu fazda olmak yaratılında bu seviyeden haz alma ve bu hazda kalma arzusunu yaratır. Çünkü, bu arzu yaratılına direkt olarak Yaradan'dan gelmez sadece kendi aksiyonlarının sonucu olarak gelişir ve yaratılına atfettiğimiz yeni bir arzu olarak kabul edilir, İşte bu bizim haz alma arzusu olarak nitelendirdiğimiz arzudur.

Şekil 4

Bu son safhada, yaratılan, Yaradan ile aynı seviyeyi paylaşmaktan haz alır ve bundan memnuniyet duyar. Bu yüzden, yaratılan bu iki hazza tutunur: Yaradan'dan gelen haz ve Yaradan ile aynı seviyede olmaktan gelen haz. Bu seviyede olmak Ein Sof (sonsuzluk) olarak adlandırılır ve arzuda hiçbir sınırlamanın olmadığı bir seviyeyi temsil eder. Bu terim, fiziksel anlamda mesafe, zaman ya da yer anlamını taşımaz. Bunun yerine, arzunun doğası ile ilgili bir gözlemdir. Yani arzunun kendisinin limitsiz olduğu anlamına gelir. (Şekil 4)

Bu zevkleri almanın üzerinde, yaratılan bir kez daha hazzın bir kaynağı olduğunu keşfeder. Hazzın kaynağının Veren olduğunu görür ve kendini alıcı olarak hisseder. Bu kez bu hissediş geçerlidir çünkü alma arzusu bu safhada Yaradan'dan kendisine gelen değil alma arzusu yaratılanın kendisidir.

Sonuç olarak yaratılan kendi arzularından kaçmak istediğini hisseder. Bundan uzak durur ve kendi arzusuna daha fazla ait olmak istemez. Kendi arzusuna karşı bir reddediş onu kısıtlamaya sebep olur. Arzu hâlâ oradadır, ancak yaratılan şu anda onu kullanmaktan kaçınmaktadır. Bu yüzden, yerine getirme hissi (haz) durur.

Arzu ile dolu halde kalarak yaratılan, şu anda sahip olmayı istediği tek seviye olan, veren seviyesi, Yaradan statüsüne ulaşmayı kararlaştırmış olur. Kendisi için hiçbir ödül almadan Yaradan'a vermesi gerektiğini hisseder. Bu noktadan sonra, tüm davranışları sadece bu amacı edinmek için hedeflenir.

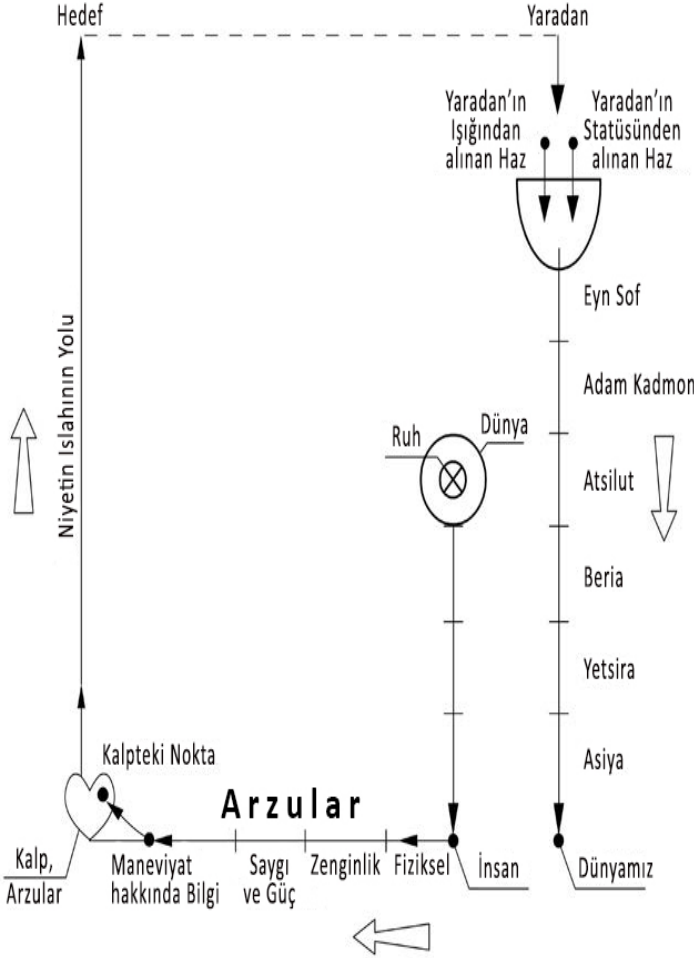

Bu hedefe ulaşmak için, yaratılan bir takım karışık çalışmalar yerine getirir: Üst Işık üzerinde bir dizi örtüler yani gizlenmeler inşa eder, bunlar “Dünyalar” olarak adlandırılır (İbranice’de “dünya” anlamına gelen kelime Olam, Haalama, gizlenme kelimesinden türer). Bu dünyalar zincirinin en altında “bu dünya” yer alır. Yaratılanı yaratan süreç beş parçadan oluştuğundan, Üst Işık’ın azalması beş derece gizlenme sayesinde oluşur, bu beş dünyanın adları Adam Kadmon, Atzilut, Beria, Yetzira ve Asiya’dır.

Bu dünyaların inşası sürecinde, yaratılan da kendisini çevreleyen bir çevre inşa eder. Atzilut dünyasında, alma arzusu ikiye ayrılır: İçsel kısım (ruh) ve dışsal kısım (çevre), ruhun çalışmalarını yerine getirdiği yer. Bu safha, hâlâ bizim dünyamız ile ilgili değildir. Daha sonraki olayların sonucu olarak, ruh ve çevresi parçalanma şeklinde bir süreci deneyimleyecek ve sonuç olarak “bu dünya” seviyesine kadar birkaç düşüş yaşayacaktır. Ancak şimdi, bizim dünyamızı şekillendiren madde oluşmaya başlar.

Bu seviyeden itibaren, kırılmış olan alma arzusu, bizlerin de tanıdık olduğu maddi dünyamızın tarihsel gelişimini yaşamaya başlar. Evren yaratıldığı andan itibaren, cansız, bitkisel ve hayvansal derecelerde yapıldı ve bunları izleyen şekilde konuşan insan seviyesi şekillendi. (Şekil5)

İlk ilkel gelişim safhasında, insanlığın sürekliliğini sağlayabilmek, üreyebilmek ve aile sahibi olabilmek için bazı fiziksel arzuları vardır. Bedenin kendini devam ettirebilmesi için her zaman bu temel ihtiyaçlara

Michael Laitman

sahiptir, eğer bir adada tek başımıza yaşıyor olsaydık bile yine bu ihtiyaçlarımız var olacaktı.

Gelişimimizin ikinci safhasında zenginlik için büyüyen bir arzu duymaya başlarız, bunu güç ve saygı için duyulan arzular takip eder. Zenginlik, güç ve saygı için duyulan bu arzular “sosyal arzular” olarak adlandırılırlar ve bunun iki nedeni vardır:

A) Bu arzuları bizler sosyal çevremizden ediniriz. Eğer yalnız yaşıyor olsaydık, bunlara sahip olmayı istemiyor olacaktık.

B) Bu arzular sadece ve sadece sosyal bir çerçevede gerçekleştirilebilirler.

Son gelişim safhası ise engin bir bilgiye duyulan büyük özlemdir. Her seferinde daha fazla bilgi sahibi olmayı, her şeyi bilmeyi ve araştırmayı isteriz, bilimin gelişmesi bu sayede gerçekleşmiştir.

Binlerce yılımızı almış olan bu gelişimin, günümüzde, artık sonlarına doğru yaklaşıyor olmamızdan dolayı, aslında bizlere pek de bir şey kazandırmadığını anlamaya başlıyoruz. Kendimizi eşsiz bir durumun içinde bulmuş durumdayız: haz ile dolmak istiyoruz, ancak etrafımızda bize gerçek hazı verebilecek herhangi bir kaynak bulamıyoruz. Buna ilave olarak, aslında ne istediğimizi de tam olarak ifade edemiyoruz. Bu yüzden kendimizi kayıp çocuklar gibi hangi yöne döneceğini bilmeyen yolunu kaybetmiş ve kafası karışmış bir halde buluyoruz. Bir şey istiyor olmamıza rağmen, ne istediğimizi ve onu nerede bulabileceğimizi bilmiyoruz.

“Kalp” kelimesine, tüm yaşamlarımız boyunca içimizde gelişmiş olan tüm arzularımızın toplamı anlamını veriyoruz. Fiziksel arzular, sosyal arzular ve bilgi için olan arzular. Tüm bu arzuların zıt tarafında ise “Kalpteki Nokta” durur. Tüm diğer arzuların üzerinde gelişen yeni bir arzu “Kıvılcımı.” Aslında, kalpteki nokta Üst Gücü bilmek için uyanmış olan bir arzudur ve bu arzunun uyanışı kişiyi arzuyu gerçekleştirmek üzere Kabala Bilgeliği’ne getiren bir araçtır.

Kalpteki noktanın uyanışı, bu noktanın Üst Dünyadaki bir karşılığı olarak bir karışıklık getirir. Üst Dünyaların kanunları zaman, uzay ve hareketin olmadığı bir gerçekliğe aittir.

Doğal olarak, bizlerin beyinleri her zaman için zaman, uzay ve harekete göre düşünmek üzere düzenlenmiştir. Fakat, bu yeni aşamada, her şeyi belirleyen bizlerin gerçekliği kişisel olarak nasıl duyumsadığımız ile ilgili olduğunu hissetmeye başlarız ve bu gerçeklik kendisi değişmeyen bir gerçekliktir.

Bu yüzden, bizler de yavaş yavaş gerçekliğin değişmez olduğunu ve zaman, uzay ve hareketin aslında hiç var olmadığını anlamaya başlarız

Tüm geçmiş deneyimlerimizin aslında sadece duyularımızda gerçekleştiğini ve her şeyin hissetme yeteneklerimize ne kadar çok gelişmiş olduğuna bağlı olduğunu anlamaya başlarız

“Hissetme aletlerimizi” açtığımız sürece, ölçmenin dışında hiçbir şeyin değişmediği konseptine kendimizi ayarlayabilmemiz için zamana ihtiyacımız vardır. Bunu gerçekleştirdiğimiz zaman, içinde yaşamış olduğumuz dünyamızı çok doğal, basit, hiçbir sınır olmadan,

Michael Laitman

önyargısız, kuralları olmadan, zorlama olmadan, ya da dışsal bir baskı olmadan hissetmeye başlayacağız.

Kalpteki nokta, maneviyat için duyulan arzunun başlangıcıdır. Günümüzde, oldukça az sayıda insan bu safhadadır, ancak sayıları gittikçe artmaktadır. Sonuç olarak, her insanoğlu o en üstteki Yaradan için çok büyük arzu duyduğu, yukarıdan harekete geçirilen, kıskançlık olarak nitelendirdiğimiz, her yaratılan içinde doğal olarak yer alan Yaradan seviyesine ulaşmak noktasına gelmelidir.

Yaradan iyidir dediğimiz zaman anlamalıyız ki, Yaradan bizleri mümkün olan en iyi var olma koşuluna getirmek niyeti ile yarattı, yani Yaradan'ın kendi seviyesine.

Bu yüzden bu seviye bizlerin getirilmesi gereken seviyedir. Bundan daha düşük derecede olacak olan bir seviye yeterli olarak kabul edilmeyecektir. Bunu Yaratılışın amacı, bizlerin Yaradan seviyesine ulaşmamıza izin verilmesi izleyecektir. (Şekil 6'yı inceleyiniz)

Yaradan seviyesine ulaşabilmemiz için her ne şekilde olursa olsun bizlerin arzusunun, Yaradan'ın arzusuna tamamen zıt olduğunu anlamaya ulaşmamız gereklidir yani Yaradan sadece vermek istemektedir ve bizlerse sadece almak. Bu Kli'nin (kap) tamamen Işık'ın karşıtı olan boş ve karanlık olmasıdır. Kabul ediyoruz ki, bu zıtlık bizleri yaratılan olarak inşa eder. Bizlerin Yaradan'ı bilebilmesi için, öncelikle O'nun tam zıttı olan koşulu "Yaradan'a zıt olanı" bilmemiz gereklidir, bu koşul dayanılmaz acıların çekildiği ve bizim bu

acılara dayanıklılığımızın büyük bir soru işareti olarak sorgulandığı bir koşuldur.

Yaradan'ın zıttı koşulunu bilme sürecine henüz başlamadığımızı söylemek en doğrusu olacaktır. Yaradan'a karşı olan tam zıtlık koşulumuzu hissedebilmemiz için, bizlerin duygusal olarak çok daha düşük seviyelere inmesi gerekecektir. Kabala Bilgeliği artık daha fazla su yüzüne çıkmaktadır çünkü bu koşulları fiziksel olarak deneyimlememiz mümkün değildir ve Kabala, Yaradan'a zıt koşullardan geçerken bunları bedenimizde değil, bilincimizde ve zihnimizde deneyimleyebilmemiz için bizlere yolumuzu kolaylaştıran bir araçtır.

Bunu acı içinde olan bir insanla karşılaştırabiliriz. Bu kişi isterse acıları dayanılmaz bir hale gelene kadar bekler ve hemen sonrasında bir doktora gider ya da acısını ilk olarak hisseder hissetmez hemen doktora kontrole gider. İkinci koşulda, problemin erken teşhisi, rahatsızlığın sonraki aşamada açığa çıkabilecek gerçek acısından kişiyi koruyacaktır. Başka bir deyişle, zeki kişi bir hastalığın belirtileri ortaya çıkar çıkmaz tedavisini uygularsa bu onu hastalığın gerçek etkilerinden koruyacaktır.

Bu şekilde yaparak, kişi bilinçli olarak belli bir tümevarım düşünce yapısı kurarak gelişebilir ve bu sayede Kli (yaratılan), kendisinin Işık'a göre olan zıtlığının farkına varmayı öğrenir. Kabala Bilgeliği, bizlere acı yerine bilgi sayesinde gelişmemize yardım eden bir metottur. Artık günümüzde, Kabala, egoizmin kendini tamamen ortaya koymasından ve hayatın tüm yönlerinde aşırı yıkıcı etkiler bırakmasından önce içinde

yatan kötülük hakkında insanlığı bilgilendirmek üzere ortaya çıkmaya başlamıştır.

Bu yüzden, Kabala bilgeliği hem gelişimimizi hem de Yaratılış'ı başarmanın aracı olarak tüm insanlığa ulaşmak zorundadır. İnsanlar Kabala ile daha fazla ilgilenmeye başladıkça ve daha fazla insanlığa dünya çapında yayıldıkça hepimiz çok daha iyi olacağız. Baal Sulam Zohar'a Giriş kitabında bundan çok açıkca söz etmiştir.

Evren ve insanlığı yöneten güçler hakkında sorular sorarak ilk araştırma yapan kişi İbrahim'di. İbrahim, Mezopotamya'da yaşayan birçok kişiden biriydi ve o günlerde insanlar henüz uluslara ayrılmamışlardı. Bizim normal algılamamızın ötesindeki gerçekliği bilebileceğimiz metodu keşfetti ve bu keşfettiklerini ve bulduklarını Sefer Yetzira'da (Yaratılış Kitabı) tarif etti.

İbrahim öğrencilerini biraraya getirmeye ve onlara Kabala bilgeliğini öğretmeye başladı. Zamanla, Kabalistlerden oluşan bu grup bir ulus haline geldi. Çok yıllar sonra, Birinci ve İkinci Tapınak'ın yıkılışından sonra, bu Kabalist grubu Üst Gerçekliği algılama duyularını kaybettiler; manevi bilinç derecelerinden düştüler ve sadece fiziksel gerçekliği algılayabilir düzeye geri döndüler.

Aslında bu düşünüş kademeli bir süreç idi. Bazıları maneviyatı algılama yetilerini Birinci Tapınak'ın yıkılışından sonra ve geri kalanı da İkinci Tapınak'ın yıkılışı ile kaybettiler. Akiva, "Dostunu kendin gibi sev" manevi kanununu edinen en son ve en büyük kabalist idi. Egoizmin aşırı derecede artması ile

temelsiz ve boş bir nefret uyandı ve insanlara geriye Kabala Bilgeliği yerine sadece din kaldı.

Bu manevi düşüğe rağmen, geriye çok az seçilmiş Kabalist kaldı ve onlar da bu bilgeliği nesillerden nesillere ta ki tüm insanlığın ona ihtiyaç duyacağı bir zamana kadar aktarmaya devam ettiler. Günümüzde, bu kadim bilimin ışığını yeniden yakmamamızın, Kabala çalışmalarını canlandırmamızın ve bunların sayesinde de Üst Gerçekliği keşfetmemizin ve onu tüm insanlığa geçirmemizin zamanı geldi.

Burada tekrar hatırlatmamızın önemli olduğu bir nokta var o da Kabala'nın din ile hiçbir alakası yoktur ve herhangi fiziksel bir eylemi gerçekleştirmemizi de bizden istemez. Daha evvel belirtmiş olduğumuz gibi, Kabala, sadece Yaradan'a doğru olan arzular ve niyetlerden bahseder.

Bu bizleri şu sonuca götürür, önümüzdeki aşmamız gereken tüm konulara ait çözüm Kabala'nın tüm insanlığa yayılmasından geçtiğinden, herkesi bir Kabalist'e döndürmemiz gerekecektir. Aslında, buna gerek yok.

İnsanlık bir piramit gibi inşa edilmiştir. İnsanlığın ilgilenmekte olduğu herhangi başka bir alanda da dünya nüfusunun %99'u pasif durumdadır. Hiçbir şeyi araştırmaz ya da geliştirmezler sadece bilimsel keşiflerin meyvelerinden yararlanırlar

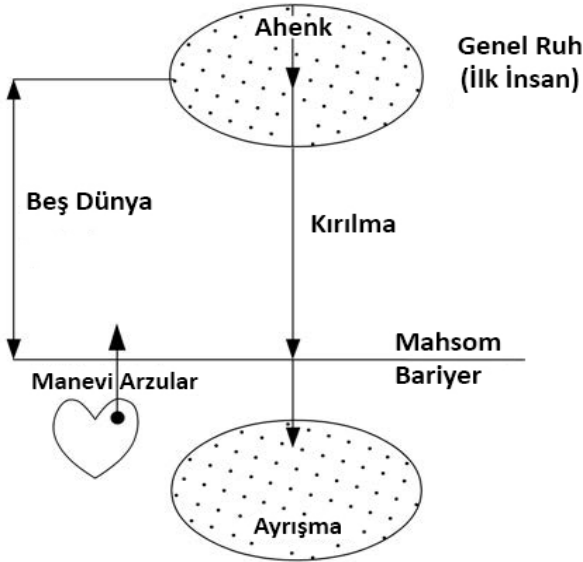
Bu yüzden, dünyamızın kaderinden ve insanlığın geleceğinden rahatsız olanlara doğru dönmemiz gereklidir. Milyonlarca insanın Kabala'yı çalışmasını beklemiyoruz. Ancak, hepimiz tek bir yapının parçaları olduğumuzdan, insanlığa gerçekliğin resmini

Michael Laitman

gösterebilmek için bilimi kullanabilirsek bu her şeyi değiştirmek zorunda bırakacaktır.

Yukarıda söylemiş olduğumuz gibi, Yaradan tarafından Atzilut dünyasında bir ruh olmak üzere yaratılmış olan Kli (kap/yaratılan), kolektif ya da genel bir ruhtur ve Adam HaRișon (İlk İnsan) olarak adlandırılır. Başlangıçta, tüm parçaları tam bir uyum içerisinde birbirlerine bağlı ve Üst Işık ile dolu haldeydi. Bu seviyede, bu parçaların hepsinin toplamı mükemmelliği oluşturuyorlardı. Daha sonrasında, bu ruh parçalanma dediğimiz bir süreç yaşadı ve "sınırım altı" dediğimiz, manevi hissedişin artık olmadığı bir seviyeye düştü. Başlangıçtaki bu tek ruhun parçaları bariyerin altında birbirlerinden kendilerini ayrı hissederek varolmaya devam ettiler.

Şekil 6

Bu cümleleri netleştirmek adına şunu diyebiliriz, ruhlar aynı yerde daha evvel oldukları gibi bulunmaya devam ettiler ancak bu sefer farklı bir hissediş onlara eklenmiş oldu. Bu hissediş, onların kendi içlerinde var olduklarına dair bir hissedıştır. Maneviyatta, yer yoktur ve değişiklikler sadece algılama ve hissedişin kalitesindedir. Bu yüzden, her bir parça şimdi kendi içinde yaşar ve kendisi dışında hiçbir şeyi hissetmez.

Bu durumdaki hissedişe, şu anda içinde olduğumuz “bu dünya” denir. Üst güç, bu ayrılmış olan parçaların yani bizim üzerimizde, bizleri tekrar düzeltilmiş halimize geri getirmek için çalışıyor ve bu da Yaratılış’ın amacını yerine getirme ve onu anlama olacaktır.

Aslında, Üst Güç bizleri bu dünyaya O’ndan ne kadar farklı olduğumuzu anlamamız için gönderdi. Bizler, bu en düşük seviyeden, varoluşun doğru seviyesi olan, hepimizin birbirine bağlı olduğu o seviyeye gelmeyi isteme koşuluna erişmeliyiz. İnsan doğası ile Yarıdan’ın doğası arasındaki bu büyük boşluk binlerce yıldır yaşamış olduğumuz acılardan apaçık ortadadır ve düşüş ile yükselişten oluşan tüm bu süreç bizlerin birbirimize karşı ne kadar nefret dolu olduğumuz görebilmemiz için dizayn edilmiştir. Başka bir deyişle, her insanın egoizmi ortaya çıkarılmalı ve ancak ondan sonra birbirimize kendi isteklerimizle bağlanmamız gerektiğinin farkına varabileceğiz.

Bir arzuyu tatmin etmek istediğimiz zaman ortaya çıkan problemi anlayabilmemiz gereklidir. Örnek olarak, aç bir insan restorana oturduğunda ve yiyeceği yemek için beklemeye başladığında, yemeğin servis edildiği ve kişinin yemeye başladığı anda, açlık iştahı

azalmaya başlar. Daha fazla yedikçe kişi daha az aç olmaya başlar ve açlığın azalması ile haz da küçülür. Yemeğin birçoğu masada yenmeden kalsa ve yemek müthiş lezzetli olsa bile, arzu yani iştah olmadan, haz sona erer.

Bu senaryo, kendini tüm arzuların yerine getirilmesi sırasında tekrar eder. Eğer içimizde bir arzu meydana geliyorsa, onu yerine getirmek üzere motive oluruz. Arzumuzu yerine getirmek için bir zorlanma hisseder ve uygulamaya geçeriz ancak arzumuzu yerine getirdiğimiz an arzu ortadan kaybolur. Bu birkaç dakika, saat ya da haftalar alabilir fakat er ya da geç -ki genellikle en kısa zamanda- bu arzuyu yerine getirme unutulup gider. Bu yüzden, arzuyu tatmin etmiş olan haz, aynı zamanda onun yok olmasına neden olur.

Daha fazlası, bir arzuyu elde etmek daha öncekinden iki kat daha kuvvetli yeni bir arzu doğurur. Kabalistler şöyle demişlerdir: "100'e sahip olan, 200'ü ister", aynı şekilde 200'e sahip olan 400'ü ister ve bu şekilde devam eder. Sonuç olarak, belli bir hazzı elde ettiğimiz zaman bir önceki seferin iki katı bir boşluk hissederiz. Eğer sürekli haz ile dolu olmayı sağlayacak bir yol bulmuş olsaydık o zaman sonsuz yaşamı hissetmiş olurduk.

Bunu başarabilmenin bir yolu var: "Hissetme ünitesini" iki parçaya ayırmak. Bir parça hazzı alacak ve diğeri de onu hissedecek. Başka bir deyişle, eğer hazzım onun üstünden geçerek bana ulaşmasını sağlayan başka bir kişi olsaydı, o zaman hazzım söndürülmemiş olacaktı. Hazzı alma sürecinde başka bir kişi olsaydı, hissetme ünitem iki parçaya ayrılacaktı.

Bu durumda, hazzın alıcısını onu hisseden kişiden ayırabilecektim. Alıcı başka bir kişi olacaktı ve hazzı hisseden kişi ise ben olacaktım. Bu şekilde yaparak, hazzın hissedilmesi hiç bitmeyen bir hale gelebilir ve sonsuz yaşamın hissine ulaşılabilir.

Yukarıdaki bu koşulu bir anne ve çocuğu ile karşılaştırabiliriz. Anne, çocuğunun hazzından mutluluk alır ve bu yüzden herhangi bir kısıtlama yapmadan vererek bundan zevk alabilir. Eğer bir kişiyi, ona zevk vermeyi, sanki kendi zevkimmiş şeklinde de sevebilirim, benim hazzım sınırsız hale gelir. Bu prensibi anlayabilmemiz için, ruhlarımızın kırılması ve bu dünyaya gelmeleri gerekiyordu.

Kalpdeki nokta (manevi dünyaları tekrar hissedebilmek için uyanmak isteyen arzunun geni), insanlarda uyandırdığı zaman, Kabala bilgeliğine gelirler. Kabala bilgeliğinin çalışılması aslında bizim gerçek koşulumuzun çalışmasıdır: Parçalanmadan önceki durum. Bu aslında mevcut olan tek koşuldur. Şu anda içinde olmamıza rağmen, bunun farkında bile değiliz. İçinde bulunduğumuz karanlık koşuldan dışarı çıkmak ve gerçek varlığımızı hissetmeyi uyandırmak isteyerek, bu koşulda olan ışığın etkisini üzerimize çekeriz.

Varlığımızın gerçek koşulunu algılamak için hissedişimize ait araçların kilitlerini açmak için sarfettiğimiz çabalarımız, içimizde yeni kaplar inşa ederler. Bu yüzden, hepimizin tek bir sistemin parçaları olarak nasıl birbirimize bağlı olduğumuzu hissetmeye başlarız.

Sistemin her parçasına doğru sürekli olarak akan sonsuz bir ışık ve doyum vardır. Dünyanın bugün çekmiş olduğu tüm acıların ve felaketlerin sebebi, insanlığı Gımar Tikun dediğimiz (Düzeltilmenin sonu) kendi gerçek mükemmel koşuluna döndürmeye zorlamak içindir.

Doğal olana dönmek, mükemmel koşul Yaradan'ın başlangıcından sonuna kadar önceden belirlemiş olduğu bir süreçtir. Her aşama yukarıdan aşağıya doğru dikte edilmiştir. Her birimizde, tüm geçmiş, şimdi ve gelecek koşullarımızın kayıtlı olduğu manevi bir gen vardır. Ruhumuz, yukarıdan aşağıya düşmüş olduğu aynı yolu ve basamakları gerisin geriye yukarı doğru almak zorundadır. Ancak, bu geri dönüş yolu, bizim egoistik doğamızın ne kadar kötü olduğunu ve Yaradan'a yakın olmanın deneyimlemek için tercih edilen bir koşul olduğunu anlamamızın derecesine bağlıdır.

Bu yüzden, manevi genimiz içinde önceden inşa edilmiş olan bu basamaklar ışık yani Üst Güç sayesinde gelişir ve bizi koşuldan koşula yönlendirirler. Saran ışığı bizim üzerimizde çalışması için davet etmenin ve yükselmenin bizim ilgimiz dâhilinde olduğunu anlarsak, o zaman gelişimimizi ivmelendirip gerçek maneviyatı hissetme noktasına geleceğiz. Bu yüzden, bizim özgür seçimimiz sadece bu süreci ivmelendirme içinde yer alır.

“Saran ışık” terimi, bizi ihsan etme niteliğine çeken Gücü tarif eder. Bu güç bizleri düzeltilmiş koşula çeker ki bu da Yaradan'ın niteliğidir. Tüm gelecek koşullarımız biz onları hissetmesek bile her birimizin ve hepimizin içinde mevcuttur. Egoistik

arzularımız üzerine yansıtacak olduğumuz düzeltilmiş koşulumuz olan özgeciliğimiz, içimizde ihsan etme niteliğimizi uyandırır. Yukarıda açıklamış olduğumuz gibi, düzeltilmiş olan koşulumuz Gimar Tikun olarak adlandırılır.

Gimar Tikun'da her ruh sınırsız haz ile dolacak ve tamamen Yaradan ile form eşitliğine gelecektir. Şu anki mevcut koşulumuzda, ruhlarımızı Gimar Tikun'da dolduran Işık, Saran Işık formunda ışıldamaktadır. Saran Işık'ın gücü ihsan etme niteliğini edinme arzumuzun yoğunluğuna göre belirlenmektedir.

Işık ihsan etmenin gücüdür yani vermenin gücü. Eğer kişi, ihsan etme niteliğine erişmek istiyorsa, bu kişi ihsan etme gücünü (kişi düzeltildiğinde onu dolduran Işık) başka bir kişinin mevcut koşuluna yansıtmalıdır. Saran Işık, bizleri düzeltir ve bizleri tekrar ihsan etme koşuluna geri getirir. Bu, tıpkı kötü yola düşmüş iyi bir kişinin sonrasında tekrar uyanarak iyilik yoluna geri dönmesi gibidir.

Aslında, maddi dünyamızı, manevi dünyadan ayırmakta olan bariyeri geçebilmemiz adına, birbirimize karşı olan niyetimizi nefretten, birbirimize karşı sevgiye doğru değiştirmemiz gereklidir. Aynı kural Yaratılış'ın en basit elementinden en karışığına kadar tüm aşamaları için geçerlidir. Tüm bunlar, kuralları keşfeden gözlemcinin bakış açısına bağlıdır.

Ancak, matematiksel bağlantıları kurulana kadar bilim, bilim olarak kabul edilmez. Örnek olarak, kuantum fiziği, gerçekliğe zaman ve yer ile sınırlandırılmış olarak yaklaşır. Fakat, bizim burada

konuşmuş olduklarımız zaten zaman ve yerin ötesinde konulardır.

Bu yüzden, kuantum fiziği, zaman ve yerin ötesine boyutları da eklemediği sürece, geleneksel bilimin bu araştırma ile devam etmesi zor olabilir. Kabala, gerçeklik üzerine olan bu araştırmayı, fiziğin ulaşamayacağı bir noktaya getirdiğinden dolayı, Kabala ile kuantum fiziği arasında bir kesişim noktası bulmak gerçekten önemli hale gelmiştir.

Başka bir deyişle, daha üst bir noktaya gelişebilmek için, çağdaş bilimi içine bilinci de ekleyeceğimiz bir noktaya geliştirmemiz gereklidir ve bu gerçekten dev bir adımdır.

Bu noktada, Kabala'nın bizlerin gerçekliği nasıl algıladığı konusunu izah etmemiz faydalı olacaktır. Bizler hayatı, beş duyu organımız sayesinde algılarız. (görme, duyma, koklama, tat alma ve dokunma). Ancak, aslında gerçekten hissetmiş olduklarımız bizim dışımızda olanlara karşı, onların asıl ve objektif gerçekliklerini algılamadan göstermiş olduğumuz reaksiyonlardır.

Örnek olarak, ses dalgası kulağıma ulaşır ve ses olarak çevrilir. Bunu kulak zarımın ona ulaşan bu dalğanın basıncına verdiği reaksiyondan biliyorum. Gerçekte, ölçmekte olduğum kendi göstermiş olduğum reaksiyondur. Gelen ses dalgasının kendisini hissetmiyorum. Duyma yeteneğimdaki değişikliklere ve işitme mekanizmamdaki sağlık koşullarına göre bir dizi sesi algılıyorum. Ancak, aslında dışımda ne olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktur. Tüm algılama ve hissetme duyularımız bu şekilde çalışırlar.

Aslında kapalı bir kutu içerisinde olduğumuzu ve de ölçtüklerimizin dışımızdaki gerçekliğin değiştiğini bizlere hissettiren sadece içsel izlenimlerimiz olduğunu kolaylıkla söyleyebiliriz. Aslında gerçekte bir şeyin değişip ya da değişmediğini bilemeyiz hatta daha fazlası, aslında kendi dışımızda başka bir şeyin gerçekten var olup olmadığını da bilemeyiz. Kendi dışımıza çıkıp bunu test edebileceğimiz bir aracımız maalesef yok.

Prof. Tiller, (The User Illusion) Kullanıcı İllüzyonu isimli kitabı yayımlayan ünlü Danimarkalı araştırmacı Tor Norretranders'dan bahsetmiştir. Norretranders, bilinçaltının işlevselliği ve içerdikleri ile ilgili dikkat çekici bir noktayı farketmiştir. Şöyle ki, beş duyumuz bir saniyede elli milyon bit bilgiyi algılar ve bilinç düzeyinde bir araya getirilmiş sürekli bir bilgi olarak ortaya çıkar. Bilinçaltı ise bilgiyi matematiksel olarak işler ve bilginin sadece küçük bir parçasını işler (bilginin saniyede 50 bitlik kısmını).

Açıkcası, alınan 50 milyon bit bilginin yanında işlenen sadece 50 bit bilginin olması aralarında ne kadar çok büyük bir farkın olduğunu ortaya koymaktadır. Not edilmesi gereken önemli bir konu, bilinçaltının beyne sadece beynin tespit etmiş olduğu anlamlı ilk bilgiyi gönderiyor olduğudur. Bilginin geri kalan kısmı bilinçaltı tarafından görmezden gelir. Bu tespitler, Kabala'nın alma arzusuna olan bakış açısını doğrulamaktadırlar.

Bilimin gelmiş olduğu son noktanın ve önde gelen araştırmacıların, bir araştırmacının gelişiminin bizim kendi içselliklerimizin (araştırmacının içselliği)

değişimine bağlı olduğunun farkına varıp varmadıklarını halen bilemiyoruz. Günün sonunda, bizler aslında kendimizi çalışıyoruz, araştırmada yol katedebilmemiz bizim kendimizi ne kadar değiştirebildiğimizin derecesine bağlıdır.

Aslında Ne Biliyoruz? "What the Bleep Do We Know?" isimli filmde ve popüler bilimin benzer yayımlarında da, etrafımızda aslında sonsuz sayıda olasılık olduğunu söyleyen iddialar bulabiliriz.

Kabala bilgeliği bizlere, etrafımızda var olan her şeyin, Üst Işık tamamen hareketsiz koşulunda olduğunu ve tüm değişimlerin ve sonsuz olasılıkların içimizde olduğunu açıklar. Görmüş olduğumuz her şey, kendimizin sabit değişmeyen Işık üzerindeki yansımalarıdır. Ben, araştırmada gelişim kaydetmenin ancak kendimizi değiştirmemiz gerektiğine bağlı olduğu konseptinin, dünyanın anlamaya başlayacağı bir sonraki adım olduğunu kabul ediyorum. Bu süreç Newton ile başlamış, Einstein ile sürmüştü ve Kuantum Fiziği ile de devam etmektedir. Şimdi artık bir sonraki safhaya geçmenin zamanı gelmiştir. Araştırma en sonunda, kendi içsel araçlarımız dışında hiçbir şeyin değişmediğini keşfedecektir ki bu Kabalistler tarafından binlerce yıl önce keşfedilmişti. Günümüzde, sayıları artmakta olan araştırmacılar ve düşünürler bilimin de bu görüşe ulaşacağını tahmin etmektedirler.

VEREN GÜÇ ve ALAN GÜÇ

Bizlerin sahip olduğu Kabalistik bilgiler, varoluşun anlamına ilişkin soru ile ruhları yanıp bitmekte olan kişilerin gerçekleştirmiş olduğu Kabalistik araştırmaların bir sonucudur. İdrak edilebilecek gerçekliği hissetmeye başlayabilmek için özel bir metot kullandılar ve keşfettikleri ile ilgili olarak kitaplar yazdılar. Kabalistler tüm gerçekliği ilk hissettikleri anda, bunu “Gözlerin Açılması” olarak isimlendirdiler.

Gözlerin açılması, daha önce bahsedilmiş olunan ve hepimizin oradan aşağıya geldiği sonsuz koşuldan (Ein Sof’dan), bu sefer yukarı doğru aynı derecelerin tırmanıldığı bir süreçtir. Kabala Bilgeligi, iki paralel yoldan oluşmaktadır:

1. Yukarıdan Aşağıya doğru: Alma arzusunun Ein Sof’tan tüm dünyalar üzerinden geçerek aşağıya, bu dünyaya inmesi.

2. Aşağıdan Yukarıya doğru: Araştırmacının bu dünyadan, bariyerden ve Üst Dünyalardan geçerek Ein Sof’a yükselmesi.

Kabala, bizlere alma arzusundan yani haz için olan arzudan bahseder. Söylemiş olduğumuz gibi, alma arzusunun yaratılış sürecinde beş basamak vardır. Biz bunları dört İbrani harfi ile işaretlendiriyoruz: Yud’un ucu (׳), sonrasında Yud (׳), Hey (ה), Vav (ו), Hey (ה) ve kısaca bu harf dizimine HaVaYaH ismini veriyoruz. Aynı zamanda bu beş basamağa sırasıyla Keter, Hohma, Bina, Zer Anpin ve Malhut isimlerini eşliyoruz.

Yud'un ucu Keter'dir. (Şekil 7). Arzunun Işık'tan ayrılması olayının başladığını gösterir, tıpkı Işık'ın içindeki siyah bir nokta gibi. Bu noktadan Yud harfi gelişir (ilkel arzu). Yud harfinin şekli, başında iğneden bir nokta ve sonunda bir kuyruk gibidir. Daha önce var olmayan, yeni maddenin yaratılışını yani alma arzusunu simgeler. Bu safha Hohma olarak adlandırılır.

Yud harfi geliştiği zaman, alma arzusu da Yaradan'dan ihsan etme özelliğini içine alarak aynı şekilde gelişmeye devam eder. İhsan etme özelliği ile alma özelliğinin kombinasyonu şimdi yeni bir özellik ortaya çıkarır ve buna "Bina" (İbranice bir kelimedir) denir. Bina, Hey harfi ile gösterilir.

Bina, kendini doğurmuş olan Işığa benzemek isteyen ilk özü içinde barındırır. Hey harfinin şekli, alma ve ihsan etme özelliklerinin birleşmesini sembolize eder. Bu da ilk arzunun üzerinde olan ihsan etme şeklini yaratır.

Bundan sonra, arzu daha önce Yaradan'ın yapmış olduğu gibi ihsan etme özelliğini uygulamak ister ve bu yüzden Yud harfi gibi olmak ister. Ancak, bu sefer bu davranış arzunun kendisinin yerine getirdiği bir davranış olduğundan, buna Vav harfinin şekli atanır.

Vav harfi Veren, Yaradan gibi olmak için ortaya koyduğumuz çabaları sembolize eder. Ancak, Vav'ın hareketi tamamlanmamış olarak kabul edilir çünkü bu önceden Hay'in ihsan etme arzusu sonucu verilmiş bir karardır. Arzunun tamamlanmamış olması Vav harfi ile sembolize edilir ve adı olan "Zer Anpin" (Aramice'de küçük yüz demektir) ile ima edilir. Zer Anpin, bağımsız kararın "başım" eksikliğini hisseder.

Zer Anpin, ihsan etmeyi yerine getirdiğinde, veren olmanın ne demek olduğunu keşfeder. Sonuç olarak, Yaradan'ın statüsüne ulaşmayı istemeye başlar ve bu son arzu Malhut olarak adlandırılır. Malhut'un arzusu tamamen ihsan etme niteliğini edinmek üzerine amaçlanmıştır. Bu yüzden, Bina gibi, Hey harfi ile sembolize edilir.

1		Keter	
2		Hohma - Almak istemek	ו
3		Bina - İhsan etmek istemek	ה
4		Zer Anpin - İhsan etmek için Almak	ו
5		Malhut - Almak istemek (Yaratılan)	ה

Ancak, Bina'ya ait olan ilk Hey ile, Malhut'a ait olan son Hey arasında temel bir fark vardır. Bina'da alma ve ihsan etme özelliklerinin birleşimi Yaradan'dan kaynaklanır yani Yukarı'dan; Malhut'ta ise bu kombinasyon aşağı'dan gelir, kendi alma arzusundan kaynaklanan bir arzudan, bizlerin veren gibi olmak için duyduğumuz o büyük özlemden doğar. İşte şimdi Yud, Hey, Vav, Hey harflerinin neden Yaradan'ın adını sembolize ettiklerini anlayabiliriz. Bu Yaradan'ın alma arzusunu şekillendirmiş olduğu bir modeldir ki burada

alma arzusu, Yaradan'ı kendisini dolduran Işık olarak hisseder.

Işık, alma arzusunu Hohma içinde doldurduğu ve onu Veren hissi ile işlediği zaman, arzu kendini alıcı olarak hissetmeye başlar ve Veren gibi olmak ister. Arzu, kolaylıkla kendi doğasını değiştirebilir çünkü bu safhada arzu, bağımsız bir arzu değil, Yaradan'dan gelen bir arzudur. Ancak, Malhut içindeki alma arzusu yaratılanın bağımsız bir arzudur.

Malhuttaki alma arzusu, hem Yaradan'dan gelen Işığı almak, hem de Veren statüsüne sahip olma hazzına sahip olmak istediğinde, kendi niteliklerinin Işık'a göre olan zıtlıklarını görmeye başlar. Alma arzusu, bundan sonra kendisi ve Işık arasındaki boşlukları deneyimlemeye başlar. Bu acı dolu boşluğu hissetmek, hemen sonrasında Tsimtsum (Işığı sınırlandırmak) hareketini gerçekleştirmeyi getirir. Başka bir deyişle, bu, kendi özelliklerinin Yaradan'ın özelliklerine göre ne kadar zıt olduğunu keşfetmeye karşı verilen bir tepkidir ve kendini dolduran tüm Işığı uzaklaştırmaktır.

Bu safhadan sonra, Tsimtsum (kısıtlama) tüm yaratılan canlıları hareketlerinde yöneten bir kural haline gelir. Işık, bundan sonra Yaradan'a zıt olan bir arzunun içine girmeyecektir, çünkü yaratılan varlık buna bu şekilde karar vermiştir. Bu anlamda, Tsimtsum, Yararılış'ta bağlayıcı bir kanun haline gelir. Tsimtsum kanunu şunu ima eder: Bizler (yaratılan), egoistik olduğumuz sürece, Yaradan'dan gelen hazzı ve Yaradan'ı hissedemeyeceğiz. Tüm gerçekliğin sadece çok küçük bir parçası vardır ki o da "Bu Dünya" olarak adlandırılır ve burada kişi Tsimtsum kanununa aykırı

olarak hazzı egoistik arzuları içinde alır ve onun keyfini çıkarır. Bu bizlerin daha fazla Yaradan gibi olmamız ve kendimizi düzeltmeye başlamamızdan önce, fiziksel seviyede var olmamızı sağlar.

Şunu anlamamız gerekir ki, egoistik varoluş yani bizlerin şu anki bu dünyada varoluşu, gerçeklikte mevcut değildir. Bu dünyadan yükselmek, kişinin arzusunu, ihsan etme niteliğine doğru yükseltmesi anlamına gelir. Bu dünyada, alma arzusu içerden çalışır ve manevi dünyada, Yaradan gibi vermek şeklinde dışarı doğru çalışır.

Başka bir deyişle, manevi dünya Tsimtsum kanununa uyar ve "maneviyat" kelimesi bizlerin Yaradan'a benzer olduğumuz koşulları temsil eder. Bizler, şu anki koşulumuzda egoistiz ve Yaradan'a tamamen zıtız.

Şimdi tekrar Yaratılış sürecine geri dönelim. "Dünya" terimi, yaratılanın belli bir safhasını, alma arzusunu tasvir eder. Bu yüzden, yaratılanın Tsimtsum öncesindeki koşulu Ein Sof "Sonsuzluk Dünyası" olarak adlandırılır ve Tsimtsum'u takip eden safha ise "Tsimtsum Dünyası", "Kısıtlamalar Dünyası" olarak adlandırılır.

Tsimtsum'dan sonra Kli (kap) geriye boş kalır ve bundan sonra ne yapacağına karar vermesi gereklidir. Boş kalmanın hem kendisi hem de Yaradan için anlamsız olduğunu hisseder. Tsimtsum davranışı, kendini Işığın yönetiminden bağımsız hale getirmiştir fakat bununla birlikte hâlâ bir şeye ulaşamamıştır çünkü Tsimtsum onu Yaradan gibi bir verici yapamaz.

Kap, Hohma'dan Bina'ya geçerken yapmış olduğu harekete benzer davranışlar sergileyebileceğini anlar. Ancak, bu sefer bu davranış kendi özgür, bağımsız isteği ile gerçekleşecektir. Kap, şunu anlar ki, ancak Yaradan'a verme niyeti ile, Yaradan'dan Işığı alırsa, Yaradan'a haz verebilir. Nihayetinde, bu Yaradan'ın isteğidir (yaratılanı memnun etmek ve ona haz vermek).

Bu yüzden, Işık (haz), yaratılan'a (Kli) Yaradan'dan geldiği hissi ile birlikte ulaştığı zaman, yaratılan ilk olarak onları reddeder. Yaratılan bunu bu şekilde gerçekleştirir, böylece onları direkt olarak hissetmeyecektir ve bu yüzden Yaradan'a zıt olmanın vermiş olduğu utancı hissetmeyecektir. Böylece, yaratılan Tsimtsum kanununu takip etmiş ve kendi zevki için almayı kabul etmemiş olur.

Bundan sonra, yaratılan, hazzı Tsimtsum öncesinde ölçmüş ve sonucu kendi zevk alma arzusuna karşı tartmış olur. Kendini değil de, Yaradan'ı memnun etmek için alması gerekli olan miktarı tam olarak bildikten sonra yaratılan, belli bir miktarda zevki alır. Işığın geri kalan kısmı sonrasında geri çevrilir ve reddedilir.

Kabalistler bunu ev sahibi ve misafir örneğini kullanarak açıklarlar. Ev sahibi her çeşit nefis, lezzetli yemekleri masasında en güzel şekilde hazırladıktan sonra, misafirini bunları afiyetle yemeğe davet eder. Ancak, misafir kendini utanmış hisseder ve kibarca bu daveti reddeder. Aslında, misafir kendini alıcı gibi hissetmekten korkmaktadır ve bu yüzden egosunu utanmaktan korumaktadır.

Şimdi sıra ev sahibinin rica etmesindedir: "Tüm bunları sadece senin için yaptım. Sana ne kadar değer verdiğimi bilirsin. Seni, tüm bu hazırlamış olduklarım ile sevindirmek ve mutlu etmek istiyorum, lütfen sadece benim için yer misin?" Bu şekilde davranarak, ev sahibi, misafirden önce ihtiyacını göstermiş olur, misafirin almasına olan ihtiyacını. Şimdi, misafir yemeği kabul etmesinin evsahibinin ihtiyacını karşılayacağını hissetmektedir. Bu yüzden bu yemeğin yenmesi ev sahibinin iyi hissetmesini sağlayacaktır.

Bu nedenle, şimdi güç dengesi değişmiştir: Eğer misafir evsahibini mutlu etmek için alıyorsa, bu artık alma değildir ancak ihsan etme olur. Ve şimdi bunu misafirin, ev sahibinin sevgisini, yine evsahibine geriye mutluluk vermesi için kullanması takip eder.

Verme ve alma ilişkisine bir başka örnek de aileler ve çocukları arasındadır. Aslında, çocuk ailenin başıdır ve ailesinin ona olan sevgisini kendi ihtiyaçlarını karşılatmak için kullanır. Doğal olarak, bu örnekteki kişiler egoisttirler. Manevi dünyada işler biraz daha değişik gerçekleşirler fakat bu kullanmış olduğumuz örnekler bize bu prensibi anlamamız için yardımcı olurlar. Üst dünyalarda gerçekleşmekte olan süreç çok benzer bir prensibe göre işler: Eğer bir kişi Yaradan'a memnuniyet vermek üzere zevk alırsa bu alma olarak değil, ihsan etmek olarak nitelendirilir. Bu hareketi gerçekleştirirken, insan kendini Yaradan ile eşitler ve O'nun düşüncelerini edinmiş olur.

Başka bir deyiş ile ışık bizleri en baştan itibaren tek toplu bir arzudan yaratmıştı. Bu arzu halen içimizde de vardır ancak gizlidir. Bu yüzden Yaradan'ın

Michael Laitman

Işığı'nı hissedemeyiz. Işık için olan bu arzu mutlaka uyandırılmalıdır.

Şunun farkına varmak oldukça önemlidir ki, bizler Yaradan'ın saf olarak bilimsel anlamının araştırılmasıyla ilgileniyoruz. Başka bir deyişle, bizler Yaradan'ı hissetişimizi kesin araçlar yardımı ile ölçebilir, her hissetişin miktarını belirler ve bunu sayısal olarak ifade ederiz. Yaradan'ın hissetmemizi ölçmek için kullandığımız bu araca "Kabala Bilgeliği" demekteyiz. Tam olarak hangi ışıkların, Kab'ın hangi kısmına, hangi güçte ve hangi koşullarda yayıldığını tanımlayabiliriz.

Kabala, Yaradan tarafından yaratılmış olan alma arzusundan bahseder. Bu ikisi yani alma arzusu ve Yaradan, yüksek değerdeki faktörlerdir ve bir anlamda tüm dinlerin ve inanç sistemlerinden önce gelmektedir. Kabala gerçekliğin çalışan iki gücü hakkındadır; veren güç, "Yaradan" ve alan güç, "yaratılan".

Kabala'nın hiçbir din ya da inanç sistemi ile bir ilişkisi yoktur. Kabala'yı ne diğer öğretiler ile burada karşılaştırmak ne de herhangi bir dini ister Hinduizm ister Yahudilik, Hristiyanlık ya da İslamiyet olsun, burada tartışmak istemiyorum. Nihayetinde, Üst Dünyalar'ın fiziğini burada tartışmak varken neden din ile ilgilenelim ki?

Bu materyalin burada açıklanması sırasında karşılaştığımız en büyük güçlük duygularımızı karşılaştıramıyor olmamızdır. "Üst Güç" teriminden bir kişinin hissettiği ile bir başka kişinin "Üst Güç"ten hissettiklerinin aynı olduklarını söyleyemeyiz. Bu

yüzden, herhangi bir öğretiyi Kabala ile karşılaştırmanın hiçbir anlamı olmayacaktır.

Kabala kesin, matematiksel, ölçülebilir araçlar sağlayan bir tekniktir. Ben bir koşulumla ilişkin bilgileri kâğıda aktarıırken bir başka kabalist de aynı hareketi sahip olduğu araçlar ile gerçekleştirerek benim belirtmiş olduğum bilgilerin aynılarına ulaşabilir. Kabala Bilgeliği insan duygularına kesin bir ölçüm sağlar.

Kabala kitapları, Kabalistlerin Üst Güç hakkındaki izlenimlerini izah ederler. Bu kitaplar, Kabalistlerin duygularını açıklar ve bize kendi alma arzumuzda hangi içsel çalışmaları yapmamız gerektiğinin formülünü bırakırlar. Bu şekilde yaparak, Yaradan'ın bize vermek istediği ışığı alma ve ihsan etme hareketlerini nasıl yerine getirmemiz gerektiğini öğreniriz.

Bir Kabalist, kesin olarak ne kadar haz alabileceğini ya da geri çevirebileceğini kesin olarak ölçebilir. Bu yüzden her aşamada yerine getirmemiz gereken içsel çalışmaya ilişkin tam açıklamalar bizlere verilmiştir. Bu yüzden, arzumuzla ışığa karşı nasıl çalışmamız gerektiğini bilebileceğiz.

KABALA ve BİLİM ARASINDA

Dr. Jeffrey Satinover ve Dr. Michael Laitman arasındaki konuşmadan, İsrail, Nisan 2005

KUANTUM FİZİĞİNDE ÖZGÜRLÜK KONSEPTİ

Dr. Laitman: Özgür seçim konusunda bilimin mevcut olan görüşü nedir?

Dr. Satinover: Modern bilim bir bütün olarak (burada bir bütün olarak terimini kullanıyorum çünkü az sonra buna önemli bir düzeltme getireceğim) gerçekliği saf maddesel gerçeklik şeklinde algılamaktadır. Maddesel gerçekliği bir bütün olarak kabul etmektedir tıpkı karmaşık bir makina gibi. Bu konsepti oyuncak tren modeli ile açıklamaya çalışacağım. Oyuncak treni düğmesinden açacak olursak, tren raylarda gitmeye başlayacak ve içinde sadece birkaç kişi hareket edecektir. Bu model sadece bir makinadır.

Oyuncak tren modelinde şüphesiz ki trenin parçalarının herhangi bir özgür seçimleri olmadıklarını söyleyeceksiniz. Benzer olarak, çağdaş bilim insanların birçoğu size fiziksel evrenin tıpkı oyuncak tren gibi olduğunu ve evrenin her parçasının hareketlerinin tamamen önceden gerçekleşmiş olaylar tarafından belirlenmiş olduğunu söyleyeceklerdir. Hatta size başka bir model olmadığı konusunda da ısrar edeceklerdir. Gerçeklik, sadece evrenden ve oyuncak trende onun içinde olacak şekilde gerçekleştirilmiştir. Oyuncak treni ne inşa eden, ne de onu dizayn eden ve yapan bir mühendisi vardır.

Bu bakış açısının yanında, modern bilimin “Kuantım Mekaniği” olarak adlandırılan bir dalı da vardır. Bu dal, az evvel sunmuş olduğumuz teorinin doğru olmadığını ve gerçekte fiziksel evrende, atom partiküllerinin mekanik olarak davranmadıkları ve nasıl davranmayı seçtikleri tamamen özgürlük unsurunun olduğunu kabul etmektedirler. Burada “seçme” kelimesini tırnak işareti içinde kullanıyorum, çünkü dilimiz bunu yeterince anlatmak için oldukça sınırlıdır. Asıl problem, bilimin doğaya bu seçimleri neyin yaptırdığını söyleyememesi ve bu yüzden bize tamamen tesadüfi görünüyordur.

Eğer bir kişi kuantum teorisini doğru bir şekilde anlarsa (bilimin en ileri seviyesi), o zaman kişi gerçekten insanlarda özgür seçim olma olasılığının var olduğunu görebilir. Ancak, modern bilim bu özgür seçimin nasıl ve nerede kullanıldığını net olarak açıklayamamaktadır.

Dr. Laitman: Görünen o ki, sıradan ve ulaşılabilir doğanın ötesinde, moleküllerin bir şekilde “özgür seçim”leri var fakat bu insanoğlunun nasıl etkilemektedir? Tüm bunlar günlük yaşayışımız içerisinde de özgür seçimimiz olduğunu anlamına gelmemektedir. Belki de, bir yerlerde, maddenin derinliklerinde, başka fazlardan güçler ya da belli bir düzende, bizlerin sıradan nedensellik içerisinde kavrayamadığı olasılıklar var.

Dr. Satinover: Doğru. Bunlar çözümü zor ve karmaşık anlayışlardır. Son seksen yıldır, bilimin en ileri beyinleri bu konular üzerinde tartışmışlardır. Görünen o ki, tek elektronlar sınırlanmalarına rağmen, çeşitli yörüngeler içerisinde “özgür seçim” yapabilmektedirler. Elektronlar, çok fazla şey

gerçekleştiremezler. Kitap yazamazlar, evlenemezler ya da savaşa gidemezler. Bununla birlikte, sahip oldukları sınırlamalara rağmen, görünen o ki yine de belli bir ölçüde özgürlüğe sahipler.

Elektron, seçim yapar dediğim zaman aslında ucu açık bir terim kullanmış oluyorum. Gerçekte, kimin ya da neyin seçim yapmakta olduğunu tam olarak bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, maddeye ait her parçacığın evrendeki hareketi iki parçalıdır. Birinci parçada, sabit bazı kanunlara göre hareket eder ve bir diğer parçada ise bizim evrenimize ait olmayan bir şeyden etkilenerek düzensiz bir şekilde hareket eder.

Bu yüzden, bir kişi, örnek olarak, evrenimizin yaratılışı da aynı zamanda iki parçalıdır diyebilir. (Kısmen, daha evvel gerçekleşmiş olan fiziksel süreçlerin sonucu olarak ve kısmen de Üst Güç tarafından yaratılmış) Fakat, bilim bunu kanıtlayamaz. Bilimin kanıtlayabileceği ise fiziksel hareketlerin sadece onları önceden doğuran fiziksel hareketler ile belirlenemez olduğudur. Bunun yerine, anlıyoruz ki "başka bir şey" maddeyi etkilemektedir fakat bilim bizlere bu bir şeyin ne olduğunu ve tabii ki bunu nasıl araştırabileceğimizi ya da bu iddâyı çürütebileceğimizi söyleyemez.

Bir kişi diyebilir ki, sanki elektronların bu kararları veren sahte beyinleri olabilir fakat ben bu teoriyi desteklemiyorum. Bu noktada, neye istiyorsanız ona inanmayı seçmekte özgürsünüz.

Bir kuantum nesnesi başka bir kuantum nesnesi ile birleştiği zaman, aralarındaki birleşmenin tetiklemiş olduğu karar verme sürecini ateşlemiş olur. Bu süreç,

partikülü izleyen bir gözlemci ile birlikte olabilir fakat gözlemci burada şart değildir.

Asıl gizem dışsal gözlemcinin sorusunda değildir, asıl gizem görünen odur ki bir miktar özgürlüğün maddenin içine geçme gerçeğindedir. Bu özgürlük, maddesel evrenimizin ötesinde "bir şey"e bize bu bir şeyin doğası hakkında herhangi bir şey söylemeden işaret etmektedir.

Dr. Laitman: Bu gizem ile bugüne kadar neden karşılaşmadığımızı anlayamıyorum. İnsan bedenini ve insan psikolojisini incelediğimiz zaman, biz açıklanmayan davranışlar sergilemesine neden olan gizli bir kuvvet ile karşılaşmadık. Atomları en küçük parçacıklarına ayırıp sonunda içlerinde bir şey olmadığını görmek fakat çok küçük bir enerjinin patlaması ile sonunda bu parçacıkların o anda ne yöne hareket edeceklerini bilmiyor olmamız hatta bir parçacık mı yoksa dalga formu mu göreceğimizi bile bilmiyor olduğumuzu bulmamız oldukça garip. Bu gizli güçleri daha yüksek bir seviyede, insan bilinci ile ilişkili olacak şekilde bulsak daha anlamlı olmaz mıydı? Neden, cansız atomu araştıran fizikçiler bir anda bu parçacıkların içerisinde gizli bir hayat bulan kişiler oluyor?

Dr. Satinover: Sanırım, bu 20. yüzyılım en büyük ironilerinden biridir. Newtoncu fizik cansız bir evreni keşfetti. Önemli olan görüş, cansız olması ve onu fizik, kimya, biyolojideki araştırmaların uzantısı olarak gelişen sade bir makina olarak algılamaktır. En nihayetinde, fizikçiler, insanların hiçbir şey olmadığı

Michael Laitman

aynı zamanda bir makina oldukları bir algılama geliştirdiler.

Günlük seviyede, sezgisel ve duygusal olarak, kendimizi sanki kendi seçimlerini yapan özgür canlılar olarak hissederiz. Hatta dahası, psikologlar, hastalarının özgürce seçim yapabildikleri varsayımına dayanarak hareket ederler. Eğer hastalarımı makinalar gibi görürsem, o zaman yapmış olduğum işin içindeki psikologluğu bırakmış olurum.

Yine de, 17. yüzyılın başlarından 20. yüzyıl a kadar, tüm bilim insanların dayanmış olduğu makul ve titiz görüş her şeyin bir makina olduğu şeklinde idi.

İnsanların birçoğunun günlük yaşantılarında kendilerini makina gibi hissetmedikleri doğrudur, bu yüzden bilimsel görüş ile insanların hayatlarını yönettikleri şeklin arasındaki tutarsızlık buradadır. Modern ilaç, modern psikoloji ve insan aklı ile sinir sistemini araştıran tüm doktrinler insanların özgür seçimleri olduğu varsayımına dair herhangi bir yer bırakmamışlardır.

Dr. Laitman: Burada söylemiş olduğun şey, psikologların da mekanik olmayan bir sistemle uğraşmak istemediklerini teyit etmektedir. Yine de, yapılan deneylerden ortaya çıkan sonuçlar bizleri, beklemiş olduğumuz nedensellik sonuçlarını ortadan kaldıran bir başka gücün de var olduğuna dair bilgilendirmeye zorlamaktadır.

Dr. Satinover: İşte tam olarak gerçekleşen de budur. Atomaltı seviyesinde gerçekleştirilen çok titiz kuantum mekaniği deneylerinde gerçekleşen olay

buydu. İlk sonuçlar bilim insanlarının tam anlamıyla afillamalarına neden oldu. Örnek olarak, Einstein, dünyanın yaşamı olmayan bir makina olduğu görüşünü destekledi. Einstein, kuantum mekaniğinin imkânsız olduğunu düşünüyor ve bunu delilik olarak nitelendiriyordu. Maddenin içerisinde herhangi bir özgürlüğün olması olasılığı ona bu çok bilinen sözü söyletmiş oldu: "Tanrı evrenle zar atmaz".

Her ne kadar Einstein burada Tanrı kelimesini kullanmış olsa da, bu kelimeyi kinayeli olarak kullanıyordu. Onun söylemek istediği, maddenin bu seviyesinde deneylerin göstermiş olduğu gibi bir özgürlük var olamazdı. Eğer maddenin bu seviyesinde bir özgürlük varsa bunun bilimin sonu anlamına geleceğinin farkına varmış ve bu yüzden de bilimin bu tarz görüşler üzerine yapılandırılmayacağını söylemişti.

Dr. Laitman: Bu, neden bilimin sonu olmak zorunda ki? Bilimsel araştırmalar her zaman bizleri görüşlerimizi geliştirmeye ve değiştirmeye yöneltmedi mi? Neden bu kadar çok sayıda bilim insanı, bilimin sonuna yaklaştığımızı söylüyor?

Dr. Satinover: Öncelikle, Einstein, bunun bilimin sonu olacağını düşünmekte hatalıydı. Aynı zamanda, kuantum mekaniğinin hatalı olduğunu düşündüğünde de hatalı idi. Kuantum mekaniği araştırmaları gösterdi ki, bilimsel bilginin de bir sınırı vardır. Kuantum teoreminin bilim insanları, araştırmalarının son sınırlarına ulaştılar ve sonrasında araştırmalara devam etmeyi bıraktılar:

İnanıyorum ki, sizin uzmanlığımız hakkındaki en önemli gerçek kuantum teorisi açıkca ortaya koymaktadır ki bilimin bilmek için belli bir sınırı vardır ve aynı zamanda da bu sınırın ötesinde de başka bir şeyin olduğuna işaret etmektedir. Gördüğüm kadarı ile birçok kişi bu noktayı kaçırmakta ve Kabala ile kuantum teorisi arasında kafaları karışmaktadır. Kuantum teorisi, net bir şekilde bilimin bu sınırın varlığını ispatlayabileceğini ve bu sınıra ulaşabileceğini belirtmektedir fakat aynı zamanda kuantum teorisi bilimin bu sınırın ötesinde ne olduğunu söyleyemeyeceğini de belirtmektedir. Bunun keşfedilmesi bilime bağlı değildir ve bu noktada da bilim kendi sınırlarını kabul etmektedir.

Dr. Laitman: Bizim gerçekliği algılamamız, gerçekliği araştırmamızdan köklerini almaktadır. Gerçeklik, duyularımıza ve algılamamıza göre bizim içimizde yaratılmaktadır. Farklı olarak gördüklerimizi analiz etmemize izin verecek olan zihinsel ve entelektüel teknolojiler ile yaratılmış olsaydık o zaman bu sınırı bir olasılık olarak geçebilirdik. Başka bir deyişle, bu bizim şu anki niteliklerimizin sınırı iken, belki de bu sınırlamalar sadece şu anki mevcut koşulumuzda yer almaktadır. Acaba şu anki özelliklerimizi değiştirip bu sınırı geçmenin bir yolunu bulmamız mümkün müdür?

Bunu başka bir şekilde ortaya koyalım: Kuantum parçacıkları hakkında bilmediğimiz her şeyin, bizlerin zaman, yer ve hareket çerçevesine hapsedilmiş olduğumuz gerçeğinden filizlendikleri mümkün müdür? Eğer bu sınırlamalardan bir şekilde kurtulabilseydik tüm süreci farklı bir şekilde görebilecek miydik? Eğer niteliklerimizi geliştirebilirsek, bilinmeyen biliniir hale gelebilecek mi?

Dr. Satinover: Bu konuşmada, kasıtlı olarak kendi dünya, maneviyat ve Kabala görüşlerimden sıyrılarak onları bir tarafa bıraktım. Ben bunların hiçbirinin uzmanı değilim. Ben burada bilimsel dünyanın bir temsilcisi olarak hizmet vermeye ve bilimin ne yapır ne yapamayacağı hakkında görüşlerimi iletmeye çalışıyorum.

İnsanoğlunun, manevi potansiyel olarak bu sınırı geçebilecek şekilde doğmuş canlılar olmaları mümkündür. Bir insan olarak, ben de bunu gerçekleştirebilmenin özlemini çekiyorum ve bence tüm insanlar bununla ilgilenmelidirler. Kabala'nın bilimsel bir metotla bunu mümkün hale getirmesi de mümkün olabilir.

Ancak, pozitif bilim bizlerden uyanık olmamızı ve sınırlarını anlamamızı istemektedir. Bilim, insanoğlunu sınıra kadar ulaştırabilir ancak bizi sınırın karşısına geçiremez. Diğer bir sözle, bilim insanı, kuantum teorisini kendi işaret etmiş olduğu sınırı geçmek için bir araç olarak kullanamaz

Dr. Laitman: Etrafımızda sonsuz sayıda olasılık olduğu konusundaki tartışmayı göz önüne aldığımızda, bu olasılıklar arasından seçim yapan gözlemci bilim insanı değil midir?

Dr. Satinover: Bunu bilmiyoruz. Kuantum teorisi bizlere belli bazı partiküllerin bir yörüngeyi diğerlerinin ise başka bir yörüngeyi seçtiklerini göstermektedir. Ancak, biz bu seçimin nereden geldiğini söyleyemiyoruz. Bilimsel bakış açısı ile bu konu hakkında hiçbir şey söylenemez. Bu tamamen ne olduğunu bizim de bilmediğimiz bir sırdır.

Burada püf noktası, bu sırrın var olduğunu kabul etmek ve aslında sahip değilken sanki buna bir yanıtımız varmış gibi davranmamaktır. Bu tarz bir kabul, bizleri gerçekliğin ötesinin var olduğunu fark etmemize yönlendirebilecektir. Bu farkediş bize gerçekliğin ötesinin ne olduğunu söylemeyecek ama onun hakkında merak duymaya başlamamızı sağlayacaktır.

AİLE BİRİMİ

Dr. Satinover: 21. yüzyılın başlarında erkek ve kadın ilişkilerine Kabala'nın yaklaşımı ve yorumu nedir?

Dr. Laitman: Kabala bakış açısıyla erkek ve kadının birlik olmaları, kendini düzeltme ve Üst güç ile uyuma ulaşma yolunda birlikte yürümeleri önemlidir. Bu şekilde uygulayarak, hem maddesel hem de manevi seviyelerde birbirlerini tamamlamış olacaklardır. Kadının da, erkeğin de gerçekleştirmeleri gereken belli bazı düzeltmeleri vardır. Hem kişisel hem de karşılıklı düzeltmelerini gerçekleştirerek, ilişkilerinin Üst Güce benzeyeceği doğru bir bağlantıya geleceklerdir.

21. yüzyılda gerçekleşenler ile tarih boyunca gerçekleşenler arasındaki fark, günümüzde bizlerin kapsamlı büyük krizler ile çevrelenmiş durumda olmamızdır. Bu krizler, insanların sorumlu olduğu her alanda, kişisel ve ailesel alanlar da dâhil olmak üzere belirgin bir şekilde ortadadır.

Bunun nedeni, egonun şiddetli bir şekilde büyümesi ve daha fazla haz almak için duyulan arzudur. Günümüzde, insan egosu tepe noktasına ulaşmıştır, artık daha fazla onu kontrol edemiyoruz. Sonuç olarak,

bir zamanlar sahip olduğumuz, kendimiz ile ve dünya ile başa çıkabilme yeteneğimizi kaybediyoruz.

Artık daha fazla birbirimize ya da ailelerimize ait olmak istemiyoruz. Ego cinnet geçirdikçe, insanlar birbirlerine yakın olmaya dayanamamaktadırlar. Genel olarak aile ilişkileri ve özel olarak da eş ilişkileri, bizlere en yakın kişiler olduklarından, egonun patlamalarından zarar gören ilk kişilerden olmaktadır.

Geçmişte, aileler aralarındaki problemlere karşı korunaklı durumdaydılar. Dünyada problemler olduğunda, evlerimizi terk eder ve savaşa giderdik ancak eve dönmeyi her zaman özlerdik. Komşularımız ile aramızda sorun olduğunda, gerekirse evlerimizi değiştirebilirdik ancak aile birimiz her zaman güvenli bir cennet olarak görülürdü. Hatta gerçekten bir aile istemediğimiz zaman bile, sadece çocuklarımız ya da yaşlı ebeveynlerimizi korumak için aile birimini canlı tutardık.

Ancak, günümüzde, ego, içinde hiçbir şeyi barındırmayacak şekilde çok aşırı derecede büyüdü. Bizlerse hâlâ ego ile baş etmeye çalışıyor ancak her seferinde başarısızlığa uğruyoruz. Evet, hâlâ dünyanın bazı bölgelerinde durumun bu şekilde vahim olmadığı doğrudur. Fakat bu durum çok yakın zamanda, egonun tüm dünya çapında uyanmasından dolayı değişecektir.

Bu probleme çözüm, kendi doğamızı yani egomuzu düzeltmeye başlamamızdır. Eğer egomuzu düzeltmek için hiçbir şey yapmazsak, hepimiz uyuşturucu batağına saplanacağız, intihar edeceğiz ya da global terörizmin şiddetini yaşayacağız. Yükselmekte olan

bir moda olarak kesinlikle aile ya da çocuk sahibi olmak istemeyeceğiz. Ekolojik afetler olmasa bile, kendi kendimizi yok edeceğimiz büyük bir kaosun içine düşeceğiz. Bizim şu anki durumumuz, kendi kendimize gerçekten ne için yaşadığımızı ve bu durumdan çıkış için bir yol olup olmadığını sormamızı gerektiren bir koşuldur.

İşte bu nokta, bizlerin Kabala Bilgeliğinde ulaştığımız yerdir. Kabalistler, bunları bizlerin yaşadığı gibi bir zamanda yazmışlardır. Kabala da, bizlere doğamızı düzeltmek için ortaya çıkmıştır. Bizler de bu yüzden Kabala'yı sonsuz ve tam mevcudiyetin olduğu yeni bir seviyeye çıkmak için kullanabiliriz.

KİŞİSEL KADER ve ORTAK KADER

Dr. Satinover: Kişisel kader ve kolektif (ortak) kader hakkında Kabala'nın yorumu nedir? İnsanlar arasındaki birliğin önemini anlıyorum ama Kabala'nın her bir birey hakkında diğerlerinin kaderlerine aldırış etmeden bir pozisyonu var mıdır?

Dr. Laitman: Kabala bilgeliği, özellikle kişisel büyümeyi desteklemektedir. Bunu Kabala'nın eğitime olan bakış açısı ile gösterebiliriz. Kabala uygun eğitimin sadece kişisel örnekler yoluyla sağlanabileceği görüşünü korumaktadır. İnsanlara ne yapacaklarını dikte etmenin hiçbir anlamı yoktur.

Uygun yetiştirme, iyi kişisel örneklerle ilave olarak, doğru, verimli bir çevre inşa etme gerçeğine dayanmaktadır. İnsanlar gözlemiş oldukları örneklerle

göre hareket edecek ve onları gelişimlerinin kişisel derecelerine göre kullanacaklardır. Bu dünyadaki herkes birbirinden farklı ve eşsiz olduklarından, herkese kendi kişisel dayanıklılığına göre davranmamız gereklidir.

Bizler, hepimiz tek ortak bir ruhun parçalarıyız ve her birimiz bütüne ait eşsiz bir parçaya sahibiz. Tek bir parça bile bu bütün genel ruhtan eksik kalırsa o zaman bu yapı tamamlanamamış olacak ve Yaratılış'ın amacına ulaşamamış olacağız. Bu yüzden, bizler bu ruhun her farklı parçasına yani herkese sevgi ile yaklaşmalıyız. Herkesin, büyümesi için kendisine uygun bir şekilde gelişmesi için izin vermemiz gereklidir.

Kabala, özel sosyal yaşam ile kişisel gelişim alanlarını birbirinden farklı tutmaktadır. Toplumu sürdürebilmek için herkesin bağlı olduğu topluluğun kurallarına kesinlikle bağlı kalması gereklidir. Ancak, iş kişisel gelişime geldiğinde, herkesin eşsizliği çok sıkı bir şekilde korunmalıdır. Kabala, kişisel gelişim ile toplumun kurallarına bağlı kalmanın nasıl içiçe olması gerektiğini büyük bir detayda açıklamakta ve her bireyin kendi eşsiz yolunda gelişerek nasıl doğru bir toplum inşa edebileceğini belirtmektedir.

Kabala, batılı ülkelerden, üçüncü dünya ülkelerine karşı kesinlikle herhangi bir kültürel ya da eğitimsel baskı olmasına karşı çıkmaktadır. Bu her iki taraf için de zarar vericidir. Zorlama, bu kişilerin eşsizliklerini bozacaktır çünkü kendi kural ve kültürlerine göre yürümelerini ve gelişmelerini engelleyecektir. Bu durum, insanoğlunda gerçek bir bozukluk oluşturmakta ve içler acısı sonuçlar üretmektedir.

TZADİK (DÜRÜST KİŞİ)

Dr Satinover: Tzadik kişinin doğası ve rolü nedir?

Dr. Laitman: Tzadik terimi, Üst Gücün hareketlerini haklı çıkaracak (Matzdik) derecede olan dürüst kişiyi ifade eder. Tzadik kişi, Yaratılış'ta olan her şeyi haklı çıkarır çünkü o sadece beş duyu organımızla erişilebilenleri değil, tüm Yaratılışı hissedebilir. Dürüst kişi, beş duyu organının sınırlamalarının ötesinde bu âlemi yöneten (dünyamızı etkileyen, her şeyin onun içinde yaratılmış olduğu, açıklanamayan her şeyi yöneten ve onları Yaradan tarafından arzulanan amaca doğru yönlendiren) kanunları anlar ve görür.

Bu yüzden Tzadik kişi, açık bir şekilde, Üst Dünyaları yani Kuvvetler Dünyalarını, bu dünyayı ilgilendiren planların yapıldığı ve oradan aşağıya yerine getirilmek için geldiği seviyeyi keşfeden bir Kabalistedir.

Tzadik kişinin doğası, bireysel bir Tzadik'in gelmiş olduğu seviyeye karşılık gelir. Kabala bunu gerçeklikte hissetmiş olduğumuz her şeyin "Formların Eşitliği", "Uyumluluk Prensibi" ilkesine bağlı olduğu şekilde açıklar.

Beş duyu organımızın her biri ile sadece belli bir miktarda gerçekliği algılarız. Örnek olarak, duyma organımız kulak bize sadece belli bir frekans aralığındaki sesleri duyabilmemizi sağlar ve gözlerimiz ile de sadece sınırlı bir aralıktaki renkleri görebiliriz. Eğer ilave duyu organlarına sahip olsaydık, gerçekliği farklı bir şekilde algılayabilirdik ve belki de ilave başka boyutlar algılayabilirdik.

Aslında, başka duyu organlarımız olsaydı gerçekliği nasıl algılayabileceğimizi hayal dahi edemeyiz. Anlaşılan o ki, sahip oldukları belli algılama aralıkları nedeni ile beş duyu organımız bizlere gerçekliği tanımlamak konusunda sınırlar oluşturmaktadırlar. Bu sınırları şu anda aşmamız mümkün değildir.

Ancak, bu gerçeklik resminin ötesini ve ilave olarak bizim gerçekliğimizi yöneten Üst Dünyalar dediğimiz güçleri algılamamıza izin veren bir metot mevcuttur. Bunları algılamamızın mümkün olduğu yöntem, mevcut gerçekliği algıladığımız prensip “Formların Eşitliği” ile aynıdır. Başka bir deyiş ile bizler kendimizi bu kuvvetler ile eşleştirmeliyiz.

Bizlerin görevi, bizim dünyamızı yöneten ve Üst Küre’de yaşamakta olan özellikleri geliştirmektir. Ancak yine de, bu özellikleri onlara ulaşmadan önce bilmemiz mümkün değildir. İşte bu yüzden, zaten orada olmuş olan Kabalistler tarafından bizlere yardım edilmekte ve bu özellikleri nasıl edineceğimiz konusunda yol gösterilmektedir.

Bizlere, özel çalışmalarını ile nasıl içsel, ilave bir his, “ruh” geliştirebileceğimizi izah etmektedirler. Bu yeni duygumuzu kullanarak daha önce bizlerden gizlenmiş olan ilave bir gerçeklik hissedebiliriz. Bu yüzden, Kabala’nın adı “Gizlenmişin Bilgeligi – Gizli Bilgelik” olarak da geçer.

Bu gizli gerçekliği algılamamız bizlere üzerimizde işlemekte olan formülü, bizlerin yönlendirilmekte olduğu amacı ve bu formülün hayata ne şekilde geçirildiğini anlamamızı getirmiş olacaktır. Kabalist, bu gerçekliğin içinde olan kişidir ve bu gerçeklik ile

bütün olmuş ve onu haklı çıkaran bir parçasıdır. Bu safhada olan kişi Tzadik olarak adlandırılır ve bu da Tzadik'in doğasıdır.

125 derece, Yaradan'ın aksiyonlarının haklı çıkarılmasını içermektedir. Yaradan'ın aksiyonları ile tam bir anlaşma en son derecede başarılmış olunur. Her insan bu son dereceye ulaşmak zorundadır. Yaşam ve ölüm dediğimiz ki bir döngü şeklinde bizleri bu dünyaya sürekli geri getiren bu süreç, bizlerin tam doğruluk seviyesine ulaşmasını sağlayan ve bu şekilde Yaradan'ı doğrulayan bir süreçtir.

İNSANIN ACI ÇEKMESİ

Dr. Satinover: Sanırım, insanların kabul etmekte en çok zorlandıkları konu insanların acı çekmesidir. Bir yanda, acı çekme insanları maneviyatı araştırmaları için motive etmekten, diğer yandan acı çekmeyi kabul etmek oldukça zordur. Kabala, bu soruya nasıl yaklaşmaktadır?

Dr. Laitman: Bu gerçekten herkesin canını sıkmakta olan bir sorudur. Bir yanda, Üst Gücün iyilikseverliği hakkında konuşurken, ama aslında eğer "Üst" ise bu O'nun bizden daha iyi olduğu anlamına gelmektedir. Ancak, dünyamız acı ve ızdıraplar ile doludur. Bu acı ve ızdıraplar da aynı zamanda bu kuvvetten mi gelmektedir? Yoksa birden fazla bir güç mü var? Eğer öyle ise, birbirleri ile savaş halindeler mi?

Dr. Satinover: Bu soruyu sadece acı çekmenin doğası felsefi bir soru olarak değil aynı zamanda gerçek yaşamın bir yönü olarak soruyorum.

Dr. Laitman: Gerçeklik, bizlerin haz alma arzusu ve bu arzuyu harekete geçirme konusunda motive eden zevk tarafından oluşmaktadır. Bunlar gerçekliğin tüm seviyelerinin sadece iki birleşenidir. Zevk ve zevk alma arzusu. Kabalistik terimde biz onları "Işık ve Kap (Kli)" olarak adlandırıyoruz.

Zevk eksik olduğunda, bu haz almak için bir arzu hissi yaratır. Ancak bazı zamanlar hazzım eksikliği o kadar yoğunudur ki, bizlerde acı çekme hissini yaratır. Her şeyin belli bir ölçü ve kalitede haz alma arzusundan yapılmış olmasından dolayı, her şey de aynı zamanda acı çeker. (mineraller, bitkiler, hayvanlar ve insanlar)

Gerçekte, acı çekme, kişiyi mevcut durumunu terketmek zorunda bırakarak bir sonraki seviyesine geçmesini sağlayan gerekli bir histir. Acı çekme olmadan, hareket de olmazdı. Aslında, hareket, şu anki mevcut durumumdan memnun değilim ve bu yüzden farklı bir durumda daha iyi şekilde olacağım anlamına gelmektedir. Acı çekme, bizlerin daha iyi olarak görünen koşula doğru gerekli olan çabayı gerçekleştirmemizi sağlar. Bu yüzden, acı çekmeden gelişme olması imkânsızdır.

Üst Gücün, bizleri daha iyi koşullara yükseltmek için acı çektirme dışında başka bir seçeneği yoktur. Eğer bizleri zevk duygusuna bağlı kalma arzusu ile dolu egoistler olarak yarattıysa, o zaman bizleri bir koşuldan diğerine harekete geçirmek için tek yolu acı çekme hissidir.

Michael Laitman

Ancak, yine de günümüzde neden eskisine göre bu kadar çok acı çekmenin olduğunu açıklamaya ihtiyacımız var. Yaratılışın amacı, insanoğlu için gerçekliğin en üst seviyesine ulaşmasıdır.

Bu amaca yaklaşmanın tek yolu ona ulaşmak için müthiş bir sürüş gerçekleştirilmesidir. Başka sözcükler ile söylemek istersek en büyük acıdan geçerek. Burada bahsedilen acının gerçekte fiziksel bir acı olmasına gerek yoktur. Görünen o ki, günümüzde artık her şeyimiz var ancak bizler yine de sanki bir şeyler eksikmiş gibi hissediyoruz ve bu eksiklik hissiyatı acı çekmenin en büyük derecesidir.

Hatta ötesi, bu dünyanın sınırları dışına çıkmak ve daha üst bir şeyi aramaya başlamak için acı çekmemiz gerekmektedir. Acı çekmeyi en dip noktada hissetmemiz gerekir ki bu sayede buna göre en üst seviyeyi talep edebiliriz. Bu varoluşun yüce safhası olan manevi dünya, içinde yaşadığımız dünya karşısında durur. Bu yüzden acı çekme de fiziksel değil, manevi olmalıdır.

Manevi acı çekmede, kişi dünyevi zevklerinin eksik olmasından dolayı acı çekmez. Dünyevi zevkler ve arzular varolmasına karşın, kişiye geçim ile ilgili hisler, hatta canlı olma hissini dahi sağlamazlar. Özellikle kendinde “yaşayan canlı” hissiyatının eksikliğini hissederek üzülen kişiler, bu yaşamın ötesinde bir şey istemeye gücü olan kişiler olacaklardır.

Bu nedenle, yakın gelecekte tatmin olmuş bir insanoğlu görmemiz mümkün olmayacaktır. Bunun aksine, acı çekmek artacak ve daha fazla manevi anlamda yaşanmaya başlayacaktır. Manevi tatmin duygusunun eksiklik hissi, herhangi bir fiziksel bolluğu

gölgeleyecektir. Bize hiçbir şey tatmin edici gelmemeye başlayacak ve hiçbir şeyden zevk alamamaya başlayacağız. Depresyon tüm dünya genelinde yayılacak ve sıkıntı hissi, hayatlarımızı huzur içinde yaşamamızı izin vermeyecektir.

Bu üzüntü ve acı çekmenin sonucu, çatışmalarda, terörde, salgınlarda ve çeşitli psikolojik ve psikiyatrik sorunlarda artış olmasına neden olacaktır. Bu olaylar, özellikle arka planda maddiyatta bolluğumuzun varolduğu zamanlarda gerçekleşerek bizlere dünyamızda eksik olanın aslında maddi ihtiyaçlar değil de, yaşama hissini eksik olduğunu gösterecektir. İşte Kabala önümüzdeki yatmakta olan süreci bu şekilde açıklamaktadır.

Bu meydan okuma ile tanışmanın yolu, Kabala'yı acının kaynağını anlamak için kullanmaktan geçer. Bu acılarımızı bir nebze de olsa tatlandıracaktır çünkü bu acının bir neden için olduğunu anlayabileceğiz. Bu bizlere herhangi bir ızdırabın içine dalmamızdan önce gerekli düzeltmeyi yapmamıza olanak verecektir. İşte bu yüzden bizler de çok sıkı bir şekilde çalışarak tedavi etmek yerine, önlemeye çalışıyoruz ve önlemek demek insanlığın, derin bir depresyona düşmesinden önce Kabala bilgeliğinin farkına varmasını sağlamak demektir.

Belki de, bazı terimlere Kabala'nın konsepti ile yaklaşırsak ve acı çekmenin amacını genel olarak ölüm bakış açısı ile anlarsak daha kolay olacaktır. İşte Kabala'nın ölüm hakkında söylemiş oldukları: Bizler, hepimiz Adam HaRișon (İlk Adam) olarak adlandırılan, tek bir manevi Kli'nin (kabım), bireysel

parçalarıyız. Adam HaRișon'un ruhu, bu dünyaya inen milyarlarca ruh parçasına ayrıldı. Dünyamızı her birinin kendi ruhu olan, çok büyük sayıda beden işgal etmektedir. Her insan için amaç, Adam HaRișon'ından gelmiş olduğu aynı köke geri dönmektir.

Bu dünyaya ilk geldiğimizde, ruhlarımız bir noktadır. Eğer, bu dünyada yaşarken bu noktadan kendimize manevi bir kap inşa etmezsek, o zaman ruhlarımız Adam HaRișon'daki köklerine gelişmemiş tohumlar şeklinde, bilinçsiz, cansız noktalar olarak geri dönerler. Başka bir şekilde ifade edersek, ruhlarımız bu dünyada yeni bir bedende kıyafetlenene kadar kendi varlığımızı hissedemeyiz.

Ancak, bu noktayı, manevi bir Kap haline gelene kadar, ihsan etme niyeti ile yetiştirirsek, bu dünyada yaşarken Üst Gücü hissetmeye başlamış olduğumuzdan dolayı, bu Kap fiziksel bedenimizin ölümünden sonra da kalacaktır. Bu bağlantı, biyolojik bedenimizin bir parçası olmadığından dolayı aynen kalacaktır.

Manevi Kap, dışımızda var olanları, kendi doğal duyu organlarımızın algılamalarından bağımsız olarak algılar. Bir kere kendi dışımıza çıktık mı, fiziksel hayat ve ölüm, ruhun nasıl algıladığını etkilemezler. Bu yüzden, manevi hislerimiz bozulmamış olarak kaldıklarından, bu hayatta yaşam ve ölümü çok yoğun bir şekilde hissetmeyiz. Daha kesin olarak, en sonunda yaşam ile ölüm arasındaki bu biyolojik değişimi, her ne olursa olsun etkilenmeyeceğimiz bir noktada, aşmamız gerekmektedir.

KUANTUM TEORİSİ

Bu bölüm Dr. Jeffrey Satinover'un Uluslararası Kabala Kongresi'nde vermiş olduğu dersin içeriğinden alınmıştır.
İsrail, Nisan, 2005

Bu bölüm "gelişmiş bilim" olarak adlandırdığımız ancak Kabala ile karşılaştırdığımızda aslında oldukça ilkel kalan konulara odaklanacaktır.

Cevizin ne olduğunu, neye benzediğini dahi bilmeyen bir kişi düşünün ve bu kişi aniden bir ceviz kabuğu parçası bulmuş olsun. Uzun yıllarını bu ceviz kabuğunun ne olduğunu anlamak için harcar ve bu süre boyunca ceviz kabuğunun cansız bir nesne olduğunu düşünür. En sonunda uzun yıllar ve çetin araştırmalar sonrasında, kabuğun içerisinde yer alan karmaşık sembolleri inceler ve kabuğun kendisinin değil de, bu kabuğun içinde canlı, gelişen bir organizmanın yaşamış olması gerektiği sonucuna varır.

Tıpkı bu kişi gibi, modern bilim de, yüzyıllarca başarıyla fiziksel dünyamızı, bu dünyanın tüm gerçeklik olduğunu varsayarak araştırdı. İlk düşünceler fiziksel dünyanın cansız bir varlık olduğu ve ondan başka hiçbir şeyin olmadığı şeklindeydi. Ancak, bilim, artık günümüzde, sadece fiziksel dünyamızı titizlikle test ederek, içindeki canlı yaşayan varlığı çevrelediğine dair, zekice yapılmış kanıtları bulabileceğimiz sonucuna varmış durumdadır.

Modern kuantum teorisinin neden “sınırları olan bir bilim” olduğunu sizlere açıklamaya çalışayım. Kuantum teorisi ile ilgili olarak çok yaygın ve geniş bir tartışma vardır, ben sizlere sadece doğru olduğunu düşündüğüm görüşümü açıklayacağım. Aynı zamanda bu konuyu kendi başınıza da ayrıca araştırarak diğer araştırmacıların da neler bulduklarını incelemenizi ve sonrasında kendi sonuçlarınıza varmanızı tavsiye edeceğim.

Vurgulamak isterim ki, kuantum mekaniği ve modern bilim Kabala ya da maneviyat hakkında hiçbir şey ifade etmemektedir.

Ancak, fiziksel dünyanın “son” olmadığını söylemekteler. Bu dünyanın ötesinde bir şey olduğunu ispat ettiler fakat bunun doğası hakkında bir şey söyleyememekteler. Sanırım, bu noktayı tam olarak açıklamak olağanüstü önemli durumda.

Sahip olduğumuz tüm bilgileri kuantum teorisinin muazzam gücü ile birleştirerek, fiziksel dünya hakkında ortaya çıkan çıkarımlarımız, bizleri iki şeyi anlamamız sonucuna ulaştırmaktadır:

1. Fiziksel Dünyanın ötesinde bir şey var olmak zorunda.

2. Bizler bu “bir şey”in ne olduğu konusunda hiçbir şey bilmiyoruz ve bunu da bilim sayesinde araştıramayız.

Bizler sık sık bilimin bizlere maneviyat hakkındaki araştırmalarımıza hizmet etmesini istiyoruz. Ancak, en iyi bilim insanları dahi bunun imkânsız olduğu sonucuna çoktan varmış durumdadır. Bilim bizlere entelektüel bir araç olarak hizmet ederek bizleri başka

bir şeyin daha olduğu sonucuna doğru ulaştırabilir. Kabalistik terimler ile bizleri kalpteki noktanın varolduğunu bilmemize götürecek bir kap olabilir. Anlaşılması en zor matematik, kuantum mekaniğinde, bizlerin kalpteki noktayı tanımamızı sağlayacak bir araç olabilir. Fakat bilim bu noktanın ötesine geçemez.

Sizlere burada kuantum teorisi ile ilgili kısa, basit bir giriş vermeye çalışayım. Burada karmaşık matematik bilgileri değil sadece muhtemelen daha evvel duymuş olduğunuz bazı terimleri kullanacağım. Eğer bu terimler daha evvel sizlere bir anlam ifade etmediyse, sizleri tebrik ederim, çünkü zaten bir anlam teşkil etmemeleri gerekiyor.

Çok eski Kabalistler gerçekliğin gerçek doğasını hayal etmenin imkânsız olduğunu söylemişlerdi. Modern kuantum mekaniği de çok benzer bir sonuca gelmiş durumdadır. Fiziksel gerçekliğin doğasını tam olarak anlayabilmek için herhangi bir terim ya da şekil kullanmak imkânsızdır. Örnek olarak, birçoğunuz şu meşhur deyişin farkında olmalısınız, maddeyi doğru olarak anladığımızda, onun aynı anda hem dalga hem de parçacık olduğunu anlamış olursunuz. Bu çok popüler bir söylemdir ve belki de bunun hakkında bir şeyler hayal ediyorsunuz ya da küçük bir zihinsel denklem kuruyorsunuz.

Gerçekte, aslında bu, tamamen anlamsız sembollerden başka hiçbir şey değildir. Bunların kulağa mantıklı gelebilmeleri için hiçbir yol yoktur.

Daha önce sizlere, kuantum teorisinin bizlere çağdaş bilimin sınırlarını anlamamıza yardımcı

olduğunu ve fiziksel dünyanın ötesinde bir şeyler olduğunu söylemiştim. Bunu açıklamak için, daha sonra araştırmaları hâlâ gelişme safhasında olan ve “kuantum hesaplama” olarak adlandırılan şaşırtıcı bir olayı sizlere anlatacağım.

Buna ilave olarak, kavramsal olarak ilk 1960’lı yıllarda 20. yüzyılın en büyük fizikçilerinden ve Nobel fizik ödüllü bir kişi olan Richard Feynman (1918-1988) tarafından zekice açıklanmış bir deney ile bağlantı kuracağım. Bu tarif, bugün bile, kuantum mekaniğinin gizemini açıklayan en kısa ve anlamlı açıklama olarak kabul edilmektedir. Sonrasında, bu deney çeşitli türden parçacıklar ile gerçekleştirildi. Ve bu bilimin (kuantum) neden, bilimin (modern) sınırlarını gösterdiğine ve neden maddi dünyanın ötesinden direkt olarak “bir şey”in varlığını işaret ettiğine dair kendi açıklamamı sizlere önereceğim.

Nesiller boyunca, bilimin temel bakış açısı Einstein’ınki ile örtüşmüştür. Einstein’ın, fiziksel dünyanın ötesinde hiçbir şey olmadığına dair algılaması hâlâ birçok bilim insanı arasında hüküm sürmeye devam etmektedir. Beynimizin sadece fiziksel parçacıklardan oluşmasından ötürü, herhangi bir olay, yani bir parçacığın başka bir parçacık ile etkileşimi tamamen parçacıkların buldukları yer ve önceki andaki hareketleri ile tanımlanmıştır. Aynı bakış açısı, fiziksel dünyamızdaki tüm olaylara, bunlara vücudumuz, aklımız, düşüncelerimiz ve aramızdaki bağlantılar da dâhil olmak üzere uygulanmaktadır.

Başka bir deyişle, tüm fiziksel evren kaçınılmaz açıklaması ile cansız mekaniksel bir mekanizmadır. Kendimize ait olduğunu düşündüğümüz herhangi bir algılama, bilinçli olarak kendimize ait algılamamız, insanoğlu olarak hissedişimiz kendi niyetlerimiz (burada yapmış olduğumuz her şey ve geriye kalan hayatımız) ile sadece bir illüzyondur. Sevgi yok, nefret yok, tutku yok ve tatmin duygusu yok. Bizler cansız, karmaşık bir yapıda zaman içinde yayılan partikülleriz.

Tıptaki tüm gelişimimiz bu bakış açısı üzerine kurulmuştur ve bunun sayesinde de başarılı olmuştur. Birçoklarımız hayatlarımızı buna borçlu. Bu bakış açısı oldukça zorlayıcı bir düşüncedir ve kolay kolay da terkedilemeyecek bir düşüncedir.

Ancak, bu prensip çok sert bir şekilde sadece bizlerin algılamalarına değil aynı zamanda, hayatın anlamını ve amacını bulma ihtiyacımıza da saldırmaktadır. Yine de ne kadar öfkeliendiren, çileden çıkararak bir açıklama olsa da, dünyanın büyük bir kısmı işte böyle mekanik bir anlamda işlemektedir.

Birçok çağdaş filozof, kendilerine büyük faydalar sağlayan ancak hayatın tamamen anlamsız olduğu görüşünden dolayı üzerimizde korkutucu yıkımlar gerçekleştiren bu görüşü kabul ettiler.

Örnek olarak naziler, bu görüşü kolayca birçok alana uyguladılar ve hem katil hem bilim insanları olarak çok etkili oldular. Sıklıkla, modern ilacın insanlara dair görüşü, hayatın bir anlamı olmadığına dair bakış açısının etkinliği nedeni ile soğuk ve zalimdir.

Michael Laitman

Bilgisayar bilimi, bir çeşit matematiğe ve mekanik etkileşimlerin mantığına olan mekanik bakışın aşırı derecede saflaştırılmış halidir. Modern bilgisayar bilimi için, bilimsel temel, fiziksel maddenin çeşitli hallerde aynı anda varolabileceği fikrine dayanmaktadır. Bilgisayar, "bit" temeline bağlı olan parçalardan oluşmakta ve bunlardan çok büyük sayıda içermektedir. "Bit", iki durumdan birinde varolabilen fiziksel bir varlıktır.

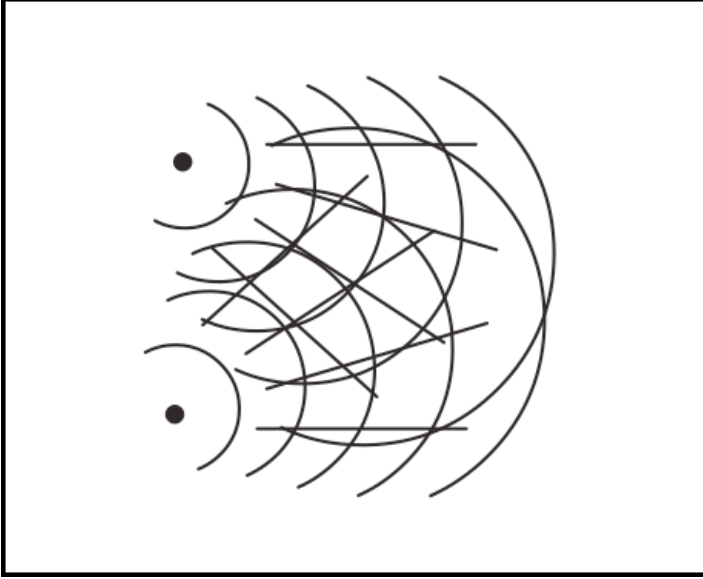
Modern kuantum mekaniği, etkileri çok uzaklara ulaşan bu olaya izin vermektedir. Aynı anda iki halde olabilen fiziksel varlıkların varolabilecekleri görüşünü içermektedir. Sadece bir an için bana inanın (böyle bir şeyin gerçekten varolabileceğine dair). Bu, şu anlama gelmektedir: Eğer standart bir bilgisayar N adet farklı halde olabiliyorsa, bir kuantum bilgisayarı aynı anda 2^N halinde olabilir.

Yale Üniversitesi laboratuvarında, bu şekilde 400 parçaya sahip bir cihaz inşa ettik. Bu görece olarak küçük bir sayı gibi gelebilir, fakat bu tarz bir cihaz 2400 bitlik bir hafıza yaratabilir. Bu bizlerin algılayamayacağı oldukça yüksek bir sayıdır. Bu yüzden, bu olağanüstü güçte bilgisayarları inşa etmekten bahsediyoruz ki tam anlamıyla bir sihri gerçekleştirilelim.

Aynı anda farklı iki halin varolabilmesi varsayımı nasıl olabilir? İşte burada, 50 yıl kadar önce Richard Feynman tarafından gerçekleştirilen bir deneyden bahsetmemiz gerekiyor. Diyelim ki, tam dolu halde bir tank suyumuz ve bu tankın içinde aşağı yukarı hareket eden bir cihazımız var. Bu hareket, iki farklı kaynaktan dalgalar yaratır ve bu dalgalardan da kesişen halkalar

meydana gelir. Sonunda da, bu dalgaların kesişen halkaları "girişim deseni" dediğimiz bir görüntü oluştururlar. (Şekil 8)

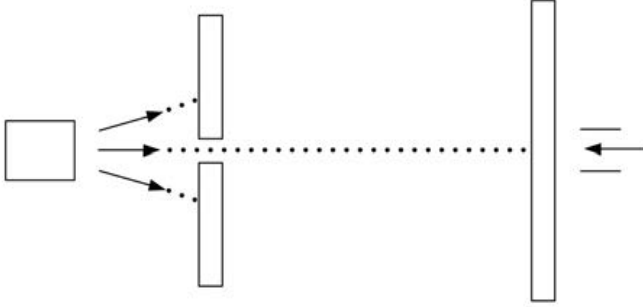
Bu desen, kesişen dalga halkalarının meydana getirdiği bir yapıdır.

Bu çok bilinen bir olaydır ve kolaylıkla bu kesişen dalga noktalarının nerede meydana geleceklerini hesaplayabiliriz.

Şimdi, benzer bir deneyi daha canlandıralım, fakat bu sefer dalgalar yerine parçacıklar kullanacağız. Bir silahın aralıklar ile tıpkı kurşun ateş eder gibi parçacıkları bir ekrana ateş ettiğini hayal edin. Eğer parçacık ateşleyicisi ile ekran arasına içinde yarık da olan bir bölme koyar ve parçacıkları ekrana ateşlersek sadece ince bir çizgideki parçacıklar bu yarık arasından

ekrana ulaşabilecekler. Bu yüzden, sonuç olarak, parçacıklar her zaman belli tahmin edilebilir bir noktada belirmiş olacaklar. (Şekil 9)

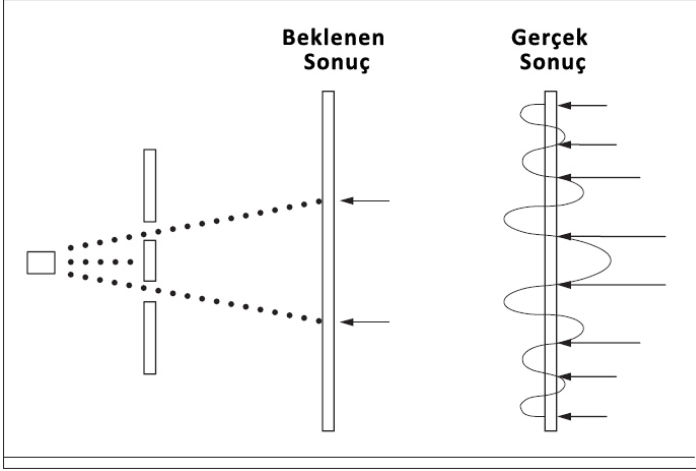
Şekil 9

Eğer bu deneyi birazcık değiştirir ve bölmede bir yerine iki yarık oluşturursak, bu durumda parçacıkların iki farklı noktada ekranda belirmelerini bekleyeceğiz tıpkı bölmede bir yarık varken parçacıkların ekranda tek bir noktada belirdiklerine paralel olarak. Ancak, eğer deneyi doğru bir şekilde gerçekleştirirsek, parçacıkların büyüklükleri ile, yarıkların büyüklükleri arasındaki belli bir oranda, sonuç biraz farklı gerçekleşecektir. Göreceğiz ki, ekran boyunca ortaya çıkacak olan parçacıklar iki beklenen noktada meydana gelmeyeceklerdir.

Sonuç olarak, parçacıklar tüm ekran boyunca her yönde de belirsiz bir şekilde belireceklerdir. Parçacıkların miktarı her noktada farklı olacak, merkeze yakın bölgede daha yoğun ve merkezden uzaklaştıkça azalan şekilde oldukları görülecektir.

Her noktada beliren parçacıkların sayıları arasındaki oran bir dalga deseni oluşturacaktır. (Şekil 10)

Şekil 10

Sonuç olarak, bir kişi kuantum parçacıklarının aynı anda hem dalga hem de parçacık olduklarını söyleyebilir. Bu da şu soruyu gündeme getirir: "Dalga nedir?". Bunun nasıl çalıştığını biraz daha basitleştirmek istersek, sizlere ilk olarak bunu sınırlı bir kesinlikte açıklayacağım, sonrasında da bu tanımda kesin olmayan bilgiyi düzelteceğim. Dalga, bir parçacığı ekran boyunca belli bir noktada bulabilmenin olasılıklar bölümüdür. Aslında, parçacık ateşleyicisi "hareket eden dalganın olasılıkları"nı yansıtır, belli bir parçacığın belli bir noktada olmasının olasılığını.

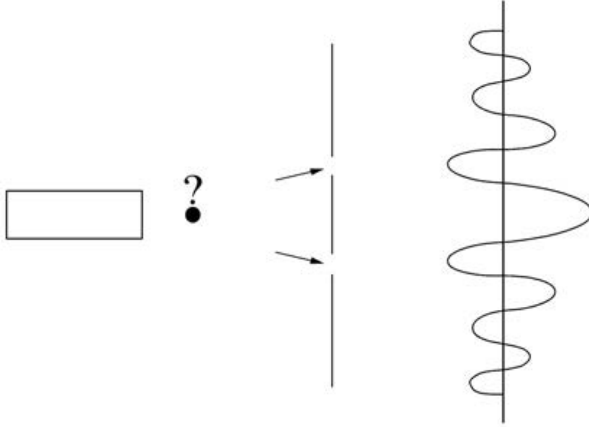
Şimdi kendimi düzelteyim: Ekranın her bir noktasında beliren parçacıkların miktarını ölçtüğümüz

zaman, hareket eden dalgaların olasılıkları ile tam olarak örtüşmeyen bir matematiksel sonuç elde ederiz. Bunun yerine, olasılıkların karekökünü elde ederiz.

Gerçekte, kareköklerin bazıları da negatif çıkar. Gerçek dünyada herhangi bir şeyin gerçekleşecek olmasının olasılığı 0 ile 1 arasında herhangi bir yerde olabilir, fakat bu negatif olamaz. Başka bir deyişle, uzayda genişleyen bu "şey", fiziksel dünyada mevcut değildir ama yine de bir etki yaratmaktadır.

Şekil 11

Hatta haftada sadece bir parçacık ateşleyecek olsak bile, dağıtımın olasılığı yine de yukarıda bahsetmiş olduğumuz iki dalgaya ait girişim deseni ile aynı kalacaktır. Aslında, tek bir parçacık ateşlesek ve bu cihazı demonte edip bir yıl sonra tekrar cihazı kuracak olsak ve başka bir parçacık ateşlesek bile, yine de tamamen aynı sonucu elde edeceğimizi göreceksiniz (Şekil 11).

Bu olasılıklar modeli tamamen mekaniksel doğrulukta inşa edilmiştir. Burada zaman ve uzayın ötesine geçilmiş gibi görünüyor olması oldukça şaşırtıcıdır. Bu olayın yapısı, mükemmel mekanizma içerisinde önceden ayarlanmıştır. Bu yapının matematiği kesin bir doğruluk ile bilinir ve günümüzde bu olay bizlere inanılmaz boyutlarda doğru ve büyük hesaplar yapan cihazların inşa edilmesinde yardımcı olmaktadır.

Sadece tek bir parçacık ateşleyecek olsaydık, bu parçacığın ekranda hangi noktayı vuracak olduğunun olasılığını kesin matematiksel bir doğrulukla tahmin edebilecek olacaktık. Ancak, kuantum mekaniği der ki ve bu da benim temel noktamdır, fiziksel evrende hiçbir şey tam olarak bu parçacığın nereyi vuracağını belirleyemez.

Başka bir deyişle, milyonlarca partiküle baktığımız bir anda, maddeler kesin matematiksel bir doğrulukla belirlenir. Ancak, her parçacığın nereye varacağını belirli yerleri fiziksel dünyada tanımsız olarak kalır. Sonuç olarak, bazı büyük fizikçiler evrende belirli bir elementin, bizim belirlediğimiz şekilde kesin olarak hareket ettiği sonucunu çıkardılar. Fakat yine de, başka bilinmeyen ve etkin bir element daha var ki, ince bir şekilde evrenin içiçe yapısında mekaniksel açıklamasına müdahale etmemektedir. Bunun nedeni, yeterli gayretle gözlemlemeyen bir kişinin gözlerinde bütün bunların mekaniksel olarak görünmesindedir.

Ancak, yeterince dikkatle gözlemleyecek olursak, göreceğiz ki, evrende açılmakta olan herhangi bir

Michael Laitman

parçacık evrenin parçası olmayan bir şey tarafından etkilenmektedir. Hatta dahası, teorinin kendisinin evren dışından bir öğenin varolmasını gerektirdiğinden bu durumda bizler de bir sınır ile başbaşa kalmış oluruz.

Bu nedenle bazı fizikçiler kuantum fiziğini sınırları olan bir fizik olarak ilan etmişlerdir. İnsanların fiziksel evreni araştırırlarken ulaşabilecekleri sınırı işaret eden bir fizik. Başka bir deyişle, bu fizikçiler, bu sınırın ötesinde fiziğin hiçbir zaman tanımlayamayacağı bir şey olduğunu söylemektedirler.

KUANTUM TEORİSİNİN GÜVENİLİRLİĞİ

Her teorinin hatalı olduğu ispatlanabilir. Kuantum teorisi de aynı şekilde, bu sadece bir teoridir ve herhangi bir anda hatalı bir teori olduğu ispatlanarak tersine çevrilebilir. Dahası, günümüzde dahi bazı bilim insanları kuantum teorisinin hatalı olduğunu kabul ediyorlar ve bazı alternatifleri araştırıyorlar.

Bilim dünyasında, bir teorinin reddedilmesi ve yerine hemen başka bir teorinin yükselmesi oldukça ortak bilinen bir süreçtir. Ancak, burada belirtilmesi gereken ince bir ayrım vardır. Gelin size Newton Teorisi ile Einstein'ın Görelilik Teorisini karşılaştırarak açıklamaya çalışayım. Önce, uzayda hareket halinde olan bir çubuk olduğunu varsayalım. Einstein'a göre, çubuğun çok büyük hızlarda hareket etmesini sağlarsak, çubuk küçülmeye başlayacaktır. Newton'a göre, hızdan bağımsız olarak, çubuğun boyu aynı kalacaktır. Bu yüzden birbiriyle çelişen iki teorimiz var.

Bazıları, Newton'un teorisinin tamamen yanlış olduğunu ve Einstein'ın teorisinin doğru olduğunu söyleyeceklerdir. Aslında, bu soruya yüzeysel olarak bakarsak, bu doğru bir ifade olacaktır. Ancak, işin gerçeği bu ifadenin yanlış olduğudur.

Bu iki teori arasında karar vermek için kesin yol, Newton'un teorisinin aslından Einstein'ın teorisinin sınırlandırılmış şekli olduğu demek olacaktır. Bu, birçok bilinen durumda, çubukların bizlerin onları küçüldüklerini göreceğimiz kadar hızlı hareket edemeyecekleri anlamına gelmektedir. Bu yüzden, birçok durumda, Newton'un açıklaması doğru olmaktadır.

Ancak, Einstein'ın algılaması genelde doğrudur. Bu, sadece bilinen hızlar için doğru değil aynı zamanda, çubuğun gerçekten küçüldüğünü görebileceğimiz hızlara ulaşabilseydik de doğru olacaktır.

Bilim, kuantum mekaniğinin gerçekliği tarif edişini sınırlı bulduğunu söyleyen yeni bir teori keşfedecek olursa, o zaman kuantum teorisi hakkında söylediğimiz her şey gerçek olarak kalacaktır. Bunun doğru olmadığını ifade edecek olursak, o zaman onun tamamen ve aslen hatalı olduğunu göstermek zorunda kalacaksınız. Teorik olarak böyle bir olasılık her zaman vardır, fakat bu yüzden de kuantum mekaniği bilim tarihindeki en başarılı bilimsel teori olduğuna dair kendini ispatlamış, bugüne kadar diğer teorilerin geçtiğinden daha çok testlerden de geçmiştir. Bu yüzden, bu teorisinin çürütülebileceği pek mümkün gözükmemektedir.

Başlangıcında, bilim, dini dünya görüşü temeli üzerine kurulu idi ve dünyayı içinde hayaletler ve kötü güçler gibi farklı farklı ruhsal güçlerin işlediği, yaşayan canlı bir varlık olarak algılıyordu. Sonrasında, önceki teorinin tamamen yanlış olduğunu belirleyen ve dünyanın en iyi fizik ve kimyanın mekanik prensiplerini kullanarak anlaşılabilirliğini söyleyen modern mekanik bilim geldi.

Mekanik bilim, hayaletlerin ya da kötü güçlerin olmadığını ve yaşam sürmediklerini belirledi. Bunun yerine, maddenin, neden ve sonuç ilişkisine göre işlediğini doğru varsaydı. Kimyasal reaksiyonlar, simya hayaletleri tarafından gerçekleştirilmiyordu, aslında kimyasal reaksiyonlar ölçülebilir, matematik tarafından mekaniksel olarak kontrol edilebilir olgulara göre gerçekleştiriliyorlardı.

Bu mekaniksel yaklaşım, bizlerin madde ve onun işleyişi hakkındaki bu büyük gelişimi gerçekleştirebilmemizi mümkün kılmıştır. Bu aynı zamanda, bizlere uzun yıllar büyük faydalar sağlayan çeşitli teknolojik yeniliklere de yol açmıştır. Daha önce söylemiş olduğumuz gibi, modern ilaç endüstrisi temel olarak bu mekaniksel dünya görüşü üzerine kurulmuştur.

1930'lara kadar, baskın olan inanç, biyolojinin tüm diğer bilimlerden farklı olduğu şeklinde idi. Yaşayan organizmalar, kimyasallardan oluşuyordusa da, bununla beraber madde olmayan yaşayan bir öz tarafından işlediğine inanılıyordu.

Ancak, çağdaş biyolojinin gelişimi, bu yaşayan öz fikrinin devredışı bırakılmasına karar verilmesi ile

gerçekleşti. Eski konseptin desteklenmesi gerektiği konusunda ısrarcı olan profesörler, üniversitelerden çıkarıldılar. Bu yüzden, modern genetik mühendisliği, moleküler biyoloji ve ecza bilimi, yaşam içermeyen, yaşayan bio-sistemleri, kompleks makinalardan daha fazlası olarak görmeyen mekaniksel yaklaşım üzerine geliştiler.

Fizik ve diğer bilim dalları arasındaki bağlantıya ilişkin çok ilginç bir nokta vardır: Tüm bilimler, kimya, biyoloji, zooloji, antropoloji, sosyoloji ve tüm diğer bilimler, modellerini, ana bilim dalı olan fiziğin mekaniksel algılaması üzerine dizayn ettiler. Aslında, bu süreç günümüzde hâlâ devam etmektedir.

Dünya genelindeki birçok üniversitede, birçok bilim dalı modellerini, 19. yüzyıl fiziğinin modeli üzerine adapte etmişlerdir. Buradaki asıl problem, fiziğin zaten bu modelleri terketmiş olmasıdır. En küçük parçacıkları çalışan, moleküler biyoloji bile kuantum devriminin döşemiş olduğu yollara dönmüş durumdadır.

Bir yıl kadar önce, Fransa'da Toulouse Üniversitesi'nde biyokimyasal departmanında bir ders verdim. Bu departmanın bölüm başkanı proteinin evrimsel gelişim sürecinin gerçeği hakkında bilgi sahibi değildi. Kişinin bunu anlaması için kuantumun etkilerini dikkate alması gerekiyordu ve klasik mekanik görüşü içinde bunun anlaşılmasının nedeni de buydu. Bu sadece, biyokimyasal gibi temel bilimlerin dahi, kuantum mekaniğinin etkilerini içselleştirmedişine dair bir örnekti.

Asıl olması gereken yerde, fizikte bile, birçok fizikçi, fiziksel evrende keşfedilmiş yeni olayların

etkilerini, daha önceki olaylar ile fiziksel evrende tamamen açıklanamadıklarından bu olayları kabullenememişlerdir. Bu konsept, geçerli bilim algısını dünya genelinde hâlâ şoke etmektedir.

Bizler, yavaşça gelişen bir konsept devriminin ortasındayız. Her gün daha fazla sayıda bilim insanı, fizikçi, biyofizikçi ve biyomoleküler bilim insanı, kuantumun etkilerini anlamaya başlıyorlar. Ancak sadece bir elin parmak sayısı kadar kişi, bu gelişimin kuantumun etkilerini organizmaların dizayn sürecine dâhil ettiğini kabul etmiş durumdadır. Bu bilim insanları, bu konseptsel devrim ile yüzleşmeye başladıklarında, bazıları bu geniş kapsamlı etkiyi yani mekaniksel görüşün artık tarihinin geçtiğini ve yeni bir görüşün onun yerini almaya başladığını kavramaya başladılar.

Kişisel bir not olarak, genç bir adam olarak bile, fiziksel dünyanın gizemlerinin daha derin bir gizeme sahip olduğunu hissediyorum. Kuantum fiziğinin ne ile ilgili olduğunu bilmediğim zamanlarda bile, bunun derinliklerine gitmenin beni manevi dünyalara ulaştıracağını varsayıyordum. Hatta buna ek olarak, sezgisel olarak Kabala'ya doğru çekildiğimi hissediyordum. Her ne zaman Kabala'nın özü ile karşı karşıya gelsem, doğal bir gerçeği apaçık ortaya koyduğunu hissediyorum.

KABALA BİLGELİĞİNİN ÖZÜ DENGE İÇİN ÇABALAMAK

Çocukken, hepimiz dünyanın çeşitli güçlerle dolu olduğuna inanırdık tıpkı masallardaki hayaletler gibi. Büyüdükçe, yavaş yavaş bu inancı bırakmaya başladık fakat hâlâ bu tarz güçlerin varolduğuna dair bir hissiyatı taşıyoruz.

İşin aslı şudur ki, her dakikamızı onları arayarak geçiriyoruz. İçinde yaşamakta olduğumuz dünyayı bilmek istiyoruz, çünkü eğer bilmezsek hiçbir zaman bu belirsizlik hissinden kurtulmuş olamayacak, huzur ve güven içerisinde yaşayamayacağız. İçinde yaşamakta olduğumuz dünyayı anlamak ve varoluş koşulumuzu geliştirmek konusunda çok meraklıyız. Bu merak bizlerde "Ben kimim?" "Neredeyim?" "Bana ne olacak?" gibi soruları uyandırır. Bu tarz sorular, içinde yaşamakta olduğumuz gerçekliği bilmek çabamızı harekete geçirir.

Gerçeklik iki kısma bölünmüştür: İnsanoğlu ve çevresindekiler. Bazıları sadece çalışmamız ve kendimizi değiştirmemiz gerektiğini iddia ederler ve bu şekilde yaparak daha huzurlu hissedeceğimizi ve dünyaya daha pozitif bir şekilde yaklaşacağımızı savunurlar. Diğerleri ise, olduğumuz gibi kalmamız gerektiğini, bu dünyanın kapımıza getirdiklerinden en iyi şekilde yararlanmamızı ve dünyayı kendi ihtiyaçlarımıza uygun gelecek şekilde değiştirmemizi söylerler. Her iki yöntemde de, yaşamlarımızın tam yolunda gittiğini gördüğümüzü söyleyemeyiz.

Dünya ile en iyi geçindiğimiz koşul ise dengedir. Eğer herkes beni anlarsa ve tam olarak benim ne istediğimi isterse işte bu denge koşulu olacaktır. Dünya ile denge içinde olma koşulundan daha mükemmel bir his durumu yoktur. Bu sadece annenin rahminde fetus olma koşulu ile karşılaştırılabilir. Burada her şey sadece benimle ilgilenmek için vardır. Korunmak için hiçbir şey inşa etmeye gerek yoktur.

Bilim bu koşula "homeostasis" adını verir. Homeostasis, canlının vücudunda gerçekleşen her türlü değişikliğe karşı var olan dengenin korunmaya çalışılmasıdır. Bu bir Yunanca kelimedir ve "homo" kelimesi aynı, benzer anlamındadır ve "stasis" de Yunanca'da durum, koşul demektir. Bu durum, her nesnenin gerçekte kendini gerçekleştirmek için çabaladığı koşul anlamına gelir.

Fizik, kimya ve biyoloji bilimlerinin kanunları bizlere, maddenin herhangi bir hareketinin nedenini, ister cansız, bitkisel, hayvansal, isterse konuşan olsun, çevresindekiler ile dengede olmaya olan özlemi olarak açıklarlar. Bizim için, insanoğlu olarak, çevremizdekiler ile dengede olmak için, bizi çevreleyen dünyanın doğasını ve onun ile nasıl dengeye gelebileceğimizi bilmemiz gerekir.

Ancak bundan sonra, herkesin bizim istediklerimizi isteyecekleri, aynı düşünceleri düşüneceğimiz ve birbirimize karşı kin tutmayacağımız bir koşula ulaşmayı bileceğiz. Bu yüzden, her şey barış ve sevgi içinde gözler önüne serilecek. Bu, Kabala'nın varlığının amacıdır. Bizlere tüm insanlığın arasında ve insanlık ile doğa arasında nasıl barış elde edeceğimizi öğretir.

Dünya ve kendimiz hakkındaki tüm araştırmalarımız bilim tarafından yürütülür. Maalesef ki, bilim ve teknolojideki gelişmeler bizleri mutlu etmedi. Huzur, bütünlük ve mutluluk koşuluna ulaşmak için ortaya koyduğumuz tüm çabalarımız için, her geçen gün gerçekliğimiz daha sert büyüyor ve daha tehditkâr hale geliyor.

Fakat eğer hepimiz en iyisi için çabalıyorsak, neden bu problemleri yaşıyoruz? Problemler mevcut, çünkü bizler genel gerçekliğin ne olduğunu, nasıl hareket ettiğini, yapısını ya da bizim üzerimizde nasıl işlediğini bilmiyoruz. Ne ile dengeye gelmemiz gerektiğini bilmiyoruz.

Görünen o ki, maddeyi daha çok derinlemesine araştırdıkça ve kendi doğamızı ve dış dünyanın doğasını daha çok anlamaya çalıştıkça, bizler yine de doğanın bizlerden ne istediğini anlama konusunda başarısız oluyoruz. Madde neden mevcut ve doğadaki her elementin bulunma amacı nedir?

Bazı araştırmacılar maddenin dış tabakasını derinlemesine araştırırlarken diğer araştırmacılar ise maddenin derinliğinde onun yapısını, moleküler seviyede atomlar arasındaki ve atomaltı parçacıklar arasındaki ilişkiyi araştırmaktalar. En ileri seviyedeki araştırmacılar belli bir seviyede maddenin anlaşılabilir hale geldiğini belirtmektedirler. Bu noktadan sonra ne olduğunu anlayamıyorlar. Ancak, atomaltı seviyesindeki mevcudiyeti anlama konusunda başarısız olmalarının nedeni araştırmacıların daha gelişmiş araştırma araçlarına sahip olmamaları değil, aslında

insanoğlunun gerçekliği tam olarak algılayamıyor olmasıdır.

Bizler, sadece beş duyu organımıza inanırken, gerçeklikle istediğimiz gibi yaşayabileceğimizi hissediyoruz. Ancak manevi dünyaya bir girdik mi, aslında gerçekliğin bizimle kendi istediği gibi oynadığının farkına varıyoruz. Maneviyatın belli seviyesinden ve üstünden kendi gerçekliğimizi kendimizin kurduğunu anlıyoruz. Başka bir deyişle, gerçekliğin bir çeşit kendimizin projeksiyonu olduğunun farkına varıyoruz

Son seviye, modern araştırmacıların tarif etmekte olduğu bir seviyedir. Bu da, bizim algılayabildiğimizizin ötesinde, belli bir sınır noktası olduğu şeklindedir. Bu nokta, algılanabilir fiziksel dünya ile algılarımızın ötesinde yatmakta olan, arasındaki buluşma noktası yani bilim ve Kabala'nın arasındaki buluşma noktasıdır.

Kabala, bizlere "sebepler seviyesi'ne" girmemize mücadele eden bir araştırma şekli olduğunu açıklamaktadır. Bunu kullanarak kişi dünyanın neden var olduğunu, bizden ne istediğini ve bizlerin onunla barış ve huzur olarak deneyimleyebileceğimiz dengede nasıl durabileceğimizi tam olarak anlayabilir. Bu âlemi zaten araştırmış olan kişilere "Kabalist" denilir ve yazmış oldukları da araştırmalarının sonuçlarını açıklar.

Kabalistler, görünen maddenin ötesinde, tüm gerçekliği sarmakta olan, Doğa'nın arzu ve derin düşüncesi durmaktadır derler. Bu arzu ve düşünce, gerçekliği sınırlandırır, ona göz kulak olur ve onun

yararına çalışır. Daha fazlası, bu arzu ve düşünce gerçekliğin genel kanununu oluşturur. Başka bir deyişle, gerçekliğin genel kanunu, tam olarak vermektir ve gerçeklikteki tüm maddeler bununla dengeye gelmek zorundadır.

Kabala bilgeliği, bize Doğa'nın bize karşı olan gerçek düşüncesini algılamamıza ve hissetmemize yardım eder. Bu şekilde, Dağa'ya karşı bizler de aynı düşünce ile yaklaşabilir ve bu sayede onunla dengeye gelebiliriz.

Asıl gerçekliği ifşa etmenin seviyelerine "dünyalar" denir. Tıpkı bilim insanlarının maddenin yapısını mikroskoplarla arayıp tararken ya da uzayın derinliklerini teleskoplarla araştırırken yaptıkları gibi, Kabalistlerde gerçekliği saran düşüncenin içine Kabala bilgeliği ile nüfuz ederler.

Gerçekliği araştırma sırasındaki gelişimimiz gerçek bir maceradır. Geçmişimizi ve geleceğimizi hissetmeye başlayabilir ve zamanın aslında varolmadığını keşfedebiliriz ki aslında her şey zaten vardır. Bir Kabalist zaman içinde hareket edebilir, şimdi olarak algıladığımız ve mevcut durumunun ötesinde gelişebilir ya da geriye gidebilir.

Bu şekilde "zaman sıçramaları" gerçekleştirebilen kişilere "peygamber" denilir. Onlar geleceği hayal etmez ya da gözlerinin önünde canlandırmazlar sadece basit olarak ileriye doğru insanlığın da bir gün erişeceği gerçekliğin belli bir seviyesine doğru birkaç derece hareket ederler. Bizlere "oradan" konuşurlar ve kendi "şimdiki zamanlarında" ne hissettiklerini söylerler. Onlar, kolaylıkla çok büyük tarihçiler gibi

olabilir, insanlığın bir zamanlar deneyimlemiş olduğu seviyelere geri gidebilir, onları yeniden yaşayabilir ve bizlere onlar hakkında bahsedebilirler.

Kabalistik yazılarda sıklıkla bazı olaylardan kendi zamanlarından önce bahsedildiğini görürüz, tıpkı Hz. İbrahim'in göçebe olarak bir yerden başka bir yere taşınıp, insanlarla buluşup, neler söylediğini ve neler yaptığını öğrendiğimiz gibi. Tüm bunları bilebilmemiz için, Kabalistik araştırmacının zamanda geri giderek, Hz. İbrahim'in ulaştığı olduğu spesifik seviyeye ulaşması gereklidir ki, bizlere o gerçekliğin içinde tam mevcut olarak ondan bahsedebilsin. Bir Kabalist, o zamandan çeşitli izlenimleri bir araya getirerek, onları bizlere iletebilir.

Baal HaSulam şu deyişinde bizlere bunu açıklamaktadır: Ancak, Hz. İbrahim'in ya da herhangi birinin bulunduğu seviyeye ulaşmış olduklarından, Hz. İbrahim'in gördüklerini ya da bildiklerini, görüp ya da bilebilirler. Bu nedenle, Hz. İbrahim'in ne söylemiş olduğunu bilebilirler ve aynı şekilde tüm bilgilerimizin Kutsal Kitaplar'ın yazdıklarını açıklarken söylemiş olduklarımızı da bu şekilde bilebilirler. Bunun tek nedeni, onların da bu seviyeye ulaşmış olduklarıdır ve maneviyatta her seviye gerçektir. Herkes bu gerçeği görebilir tıpkı İngiltere'ye gelen bir kişinin Londra şehrinde neler olduğunu ve şehirde neler söylendiğini görmesi gibi. – Baal HaSulam, Şamati (Duydum), Makele 98 - Maneviyat hiçbir zaman kaybolmaz ve kaybolmayacaktır.

Hatta zamanda hareket edebilme yeteneği ile Kabalistler gerçeklik içinde başka güçler de bulmuşlardır. Efsanelerin, hayaletlerden, kötü ruhlardan ve meleklerden bahsediyor olmaları bir rastlantı değildir. Bizim onlara atfetmiş olduğumuz anlamlarından gerçekte çok farklı manaları olsa da, bu güçler gerçekten vardır. Doğanın derinliklerini araştıran bir Kabalist, içinde işlemekte olan güçleri görmeye başlar, onlara başlanır ve onları hem kendi hem de insanlığın yararı için kullanmaya başlar.

Gerçekliği çalışmaya giriş belli bir efor serfedilmesini gerektirir, ancak bu çalışma aynı zamanda kişinin tüm içsel hayatını içine çeker ve bütün bir tamamlama sağlar. Gerçekliği çalışan bir kişi varlığımızın nedenini keşfeder, hepimizin nereye ulaşması gerektiğini bilir ve yaşamakta olduğumuz problemlerin nedenlerini anlar.

Bu yüzden, Kabala sadece teorik bilimsel bir araştırma değildir. Yerine göre, hayatımızın her dakikasında bizlere yardım etmeye niyetli pratik bir metottur. Kabala sayesinde, kişi geleceği, geçmiş, birçok yaşam zamanı önce bu dünyaya ilk indiğindeki özelliklerini ve hâlâ gitmesi gerektiği yolu nasıl gitmesi gerektiğini keşfeder.

İpin her iki ucunu görerek, kişi ne yapması gerektiğini ve onu en iyi nasıl yapması gerektiğini anlar. Kabalistler, aynı zamanda, zaman içerisinde herhangi bir anda kendi üzerlerinde işlemekte olan güçleri de görebilirler; bir kişinin neden belli bir kişi ile evlenmesi gerektiği ya da bir kişinin çocuklarının neden öyle davranır şekilde olduklarını anlarlar. Tüm

bu detaylar önceden belirlenmişlerdir. Günümüzde, aslında, bilim bile bu bilginin genler içerisinde belirlenmekte olduğunu söylemektedir.

Çok genç yaşta birbirlerinden ayrılmış ve birbirleri ile olan bağlantılarını kaybetmiş ikizler hakkında çok ünlü bir hikâyeye vardır. Otuz yıl sonra, tekrar bir araya gelirler ve her ikisinin de aynı işe sahip olmuş olduklarını, eşlerinin aynı isme sahip olduklarını, çocuklarına aynı isimleri verdiklerini ve hatta aynı sokak numarasına sahip evlerde yaşadıklarını keşfederler. Konular gözler önüne bu şekilde serilir çünkü bizlerin içsel bilgileri, hayatta deneyimleyeceğimiz her seviyede bize olacak her şeyi tanımlarlar.

Kabala, kişinin yaşamda izleyeceği yöne rehberlik eden, bu içsel önceden belirlenmiş izlenimleri, Reşimot olarak adlandırır. Reşimot her insanda vardır ve kişinin deneyimlemiş olduğu her seviye, kişiyi asıl hedefi elde etmeye yönelik desteklemek üzere, bir şeyler öğretmeye yöneliktir.

Eğer üzerimizde ve içsel yapımızda işlemekte olan güçleri biliyor olsaydık, kendimizi gelecekteki her koşula hazırlayabilirdik. Gerçekliğin genel konunu ile nasıl dengede olabileceğimizi biliyor olsaydık, o zaman gerçeklik bize şu anda görüldüğünün tam tersi olarak görünüyor olacaktı.

Kabala bilgeliği, bizlere gerçekliği sadece bilimsel anlamda öğreterek, Üst Dünyalar'ın sakinleri hakkında felsefe yapmamızı istemiyor. Bunun yerine, kendi kaderimizi her dakika nasıl kontrol edeceğimizi öğretmek istiyor. Bize baskı yapmakta olan tüm güçler ve olaylar aslında kendi gerçekliğimizin liderleri

olmamız niyetiyle bizlere yardım etmektedirler. “Gerçekliğin liderleri” demek, varoluşun her anında gerçeklik ile dengede olmamız anlamına gelmektedir. Bu yüzden, amacımız, “dengeli koşulda olmak”, ne anlama gelmektedir bunu keşfetmek olmalıdır.

MADDEİ DÜNYAYI KONTROL ETMEK

Gerçekliği araştıran Kabalistik araştırmacılar, gerçekliğin kendi dünyamız ve üst dünyalardan ibaret olduğunu keşfettiler. Tüm dünyaların en alt seviyesi içinde bulunduğumuz bizim dünyamızdır, geriye kalan diğerlerinin hepsi manevi dünyalardır. Manevi dünyalarda, bizim dünyamızda bulunduğu şekli ile fiziksel madde anlamında bir şey yoktur. Manevi dünyaların maddeleri olarak sadece arzular, güçler ve düşünceler vardır.

Bizler kendi dünyamızın maddesini kontrol edebildiğimizi düşünürüz fakat daha üst bir seviyeye yükseldiğimiz zaman anında maddenin bir sonuç olduğunun farkına varırız. Madde, Üst Güçler, Üst Dünyalar tarafından işletilmektedir. Bizler, henüz bu dünyalarda olmadığımızdan, maddeyi kontrol edebilir durumda değiliz.

Eğer herhangi bir şeyi değiştirmek istiyorsak, o zaman kendi derecemizin üzerine, bizim üzerimize uygulanmadan evvel hazırlıkların yapılmış olduğu yere yükselmemiz gereklidir. Sadece bu seviyede, herhangi bir şeyi değiştirme yeteneğini edinmeyi ve anlamayı belli bir seviyede edinebileceğiz. Yaşam sürekli olarak kendini tekrar ederek bizlerin hiçbir şeyi kontrol edemediğimizi bizlere sık sık ispatlamaktadır ve

Michael Laitman

bizler yaşamın uçup gitmesinin farkına varana kadar kendimizi altm yıllarımızda hissederiz.

Teknolojik gelişmelere rağmen, insanlık bundan da ileri gelişmeler hakkında tamamen şaşkına dönmüş durumdadır. Şu anda bizler felaket denebilecek bir durumdayız çünkü dengeden olabileceğimiz kadar uzak durumdayız ve maddeden daha üst bir seviyede herhangi bir şeyi değiştirme kuvveti ve anlayışını edinene kadar, dinlenebilecek bir anımız bile olamayacak. Sadece, dünyamızı işletmekte olan seviye ve güçlere yükseldiğimiz zaman, bizler de bu çok istediğimiz denge koşuluna ulaşabileceğiz.

GÖZLERİMİZİ AÇMAK

Gerçekliğin hepsi, tek ve değişmez bir ihsan etme ve verme düşüncesidir. Kabalistler bu düşünceye “Yaratılışın Düşüncesi” adını vermektedirler. Onlar bunun özünün, Yaradan’ın kendi yarattıklarına karşı iyi olma arzusu olduğunu söylemektedirler. Gerçekliği saran bu düşünceyle aynı şekilde bağ kurmazsak, onunla dengede olamayız ve bunu acı çekme olarak deneyimleriz.

Tabii ki, bunu doğal olarak doğuştan hissedemeyiz. Ve hatta hissetsek bile, bunu anlamakta güçlük çekeriz. Fakat, gerçekliğin bu şekilde işlediğini görebilsaydık, o zaman kendi hayata bakışlarımızı da değiştirebilirdik.

Bu yüzden, tek amacımız, gözlerimizi açmak ve olayın aslında bu olduğunu gerçekten anlamak olmalıdır. Kabala bilgeliği bizlere bunu görmek

konusunda yardım eder. Bunu yaptığımız anda kesinlikle değişmemiz gerekir.

Eğer bir şeyin benim durumumu geliştirebildiğini görürsem, onu her koşulda takip ederdim. Ve bu gelişimimi devam ettirmesi için bir şey vermem gerekseydi, varoluş şeklimi geliştirdiği sürece bunu verirdim. Bu yüzden temel zorluk, gözlerimizi açmak ve bizden gizli olanı görebilmemizdir.

Tüm gelişimsel seviyelerimiz, Yaratılış Düşüncesi'nde önceden karar verilmişlerdir, fakat bunlara ne şekilde ve ne hızda uyum sağlayacağımız tamamen bizlere bağlıdır. Gerçekten de, bugün bile yoldaki tüm izleri takip edebilir ve Yaratılış Düşüncesi ile kendimizi dengeleyebiliriz.

GERÇEKLİĞİN YAPISI

İnsanlık, sahip olduğu beş duyu organını kullanarak, yaşamakta olduğu gerçekliği araştırmakta ve ulaştığı sonuçları biraraya getirerek, bilimi formülize etmeye çalışmaktadır. Bilimin ve insanlığın bu birikmiş biraraya getirilmiş bilgilerinin amacı, yaşamlarımızı daha fazla geliştirmek ve bizlere içinde yaşamakta olduğumuz bu dünyayı daha verimli kullanabilmemiz için yardım etmektir.

Kabala bilgeliği, tüm diğer bilimlerden farklı olarak, varlığı sıradan bir insandan farklı olan bir alanı araştırır. Bu alanı araştırabilmek için, kişinin başka bir duyu ile donatılması gereklidir. Bu duyu ki "Üst Dünyaları" algılayabilir. Bu ilave duyu yeteneği ile kişi Üst Dünyalar'dan toplayacağı bilgileri bir

araya getirebilir ve onlar ile deneyler yapabilir. Tıpkı herhangi bir bilim insanı gibi, Kabalist kişi de etkilere olan tepkileri kayıt altına alabilir. Kabalistler Üst Dünyaların araştırmacılarıdır ve bu şekilde binlerce yıllık araştırmaları sonucunda bulmuş olduklarını kayıt altına almışlardır. Bu kayıtlarının biraraya getirilmesi, Kabala Bilgeliği'ni oluşturmuştur.

Kabala Bilgeliği, Yaradan'dan çıkmış olan ve Üst Dünyalar vasıtası ile bizim dünyamıza aşağıya gelen eylemleri tarif eder. Aynı zamanda, bu eylemlerin maddesel gerçeklik sayesinde yayılarak bizim beş duyu organımız tarafından nasıl algılandıklarını da açıklar.

Bizim dünyamız, Üst Dünyalar'ın bir sonucudur. Bu yüzden, Kabala bilgeliği hem Üst Dünyalar hem de kendi dünyamız hakkında bilgileri içerir. Üst Dünyalar, zamanın, yerin ve hareketin var olmadığı ancak soyut kuvvetlerin olduğu kavramlar olarak bizim dünyamızın varlığından daha üst seviyeler ile ilgilidirler. Bunu, Kabala'nın bizim dünyamızda açığa çıkmış tüm zamanları içerdiği takip eder.

Kabala, varoluşun tüm durumlarını araştırmamıza yardımcı olan bir araçtır. Bu peşisıra koşullar, ruhlarımızın, fiziksel bedende kıyafetlenmeden önceki durumunu, bu dünyadaykenki tüm aşamalarımızı, ruhun bedeni terkederkenki ve Üst Dünya'daki köküne geri döndüğü durumu da içerir.

Kabala, Yaradan'dan kendi yaratmış olduğu gerçekliğe uzanan ve arzulamış olduğu asıl hedefe yönlendirdiği her şey ile ilgilenir. Kabala, Yaradan'ın kendisi ile ilgilenmez.

İnsanlığın yüzleşmekte olduğu kriz ve gittikçe büyümekte olan acizlik ve boşluk hissi neticesinde artık zaman Kabala bilgelığının tanınması için uygun bir ana geldi.

Kabala bizlere, gerçekliğin asıl amacının insanoğlunu Yaradan ile eş bir seviyeye çıkarmak olduğunu açıklamaktadır. İnsanlığın bu dünyaya düşmesinin amacı, bizlerin bağımsız olarak kendi çabamız ile gerçekliğin en üst seviyesi olan Yaradan'ın seviyesine çıkmamızı başarmaktır.

Bizler bu dünyada Yaradan'a doğru seviyelerimizi yükseltirken, hem bu dünyada fiziksel olarak varolmamızdan dolayı hem de ruhlarımızın Yaradan seviyesinde olmasından dolayı gerçekliğin her iki ucunu da elimizde tutarız. Bu bizlerin varolmasının, Yaradan tarafından önceden kendisine doğru ulaşmamız için belirlenmiş olunan amacıdır.

Bu dünyadaki tüm fiziksel reenkarnasyonlarımız sonucunda, ruhlarımız Yaradan'ın seviyesine ulaşacak. Bu süreç, gerçeklikteki adım adım gelişen herhangi bir süreç ile aynıdır. Yaradan'ın bakış açısından, bu sürecin başlangıç noktası ile bitiş noktası aynı noktadadır. Yaradan için bir zaman konsepti olmadığından bizler için bu süreç, gelişimimiz için gerekli olan içsel görüşler ve özellikleri edinmemize yetecek kadar uzun, binlerce yıl sürmektedir. Bu, bizlere adım adım daha fazla Yaradan gibi olmak ve en sonunda da Yaradan ile denk bir ortak olmak için yardımcı olmaktadır.

Bizlerin bu aşamalı gelişimi için bu süreç gerekli bir yöntemdir. İnsanlığın geçirmekte olduğu bu gelişimsel süreçtipki bir meyvanın olgunlaşmasına benzemektedir:

Ham haldeyken önce kuru ve ekşidir ve sonunda da tatlı ve sulu. Meyvelerin nasıl olgunlaştıklarını bilmiyor muz, bazen yanlışlıkla ekşi meyvenin daha da ekşi bir meyve olarak olgunlaşacağını düşünebiliriz. Ancak, bizler sürecin bu güzel sonunun, bu şekilde başlıyor olduğunu biliyor olduğumuzdan, tüm sürecin gerekliliğini kabul edebiliriz. Bu yüzden, bu sürecin sadece sonunu bilenler sürecin tümünü kabul edebilirler, eğer bizler de kendi gelecek durumumuzu görebiliyorsak o zaman Yaradan'ın eylemlerini anlayabilir ve onu haklı çıkarabiliriz.

DERECELERİN MERDİVENİNDE

“Üst Dünyaların derecelerini tırmanmak”, manevi yolde ilerlerken tüm yeni idrak edişlerin, sürekli içsel gelişimlerin ve her an için kişinin üstlendiği yeni özelliklerinin ifade edildiği genel bir terimdir.

Daha önce belirtilmiş olduğu gibi, yaratılan, alma arzusu hazzından ibarettir. Bu arzu, “Aviut’un beş derecesi” dediğimiz beş temel parçaya bölünmüştür. (Aviut: Yoğunluk. Yaratılan’daki alma arzusunun ölçüsü.). Bu dereceler kök seviyesi Aviut sıfırdan, Aviut dörde kadar kademelendirilmişlerdir. Bu yüzden, Aviut terimi arzunun yoğunluğunu ölçmeye hizmet eder.

Aviut’un sahip olduğu her seviye ayrıca beş alt dereceye daha bölünmüştür ve bu alt dereceler de ayrıca beş alt dereceye daha bölünmüştür. Bu yüzden alma arzusu 125 dereceye bölünmüştür ve bizlerin de bunların hepsini düzeltmesi gerekmektedir.

Arzunun düzeltilmesi, arzuyu haz için kullanarak, bir başkasına haz getirmek demektir. Bu tarz bir kullanım “vermek” ya da “ihsan etmek” olarak adlandırılır.

Yaradan’ın özelliği ihsan eden olmasıdır ve O’ndan, Yarattılan’larına yani bizlere doğru bolluk ve bereketinin ulaşması, O’nun bizlere verme arzusunun ifade edilmiş halidir.

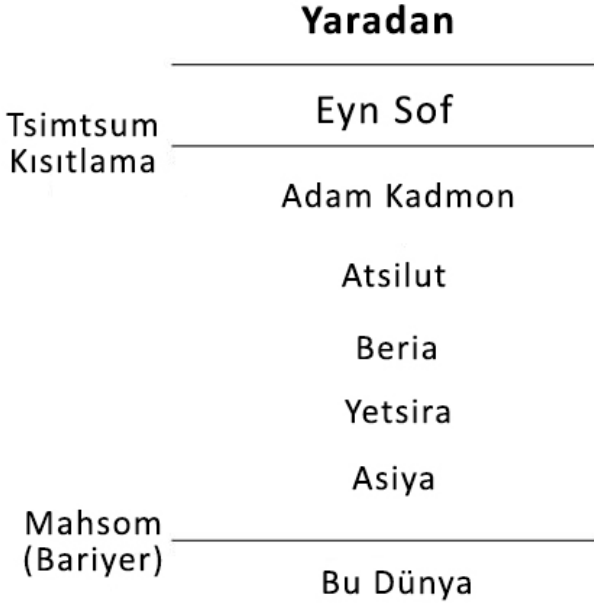
Bu yüzden, insan egosunun kendini memnun etme arzusundan, ihsan etmeyi istemeye doğru düzeltilmesi, bu 125 derecede yükselme olarak ifade edilir. Her bir derecede, kişi ihsan etme arzusunu biraz daha edinmiş ve buna paralel olarak daha fazla Yaradan’ı hissetmiş olur. Her bir yükseliş ile, kişi Yaradan’ın özelliğine ve yaşamın amacına daha fazla yaklaşmış olur. Bu süreç, kişinin Yaradan’ın niteliğini tam olarak edinene ve onunla birebir aynı olana kadar devam eder.

İnsanoğlunun kendini düzeltmesini sağlayabilmesi için, insanları yaratmadan önce, Yaradan, dünyaları ve onların derecelerini yarattı. Ancak bundan sonra, insanoğlu yaratıldı ve bu dünyaya doğru alçaltıldı. Bu noktadan da biz insanların, kendi köklerimize doğru geriye tırmanmamız gerekmektedir. Sonuç olarak, Kabala birbirini izleyen ardışık iki konu ile ilgilenir: “Yukarıdan aşağıya doğru” basamak basamak dünyalar ve dereceleri ile “aşağıdan Yukarıya” ruhun aynı derecelerden geçerek yükselmesi.

Yaradan’dan köklenen dünyalar Ein Sof, Adam Kadmon, Atzilut, Beria, Yetzira, Asiya ve son olarak bizim dünyamız. (Şekil 12) Kabala, bizlere hem dünyaların yaratılışını hem de ruhun Yaradan’dan tüm

dünyalardan geçerek içinde yaşadığımız bu dünyaya nasıl indiğini açıklar. Üst dünyalar ile bizim dünyamız arasında, manevi dünyalar ile fiziksel dünyayı birbirinden ayıran bir "bariyer" vardır

Şekil 12

Bariyerin altında, bedenimiz ve ruhumuz bu dünya seviyesindedirler ve bizler de kendimizi düzeltme sürecine bu seviyeden başlarız. Bu dünyadan, ruhumuz manevi gerçekliklere ait bilgileri toplayarak, Asiya, Beria, Yetzira, Atzilut ve Adam Kadmon dünyalarını dikkatle inceleyerek en sonunda Ein Sof dünyasına dönerek yükselir. Orada, Gimar Tikun (Düzeltilmenin

sonu) olarak adlandırılan koşulda, ruhumuz Yaradan ile tam olarak yeniden birleşir.

Kabala bilgeliği, Yaradan'ın altında yer alan tüm gerçekliği kapsar: dünyalar, dünyaların içinde yer alan her şey, ruhun bu dünyaya alçılması ve tekrar geriye yukarıya dönmesi. Başka bir deyişle, Kabala bilgeliği insanlığın tüm koşullarını ve durumlarını içerir.

Tüm dünyalar, bizimki de dâhil olmak üzere, biri diğerinin altında bulunur. Bu yüzden, tüm dünyalar aynı öğeleri içlerine alırlar. Işık, Yaradan'dan ortaya çıkar tüm dünyalardan geçerek bu dünyaya hareket eder. Bu yüzden, Ein Sof dünyasında mevcut olan her bir öge aynı zamanda diğer tüm dünyalarda da mevcuttur. Kabalistler bu ilişkiyi "kök ve dal" olarak tanımlarlar.

Bu yüzden, alt dünyada içinde bulunulan gerçekliğe ait olup da, bunun benzerini tıpkı göldeki suyun iki damlasının birbirinin tıpatıp aynısı olması gibi, üst dünyasında bulamayacağımız hiçbir bir parça ya da olay yoktur ve işte bu da "Kök ve Dal" olarak adlandırılır. Bu demektir ki, alt dünyada bulunan bu parça, üst dünyada bulunan modelinin dalı olarak kabul edilir ve burada üst dünyadaki parça, alttaki parçanın kökü durumunda olur. Yani alt dünyada bulunun bu parça, üst dünyadan basılmış ve yapılmıştır

Baal HaSulam, Kabala Bilgeliliğinin Özü

Bu yüzden bu dünyada yer alan her öge ve detayın, tüm bağlantıları ile birlikte aynı zamanda, Asiya'dan Ein Sof'a Üst Dünyalar'da da var olduğunu görüyoruz. Evren, Dünyamız, duran, bitkisel, hayvansal ve

konuşan seviyelerin tümü bu dünyanın üstünde olan dünyalarda da bulunurlar. Bu dünyada bulunan öğeler ile üst dünyalarda bulunan öğeler arasında sadece bir fark vardır: Üst Dünyalarda öğeler, kuvvetler ve güçlerdir; bizim dünyamızda ise bunlar maddedir.

Üst Dünyaları edinmek, kişinin bu dünyada her şeyin üzerinde işleyen güçleri anlamamızı ve görmemizi sağlar. Üst Dünyaları edindiğimiz zaman, bu dünyanın gerçekliğine ait her parçanın davranış tarzlarını, davranışlarının nedenlerini ve özelliklerini anlamaya başlamış oluruz. Kabala bilgeliği, Üst Dünyalara olan yükselişimizi kolaylaştırır ve kişiye her objenin yukardan bu dünyadaki davranışını gözlemlemesini olanaklı hale getirir.

Bariyeri geçmek aşamalı bir süreçtir. Kabala'yı, Yaradan'ın özelliklerine, ihsan etmeye yaklaşmak amacıyla çalışmak, kişinin bu konudaki sevdasını arttırır. Artan derecede sahip olunan zekice anlayışlar, kişinin içinde yaşamakta olduğu gerçekliğe ait olmasını sağlar. Kişi, maddenin arka planında işlemekte olan işlemleri, görüneni işleyen kuvvetleri, anlaşılabilir gerçekleri hissetmeye başlar.

Kabalist, beş duyu organından eskisi gibi aynı gerçekliği hissetmeye devam ettiği gibi aynı zamanda da beş duyu organının algılanabilir sınırlarının dışında olan kuvvetleri de, yeni edinmiş olduğu altıncı hissini yardımcı ile algılamaya başlar. Gizlenmiş olan gerçeklik gitgide daha açık ve net hale gelmeye başlar ve bu dünyanın resminin ötesindeki diğer gerçekliğin varlığı artık daha kolay anlaşılır hale gelir.

Manevi gerçekliğin ifşası, üç faza bölünmüştür ve bunlar İbur (gebelik), Katnut (çocukluk) ve Gadlut (yetişkinlik) olarak adlandırılırlar. İlk fazda, İbur'da, içinde bulunduğumuz kendi durumumuzu görebiliriz fakat bunu anlayamayız. İkinci fazda, Katnut'da bir şeyler olduğunu anlamaya başlarız fakat halen bağımsız olarak özgürce manevi eylemlerin içerisinde olamayız. Üçüncü fazda, Gadlut'ta, manevi eyleme katılmak ve manevi gerçekliği etkilemek için gerekli olan gücü ve bilgeliği ediniriz.

Üçüncü fazda, Üst Dünya'dan bizim dünyamıza ve tersi yönde akmakta olan güçleri belirlemeye başlarız. Bizler bireyler olarak, sonrasında aktif katılımcılar haline gelir, yukarıdan aşağıya ve aşağıdan yukarıya akmakta olanlara kanal oluruz. Gadlut seviyesinde, kendi parçamızın farkına varır ve dünyalar arasında bir bağlantı gibi işlemeye başlarız. Bu bizim düzeltilmiş durumumuzdur ve her insan bu seviyeye erişmelidir.

Herkes, her dünyaya ait her parçayı ve ögeyi hissetme koşuluna ulaşabilir. İhtiyacımız olan tek şey, yeni bir duyu, kavrama yeteneği ve hissetmektir. Bu dünyada bile, bir çocuk, bir genç, bir yetişkin ve bir bilim insanının hissedişleri arasında önemli farklar olduğunu görüyoruz. Kabala çalışması, sürekli olarak içimizde yeni anlayışlar ve kavrayışlar inşa eder ve sonunda bizleri Üst Dünyaların algılanmasına doğru götürür.

Yukarıdan baktığımızda Kabala'nın neden bu dünyanın tüm öğretilerini ve bilimini içerdiğini anlayabiliriz. Uygun açıklamalar olmadan, içinde

kaybolabilir ve Kabala'nın büyücülük, mucizelerle ilgili mistik bir öğreti olduğunu düşünebiliriz.

Bir de Kabala'yı Yahudilik ile ilişkilendiren diğer kişiler var. Ancak gerçekte Kabala bilgeliğinin ne mistizmle ne dinle ne de insan yapımı herhangi bir fantezi ile hiçbir bağlantısı yoktur. Kabala bilgeliğinin amacı tektir: İnsanlığı adım adım bir düzeltme sürecinden geçirerek Yaradan ile uyumlu hale getirmek.

Kabala, insanoğlunun egoizminin tam olarak düzeltilmesi için çok başarılı bir metottur çünkü o kendini düzeltilmiş olan kişiler tarafından yazılmıştır. Kabala kitaplarında anlatılan koşullara yakınlaşmayı çekebilmek için kişinin arzusu, bu koşulları kişinin mevcut durumuna doğru "düzelten kuvvetin yansıması" haline getirir. Bu güç "Çevreleyen Işık" olarak adlandırılır. Bu kişinin özelliklerini değiştirir ve yavaş yavaş kişinin içinde ihsan etme niteliklerini şekillendirerek düzeltilmiş koşullarını hissetmelerini sağlar.

Kabala çalışması, Atzilut dünyasına odaklanmıştır. Atzilut dünyası, "Düzeltenin Dünyası" olarak adlandırılır ve Parsa'nın üzerindedir. Özellikle kişinin istediği zaman kendini düzeltmesi için dizayn edilmiş bir sistemdir. Atzilut dünyasındaki kişinin düzeltilmiş ruhunu dolduran Işık, kişinin mevcut koşulu üzerine Çevreleyen Işık, insan doğasını egoizmden, ihsan etmeye doğru düzelten kuvvet olarak yansır. Çevreleyen Işık, ruhu, ta ki tüm dünyalardan geçerek köküne dönene kadar yükseltir. Bu yüzden, Ein Sof dünyası asıl son hedeftir. Bizim dünyamız başlağıç

noktasıdır ve insan niteliklerinin gelişimi, “dünyalar derecesinde yükselme” olarak adlandırılır.

Kabala, yaşamlarının amacının ne olduğu hakkında sorular soran, seks, zenginlik, onur ya da bilgi gibi dünyevi zevklerden tatmini bulamayan kişiler içindir. Tüm insanlık, hayatın amacını sorgulamak için uyandıığında, Kabala bilgeliği ortaya çıkacaktır. Kabalistler 1995 yılını bu zamanın başlangıcı ve bu yüzden de Kabala'nın dağıtımını için işaret etmişlerdir.

KABALA BİLGELİĞİNDE DÖRT FARKLI DİL

Daha önce belirtilmiş olduğu gibi Kabalistler, Üst Dünyayı, sıradan bir insanın algılamasının ötesinde olan dünyayı araştırırlar. Bu yüzden, Kabalistlerin edimlerinin tasvirleri, Üst Dünyalar ile ilgilidir ve bizler kendi dünyamız haricindeki manevi dünyaların varlıklarının farkında olmadığımızdan, onların sözlerini kendi dünyamıza atfederiz ve bu olay da “maddeleştirme” olarak adlandırılır.

Dünyada yer alan her öge, tüm dünyalarda yer alan aynı ögelere “kök ve dal” bağlantısı ile bağlıdır. Bu prensibe bağlı olarak, Kabalistler, Üst Dünyalar ile kendi dünyamız arasındaki paralellığe dayanan bir dil geliştirdiler. Bunun için de, manevi dünyalarda yer alan süreçler, bizim dünyamızdan alınan dallara ait isimler ile açıklandılar.

Kabalistler, Yaradan seviyesine nasıl ulaşabileceğimiz ve doğamızı egoizmden, ihsan etmeye çevirecek olan Düzelten Kuvveti üzerimize nasıl çekebileceğimiz konusunu açıklamak için dört farklı dil kullanırlar. Bu diller, Kutsal Kitap'ın dili, kanunların dili, efsanelerin dili ve Kabala'nın dilidir.

Baal HaSulam, "Kabala Bilgeliği ve Özü" isimli çalışmasında, doğruluğun bilgeliğinde dört dil olduğunu yazmıştır ve Kabala bilgeliğinin özü de Kutsal Kitap'ın özünden farklı değildir. Ancak, kanunlar, efsaneler ve Kabala dili kullanmak için en uygun ve kullanışlı olan dillerdir.

Diller arasındaki fark kesinliklerindedir. Kabala dili, Üst Dünyalar'daki kök ile alt dünyadaki dalı arasındaki bağlantıyı tasvir etmek konusunda daha kesindir. Kendisini Üst Dünyasındaki köke daha kesin bağlayan bir kişi, karşılığında da daha büyük Düzelten Kuvveti üstüne alabilir.

Kabala dili, şu anda dünyamızda var olmayan terimlere başvurur, örnek olarak "dünyalar", Sefiralar", grafikler ve formüller. Bu dil, karışıklığı önlemeyi ve kullanılan terimlerin eşini bulmayı daha kolay hale getirir ve çalışmaya açık ve düzenli bir yaklaşım getirilmesini sağlar. Kabala dili, Yaradılış'ın amacını (yaratılanın, Yaradan'a olan benzerliği, örnek: egoizmin, ihsan etmeye dönüşümü) anlatan açık ve anlaşılır yaklaşımı ile aslında diğer dillerden farklıdır.

Günümüzdeki ana yazılı Kabala kitaplarından biri, Ari'nin yazılarını kaynak alarak yazılan, Baal HaSulam'ın altı ciltlik Talmud Eser Sefirot'udur. (10 Sefirot'un Çalışması). 2000 sayfaının üzerinde olan

Talmud Eser Sefirot, Üst Dünyalar'ın yapısını, içinde yer alan yazıların anlaşılması için grafikler, açıklayıcı sözler, soru ve cevaplardan oluşan tablolar yardımı ile açıklar. Kitaba giriş kısmında, Baal HaSulam, bizim neslimizde, Kabala dilini, diğer dillere karşın neden tercih etmiş olduğunu ayrıntıları ile açıklar.

Günümüzde, insanlık alma arzusunun gelişiminde artık son safhaya ulaşmıştır. Bu nedenle Baal HaSulam, Ari'nin metodunu, herkese ulaşabilir olması için, bizim neslimizde yer alan ruhların yapısına göre uyarlamıştır.

KENDİMİZİ DEĞİŞTİRMEK

Birçok kişi yanlışlıkla Kabala Bilgeliği'ni Yahudilik dini ile ilişkilendirmektedir. Gerçekte, Kabala ve din temel olarak birbirlerinden farklıdırlar. Dinin amacı, insanları sakinleştirmektir; din, eğer dua edersem Yaradan'ın bana karşı tutumu değişecek umudunu besler.

Kabala çok farklı bir yaklaşımı kendine seçmiştir: "Dua" (İbranice: tefila) kelimesinin kökü, "ceza vermek" ya da "yargılama" (İbranice: Palal) demektir. Başka bir deyişle, kişi kendi hakkında hüküm verir, kendisi ve Yaradan arasındaki kalite farkını inceler ve kendi özelliklerini düzeltmek için yeterli gücü almayı talep eder.

Kabala Bilgeliği, Yaradan'ın değişmez olduğunu açıklar. Yaratmış olduklarına karşı yaklaşımı koşulsuzdur. O iyidir ve iyiye de kötüye de hep iyilik yapar.

Herkes, Üst Güç'ün aynı sabit baskısını, ondan olan uzaklıklarına göre hisseder. Kişi, Üst Güçten uzak olduğu zaman, baskı ağırdır ve kişi Üst Gücün yakınına geldiği zaman baskı hafifler.

Üst Güç, bizi kendi yanına çekmek için çeşitli farklı yöntemler kullansa de, asıl amacı her zaman için aynıdır: Tüm insanoğlunu mükemmelliğe ulaştırmak. Eğer daha iyisi için bir değişim istiyorsak, o zaman değişmesi gereken Biz'izdir. Daha üst bir seviyeye yükselmemiz gereklidir ve her yükselişte kendimizi Yaradan'a daha yakın hissedeceğiz ve ruhlarımız doyuma ulaşmış ve tamamlanmış olacaklar. Hayatlarımızda değişimi harekete geçirmemiz için başka bir yol yoktur.

Tüm tarih boyunca, insanoğlu Üst Güç'ten gelecek olan bir değişim için yalvarıyordu ancak değişim gelmedi. Üst Güç, değişimin bizden gelmesi için bekliyor. Bizler, Kabala Bilgeligi sayesinde gelişene kadar, yollarımız ıstıraplar ile dolu kalacaktır. Arkamızdan bizi iten darbeler, bizleri daha iyi gibi görünen yeni bir yer bulmamıza zorlayacaklar. Ancak, bu yeni yerin ilk görüldüğü kadar iyi olmadığını anlamamız çok kısa bir süremizi alacaktır. Bu yüzden, bizler yer değiştiririz ancak arka sahne kendini tekrarlamaya devam eder.

Yine de eğer Kabala sayesinde gelişim gösterirsek, düzeltilmiş olan koşulumuz, şimdiki koşulumuza yansıtacak ve onu aydınlatacaktır. Bu ışık sayesinde, daha ileri nasıl gitmemiz gerektiğini biliyor olacağız. Eğer birlikte başlamamız gereken doğru amacı biliyorsak, o zaman ona doğru memnuniyetle çekiliyor

olacağız. İşte bu insanın normal gelişimi ile insanın Kabala Bilgeliği'ne göre olan gelişiminin arasındaki farktır.

Günümüzde dünya, kendi mevcudiyetinin nedenlerini anlamadan bilinçsiz bir şekilde gelişmektedir. İnsanlık, nereye doğru sürüldüğünü ve insanların neden doğduklarını, yaşadıklarını ve öldüklerini bilmiyor. Kabala Bilgeliği bizlerin gözlerini açar ve bizlere, Yaradan'ın derecesini elde ederek gelecek olan mükemmelliğe ve sonsuzluğa doğru yol gösterir.

Kabala Bilgeliği'ni kullanarak gerçeklikteki yerimizi incelemeye başladığımız zaman, Yaradan'ın bizlere karşı olan tutumunun belli bir amacı olduğunu keşfederiz. Yaradan'a bizlere karşı olan tutumunu değiştirmesi için yapmış olduğumuz taleplerin anlamsız olduğu apaçık ortaya çıkar. Eğer Işık'ın yardımı ile hareket edersek, hızımız ızdırapları aşmamızı sağlayacak ve bizler de her zamankinden daha hızlı gelişmeye başlayacağız. İşte bu Kabala'nın asıl bize olan bütün faydasıdır. Iızdıraplarımızı yenmek için manevi gelişimimize ivme kazandırmak.

Günümüzde, 21. yüzyılın başlangıcında insanlık bir uçurumun eşiğinde; uyuşturucu kullanımı artmakta, umutsuzluklar ve toplu yıkım korkuları insanlığa bizleri arkamızdan kovalayan bu koşullardan kaçabilmek için artık başka bir seçenek daha bırakmayacaktır.

Tüm bu bahsedilenlerin ışığında, çok net bir şekilde görülmektedir ki, Yaradan'ın bizlere karşı olan tutumunu keşfetmemiz çok büyük bir önem ve amaç taşımaktadır. Yaradan'ın bizlere karşı olan bu

tutumunu bizlerin bu yolculuktaki dostumuz olarak ona dönmemizi ve bize bilgelik vermesini ve ona doğru bir gelişim kaydetmemiz için yardım etmesini istememizi sağlayacaktır. Bu şekilde bir talep Yaradan tarafından anında yanıtlanır. Bizlere Üst Dünyalar'ı ifşa eder ve nasıl gelişim sağlayacağımız konusunu bizlere öğretir.

Tıpkı bizlerin kendi çocuklarımıza etraflarındaki gerçeklikleri bilgece kullanmalarını öğrettiğimiz gibi, Yaradan da Kabalistlere aynı şekilde davranır. Onlara manevi dünyaların kapılarını açar ve onları bu dünyalara kabul eder. Bu koşulda, Kabalistler gerçeklikte işlemekte olan güçleri hissetmeye başlarlar ve özgürce ve bilgece bu sürece ortak olurlar.

Kabala bilgeliği negatif kuvvetlerin arkadan itmesi ile gelişmekte olan kişiyi, daha kolay ve hızlı bir süreç olan pozitif güçlerin yukarıdan çekmesi ile gelişmeye dönüştürür. Kabala, kötülüğü tanıma konusundaki yeteneğimizi geliştirme konusunda eşsizdir. Kabala iyi ve kötüyü anlama konusunda ince ve keskin içsel görüşler geliştirir.

İyiliği kötülükten ayırma konusundaki zorluk gerçek kötülüğün yani egomuzun bizlere iyi olarak görünüyorsa olmasıdır. Bizler egomuza gelişimimizin bir aracı olarak davranmaya alışmış durumdayız. Aslında, zevklerimiz, geçimimiz, niteliklerimiz ve kişisel karakterlerimiz egomuzun içinde hissedilirler. Kabala bizlere neyin zarar verdiğini anlamamız, bunu nasıl düzeltebileceğimiz konularında yardım eder ve gelişimimizin her aşamasında ilerlememizi sağlar. Gelişim konusunda çok ilerlemiş bir kişi ile daha az

ilerlemiş bir kişi arasındaki fark onların iyi ve kötüyü birbirlerinden ayırma konusundaki yeteneklerinde yatar.

Bunu bir ölçü aleti ile karşılaştırabiliriz. Ölçü aletinin daha küçük birimleri ölçebilmesi için, aletin algılamasının da o kadar hassas olması gereklidir. Kabala çalışması bizlerin gittikçe artan bir şekilde maneviyat ile maddesellik; ihsan etme ile kendin için alma arasındaki farkı kavramamızı sağlar.

Eğer çağdaş bir insanın Kabala ve sundukları hakkında bir şeyler duyma fırsatı olursa, o zaman bu kişi kendi yaratılışının amacını anlayabilme şansına sahip olur: Bu fiziksel dünyada yaşarken, Ein Sof'a doğru tüm dünyaların üzerinden geçerek yükselmektir.

GERÇEKLIĞE DOĞRU YAKLAŞIM

Kabala, İbranice'de "almak" demektir. Adının da gelmiş olduğu anlamı gibi, Kabala nasıl alınması gerektiğini öğretir. Gerçeğe olan doğru tutum ve davranış ile, sonsuz zevk ve hazzı deneyimlemek mümkündür. Bu sonsuz haz, seksten, yemekten, yeni bir arabadan, büyük bir evden ya da başka geçici, dünyevi bir zevkten değildir. Bunun yerine, bu haz, vereceği keyfi alabilmemiz için zamana bağlı tüm hislerimizi aşabileceğimiz, bizleri bütün bir mutluluk duygusu ile doldurabilecek olan hazlardandır.

Bizler, zamanın geçmekte olduğunu, iyi ile kötü hislerimiz ya da yerine getirme duygusu ile bunun boş kalması arasında geçmekte olan dalgalanmalar

sayesinde hissederiz. Ancak, mutluluk ile dolu olduğumuzu hissettiğimiz bir anda, zamanın farkına varmayız. Kabala bilgeliği bizlere, uzaklık hissi ve herhangi başka limit ya da sınırlamaları ortadan kaldırma sayesinde, hep birlikte zamanı ortadan kaldırdığımızı söylemektedir. Böyle bir koşula ulaşmış olan kişi, açık bir şekilde sonsuz, sınırları olmayan bir dünyada yaşamakta olacaktır.

Hayatlarımız her zaman için iki zıt unsuru içerecektir: Haz ve arzu, artı ve eksi. Haz, arzuyu arttıran ve onu yok edendir. Bu ilginç olay ile hayatımızın birçok alanında karşı karşıya geliriz. Artı, eksiye nötralize ettiği zaman, hiçbir şey hissetmediğimiz bir durum ile kalırız. Hazzı ve arzuyu kısa devre ettiğimiz zaman, toplamı sıfır olan bir eşitlik içinde hapsolmuş oluruz. Ancak, bu iki zıt koşul arasında bir direnç koyduğumuz zaman, mükemmel çalışmaya başlayan ve sonsuz bir zevk yaratan bir durum yaşamaya başlamış oluruz.

Kabalistler, bu hazzın köklerinin Üst Güçten olduklarını açıklamaktadırlar. Bu kuvvet, bizlere haz göndermektedir, çünkü bizi sevmektedir. Hazzı, direkt olarak almaya çalıştığımız zaman, haz, zevk alma arzumuzu iptal eder ve haz durur.

Ancak, hazla ilgili olan başka bir yol daha vardır. Eğer, Üst Güç'ün bizlere karşı olan sevgisini keşfedecek ve onun sevgisine bizim sevgimiz ile karşılık verecek olursak işte o zaman Üst Güce denk hale gelmiş oluruz. Üst Güç ve biz yani her iki taraf da diğerini mutlu etmek istemektedir ve diğerini mutlu etme arzusu tarafların hazzı haline gelecektir. Bu yüzden, haz, her iki tarafın direkt kendisinden yani hazzın

kaynağından değil, her bir tarafın diğerine duymakta olduğu sevginin sonucu olarak geliyor olacaktır. İşte bu yüzden, sevgi kaynaklı haz, sevgiye duyulan arzuyu etkisizleştirmez ve Yarattılan sonsuz bir histe hazzı alır ve bu da sonsuz yaşam olarak hissedilir.

Gelin bunu bir örnekle biraz daha anlaşılır hale getirelim. Bir anne çocuğuna şeker verdiğinde, çocuk şekerin tadının vermiş olduğu hazzın keyfini yaşar. Şeker bittiği anda, haz yok olur. Ancak, çocuk şekerin kendisi yerine annesine yönelir ve annesinin kendisine duymakta olduğu sevgiyi düşünmeye başlar ve şekeri onu sevdiği için verdiğini anlayabilirse, o zaman çocuk şekeri lezzetli ve keyif veren olduğu için değil de annesinin sevgisine karşılık vermek üzere almaya karar verebilir.

Çocuğun annesine duymakta olduğu sevgiyi ifade etme şekli, annesinin kendisine vermek istemiş olduğu şekeri alması olur. Bu yüzden, çocuk, şekerden alacağı hazla ilgili olmaz ve annesinin, onun şekerden aldığı zevkten almış olduğu hazdan zevk alır.

Bu, tamamen veren ve alan arasında yepyeni bir ilişki yaratır. Şimdi, iki taraf da denk hale gelmiş olur. Bu yüzden, artı ile eksinin birbirlerini nötralize etme problemi çözülmüş olur. Çünkü alan yani eksi, verici yani artı haline gelmiş olur. Eğer kap, ışığı sadece Üstteki'nin sevgisini geri vermek için alırsa, o zaman tamamen Verici olan Üst Güç ile denk hale gelmiş olur. Haz artık arzuyu ortadan kaldıramaz ve haz devam eder.

Artık kimin verdiği, kimin aldığı önemli değildir. Sadece niyet önemlidir, vermeye ve almaya karşı nasıl yaklaştığımız. Üst Güce böyle bir düşünce ile yaklaşabilir yani bizler O'ndan alan değil O'na veren olabiliriz. Böyle bir niyet, bizlerin hazzı istediğimizden dolayı değil fakat Üst Gücü mutlu etmek istediğimizden dolayı almamızı sağlayacaktır.

Bu sürecin sonunda, bizler de Üst Gücün yapmakta olduğu gibi hareket ediyor olmamızdan dolayı, yavaş yavaş onun nedenini, önemini ve derecesini edinmeye başlayabiliriz. Bu süreci içimizde yerine getirebildiğimiz zaman, Üst Güç ile bir bağlantı hissetmeye başlayacağız. Onun nedenini edinmiş olduğumuzu yani O'ndan nasıl almamız gerektiğini ve O'na nasıl memnuniyet verebileceğimizi hissedebileceğiz. Aslında sadece bu çok basit değişikliği yapmamız yani niyetimizi, O sonsuz, sınırsız Üst Güce benzeme amacıyla yapacağımız niyet değişikliğini gerçekleştirmemiz bize bunu başarmamıza yardımcı olacaktır.

Bu tarz bir hareketi yerine getirmek için, Üst Gücün ifşasına yani bir Üst Güç olduğuna dair bir hissiyata, bizi sevdiğine ve bizleri sevgisi ile sınırsızca doldurmak istediğine dair bir hissedişe ihtiyacımız vardır. Eğer tüm bunları hissedebilirsek, bizler ile Üst Güç arasındaki ilişkiyi hissetmeye başlayabileceğiz. Bu yüzden, önümüzdeki tek zorluk Üst Gücü keşfetmek için bir yol bulmak, O'nu hissetmek ve O'nunla olan bağlantımızın sürekliliğini sağlamaktır.

Kabala çalışması, herkese bu tarz bir bağlantı geliştirmesi konusunda yardımcı olur. İnsanoğlu ile Üst Güç arasındaki bu ilişki, kişi Üst Güç ve kendisinin içinde olduğu tüm gerçekliği, sürdüren bir "alan" olduğunu hissettiğinde başlar. Eğer sadece bu Gücün var olduğunu ve bizlere sevgi ile yaklaştığını, O'nu bilmemizi ve O'na yaklaşmamızı istediğini hissetmeye başlarsak, o zaman doğal olarak bu tarz bir ilişkiyi geliştirmeye başlarız.

Klinik olarak ölümü deneyimleyip tekrar yaşama dönen insanlar, bizleri olağanüstü bir ışığın beklediğini söylüyorlar ve birçok bilim insanı insanı da benzer konseptleri göz önüne almaya başlıyorlar. Fakat bu ışığı hissedebilmek için bu tarz durumları deneyimlemek zorunda değiliz. Kabala çalışması, bizlerin Üst Gücü adım adım hissetmemizi sağlayabilir. Bizler gerçekliği araştırmaya ve keşfettiklerimiz ile algıladıklarımıza göre hareket etmeye başladık.

Dışımızda olan bu Gücü hissettiğimiz zaman, Üst Güç'ün bizi seviyor olduğunu keşfedecek ve sonrasında da Üst Gücün bizleri kendisinden faydalandırmak ve zevk almamız için var olduğunu hissetmeye başlayacağız. Bu sayede de karşılıklı tutum ve davranışlarımızı buna göre geliştireceğiz.

Burada bir fantezi yok aslında, bunlar çok gerçekci ve ölçülebilir konulardır. Kabalistler kendilerine gelen bu Kuvvetin formunu ve gücünü, onlara verdiği basıncı yani baskıyı, buna göre uygulamaları gereken direnci, O'na nasıl bağlanmaları ve nasıl benzemeleri gerektiğini, hâlihazırda sahip oldukları arzulardan

hangileri ile O'nun gibi olabilirler ve olamazlar, bunların hepsini ölçerler

Kabalistler, Üst Güç'ten etkilenmişler ve kendilerine, seven ve onlara fayda sağlayan olarak görünen Üst Gücün derecesine doğru O'nun sevgisine karşılık vermişlerdir.

Bizler, "hisseden kaplarız." Bu yüzden, her şey bizlerin Üst Gücü hissedişinden başlar. Hepimiz bir şeyler istiyoruz. Eğer bu bir şeyin, bir kişiden geleceğini hissedebilirsek, gerçekliğe karşı olan bakış açımız, sert bir şekilde değişecektir çünkü artık kendimizi ilişkilendireceğimiz birisi vardır. Kabala çalışması, Üst Gücü yani Vereni hissetmemize yardımcı olabilir.

DIŞ GERÇEKLİK

Üst Gücü hissetmeye ve onunla bir ilişki kurmaya başladığımız an, dışımızdaki gerçekliği hissetmeye başlarız. Kabalistler bizlere etrafımızda Üst Güç dışında başka hiçbir şey olmadığını söylemektedirler yani tüm gerçekliği dolduran bir alan içindeyiz. Bu alanı hissetmeye başladığımız anda, bedenlerimiz tamamıyla önemsiz hale gelir. Daimi olarak, sonsuza kadar, aslında var olduğumuz yeri hissetmeye başlarız, bedenimizle ya da bedenimiz olmadan. Böyle bir koşulda, artık beş duyu organımız ile aldığımız hislere bağımlı kalmayız.

Dışımızdaki gerçekliği beş duyu organımızın ötesinde bunlara ilave olarak doğal hissel algımız ile algılamaya başlarız. Bu gerçekleştiği zaman, artık fiziksel hayat ya da ölüm bir anlam ifade etmez. Bu koşul

şu anda kendi “kutumuzun” içinde deneyimlemekte olduğumuz hayat hissiyatının üzerinde bir koşuldur. Etrafımızı sarmakta ve sınırsızca akmakta olan yaşama bağlanmış hale geliriz. Aslında hâlâ bu hayatta varılmaya devam ederken, bununla aynı zamanda sonsuza kadar tüm dünyalarda da yaşamaya başlarız.

Bu tarz bir hissiyat gerçekliğin iki şeklini algılama sayesinde uyandırılır. Beş duyu organımız ile hissedilen gerçeklik ve gerçekliğin dışındaki. Gerçek şudur ki, gerçekliğin dışının hissiyatı, beş duyu organımız ile hissedilen gerçekliği gölgeler. Çünkü çok daha fazla yoğun, sınırsız ve sonsuzdur.

BARİYERİ AŞMAK

Üst Güç kişiye seven olarak görünmeye başladığında ve ihsan etme özelliğini bu kişide uyandırdığında, kişi “bariyeri geçmiş” olur ve “manevi dünyalara” girer. Bu süreç fotoğrafların basılmasına çok benzer. Ben çocukken, biz fotoğraflarımızı filmlere çeker ve fotoğrafları basmak için bu filmleri içinde bazı kimyasallar olan bir kutuya daldırırdık. Kimyasallar fotoğraf kâğıdına bulaşmaya başladığında, resimlerin bu kâğıt üzerinde yavaş yavaş nasıl net görünür bir hale geldiklerini görürdük.

Bizler bu dünyaya sanki insanların, organizasyonların ve derneklerin yaşamlarımızın gidişatını, tıpkı komşularımız, çalışanlarımız ve devletimiz gibi etkiledikleri gerçeğine göre davranmaya alıştık. Yavaşça ve adım adım, Üst Gücü keşfetmeyi amaçlayan hareketlerimiz sayesinde, gerçekte bu

dünyada olmakta olan her şeyin arka planında nelerin olduğunu hissetmeye başlayacağız. Bu Gücün insanları sanki ipin ucundaki kuklalarımız gibi nasıl yönettiğini görmeye başlayacağız ve bizden ne istemekte olduğunu anlayacağız.

Yavaş yavaş, hayat deneyimlerimiz sayesinde, her şeyin sadece tek bir düşünceye sahip tek bir kişiden, bizleri yönetmekte olan bu Üst Güçten geldiğini görmeye başlayacağız. İşte bu nokta, Kabala bilgeliliğinin gerçekten başlamakta olduğu noktadır.

Bundan önce gerçekleşmiş olan her şey, bariyeri aşmadan önceki "hazırlık aşaması" olarak adlandırılır. Kişi, Üst Gücü hissetmeye ve onunla iletişime geçmeye başladığı andan itibaren, Kabala kitaplarında yer almakta olan ve özellikle okuyucu için yazılmış açıklamaları anlamaya başlar. Bu kitaplar, Kabalistlere neye dikkat etmeleri gerektiğini, ne yapmaları gerektiğini ve hangi reaksiyonları beklemeleri gerektiğini söyler.

Bu süreç yetişkinlerin, çocuklara nasıl davranmaları gerektiğini söylemeleri süreci ile aynıdır. Çünkü çocuklar bu dünyada nasıl davranmaları konusundaki kuralları bilmezler, bizler onları başarısızlığa uğratabilecek konular hakkında uyarır ve nasıl davranmaları gerektiği konularında tavsiyelerde bulunuruz. Kabalistler, bizlere de açıklamalarını tam olarak aynı şekilde yazmışlardır. Kabala kitapları aslında bizleri daha hızlı nasıl ilerleyebileceğimiz ve Üst Güç ile olan ilişkimizi geliştirebileceğimiz konularında bilgilendiren kılavuzlardır. Bu ilişkiyi bizler "manevi dünya" olarak adlandırıyoruz.

FORM EŞİTLİĞİ

Bu aşamaya kadar doğanın ışığı'nın, kabın zıttı olduğunu daha evvel belirtmiştik. Biri vermek iken diğer almaktır. Işık, kabı doldurduğu zaman, onu iptal eder. Başka bir deyişle, haz alma arzusu, onu tatmin eden haz tarafından nötralize edilir. Sonuç olarak, insanlar sürekli olarak yeni hazların peşinde koşarlar, fakat hiçbir zaman onlara tutunmayı başaramazlar. Işık ile kişi arasındaki ilişkinin, kişinin alıcı olması üzerine kurulması durumunda gerçek hazzın alınması mümkün değildir.

Gerçek hazzı alması için, kişinin Üst Gücü memnun etmek niyeti ile alması gereklidir. Eğer, kişi bu niyeti koruyabilirse, o zaman kendini tamamlanmış hisseder ve her zaman verici olur. Bu tarz bir alma durumunda kazanç iki mislidir. Kişi hem haz ile hem de Verici'nin tanınması ile dolmuş olur. Eğer kişi Üst Gücü memnun etmek amacıyla alırsa, kişi o zaman Üst Gücü tanımaya başlar ve karşılığı olarak da alan kişiye dış gerçekliğin hissedilişini getirir.

Eğer sadece egoistik arzumuz ile alırsak, sadece kendimizi hissederiz. Üst Güce verme niyeti ile gerçekleştireceğimiz bir alma bizlere Üst Gücü bilmemizi sağlar. Bu tarz bir alma sayesinde, kendi "kutu"muzun aşar ve etrafımızı saran gerçekliği deneyimlemeye başlarız.

Dış gerçekliğin hissedilişi bizleri, bu dünyadaki yaşam ve ölümün yerini alan varoluş seviyesine getirir. Egoistik arzu ile almak, "maddesel almak" olarak adlandırılır ve yetersizdir ve kişi bunu aşarak ruhta

almak olan ve Üst Güç için "ihسان etmek için almak" olarak adlandırılan koşula gelir.

Kişinin, ihسان etmek amacıyla almaya başlaması için, kişinin Üst Gücü hissetmesi gereklidir. Üst Gücün verici olarak hissedilmesi, alıcıda utanç duygusunu uyandırır, bu da kişinin ancak ve ancak Vericiye karşılık olarak haz vermesi koşulunda alacağı kararına varması ile sonuçlanır.

Ancak, Üst Güç, bizim dünyamızda gizlidir. Eğer ifşa olmuş olsaydı, o zaman bizler iki kat egoistik hazzın keyfini almış olacaktık, hem hazdan hem de Üst Güç ile temasa geçmiş olmamızdan. Bu tarz bir koşul, egoistik olarak bizleri Üst Güce "kilitliyor" olacaktı, O'ndan hazzı çekecek ve hiçbir şekilde Vericiye karşılık olarak sevgi geri dönüşünü yapamıyor olacaktık.

Bu yüzden, Üst Gücün hissedilmesi için ilk şart, egoizmden kurtulmaktır. Üst Gücün varlığının hissedilmesi insan egosu içerisinde algılanması mümkün değildir. Eğer, egoistik arzularımız ile Üst Gücü algılıyor olsaydık, o zaman bizler Klipa (kabuk) haline geliyor olurduk. Klipa, çok yoğun derecede egoistik bir arzudur ki kişi özgür olmak için onu kıramaz. Egodan kurtulmak için tek yol, kendimizi, Kolektif Ruh formu ile eşitlemektir.

KOLEKTİF RUH

Bizler hepimiz, Adam HaRişon olarak adlandırılan tek bir Kli (kap) olarak yaratıldık. Bizler hep beraber bu Kli'de tek bir sistemin parçaları olarak birbirimize bağlandık. Kli'nin kendini düzeltmesini

sağlayabilmek için, Adam HaRișon'un manevi yapısı çok sayıda parçacıklara bölündü. Bu parçacıklar, bizim bu dünyadaki bedenlerimizi kıyafetlendiren bireysel ruhlardır. Bu bölünmenin sonucu olarak, her birey, diğerlerine karşı kayıtsız ve sadece kendini hisseder bir şekilde, kendi egoistik arzuları içine hapsolmuş oldu.

Günümüzde, uzun bir evrimsel dönemden sonra, insanlar kendilerini Üst Güç ile tekrar bağlantıya geçmeye ve maneviyatı aramaya yönlendiren kalplerindeki noktalarını hissetmeye başlıyorlar. Bu aşamada, egoizmimizin üstesinden gelmek için gerekli olan gücü edinmeli ve ona karşı üstün olmalıyız ki, ancak kendimizi O'nunla eşitlememiz derecesinde Üst Güce bağlanabilmeyi ve O'nu yanımıza çekebilmeyi başarabilelim.

Bizim için Üst Güç ile bağlanma yolu, aynı manevi hedefi paylaşanların birbirleri ile bağlantıya geçmesidir. Her biri kendi alma arzularına boyun eğmeye maruz bırakılmış olsalar da, hepsi de egoizmlerinin üstesinden gelmek istemektedir. Böyle bir sosyal ortam "manevi çevre" olarak adlandırılmıştır. Bunun sayesinde kişi, kendini diğerlerinden ayırmakta olan duvarları yıkabilir.

Manevi çevrelerindeyken, bu kişiler hâlâ egoist olabilseler de, her şeye rağmen, Adam HaRișon'un düzeltilmiş ruhunun yapısına benzer bir yapı yaratmak için ellerinden gelenin en iyisini yapmaktadırlar. Bu tarz bir görev, insan doğası ile zıtlık taşıdığından bu görevi tekbaşımıza başaramayız. Yapabileceğimiz tek şey ise, yoğun bir arzu edinerek diğerlerine katılmak olacaktır.

İşte bu Kabala Bilgeliği'nin geldiği yerdir. Kabala hakkındaki kitaplar, ruhların düzeltilmiş durumunu ve bu durum ile bozuk durumumuz arasındaki farkları izah ederler. Ana fark ise doğamız ile kullandığımız niyetimizdir. Düzeltme demek, arzumuzu kullanma amacımızı değiştirmemiz demektir. Yani kendimiz için haz almak yerine diğerlerinin yararı için harekete geçmeliyiz.

Gerçek Kabala'yı doğru bir şekilde çalıştığımız zaman, düzeltilmiş koşulumuzu tasvir edebilme durumuna geliriz. Bu tasvir, ruhumuzu düzeltmek için, zaten düzeltilmiş koşulumuzu dolduran Işığı harekete geçirir. Işık, ruhumuzu düzelttiği an, onu doldurur ve bizler de manevi dünyayı deneyimlemeye başlamış oluruz.

Manevi dünyada zaman, yer, hareket yoktur. Üst Dünyalar, kelime anlamı olarak fiziksel anlamdaki üstümüzde anlamında değildir. "Yükselme" gerçekte "bilinç kazanmak" demektir. Kabala çalışması, bizlerin dünyevi bilinen kıyafetimizden (bedenimizden), duyu organlarımızdan ve algılarımızdan sıyrılmamızı ve maddenin iç yüzünü anlayarak arkasındaki Güçlere girmemizi gerektirir.

Maneviyatta, gerçeklik resmini gözlemlemekten onu resmeden Kuvvetleri bilmeye geçeriz. Gerçekliğin nasıl yapıldığını anlamaya başlar, bu resmi yaratan Kuvvetlere bağlanma yeteneğini edinir ve eninde sonunda onları yönetiriz. Kabala, bizler için gerçekliğin "Kontrol Odası"nın anahtarıdır.

REALİTENİN ALGILANMASI MANEVİ KLİ'yi İNŞA ETMEK (Kaf / Araç) Kli'yi Yaratmak

İşimizin özü Kli'yi yaratmaktır. Algı aracımızı uygun biçimde nasıl inşa edeceğimizi bilirsek, tam olarak nerede olduğumuzu anlarız. Bir önceki bölümde belirttiğimiz üzere, maddemiz haz ve keyif alma arzusundan oluşmaktadır.

Eğer bu maddeyi alma ve ihsan etmeye yönelik anlayışlara hassas hale getirirsek, bunu manevi dünyayı algılamak için kullanabiliriz. Bu ham demirin makine parçası yapımı için eritilmesi yöntemine benzerdir. Doğru bir şekilde birleştirildiğinde, çalışan bir makine haline gelir.

Benzer olarak, bizim de maneviyatı algılamak için kendimizle çalışmamız şarttır. Manevi Kli'yi inşa etmek heykeltıraşlık yapmak gibidir – hammaddeyi oymanız ve arzulanan şekli verene dek törpülemeniz gerekir. Bu durumda, hammadde arzularımızdan, düşüncelerimizden ve niyetlerimizden oluşur.

Yaradan Yaradılışı yarattıklarına iyilik yapma niyetiyle oluşturdu. Amacını gerçekleştirmek için, vereceği yararı alabilecek bir Kli – bir alma arzusu – yarattı. İlk başta, bu arzu şekilsizdir. Hepimizin işi alma arzusunun nihai biçimi olan, ihsan etme, Yaradan'ın formunda kıyafetlenene kadar şekillendirmektir.

Madde ilk başta oluşturulduğu gibi aynı kalır -bir haz alma arzusu olarak- ancak niyeti ihsan etmeye

doğru değiştirmek, işleyen yöntemi Yaradan'ınkiyle benzer hale getirir. Dolayısıyla, biçim niyettir.

Kabala kitapları kişinin derece derece ve sonunda Yaradan'dan gelen faydaları hissedene kadar alma arzusunun içinde oluşturması gerekli formları betimler. Genel alma arzusu 613 arzudan oluşur ve her biri almak veya vermek niyetiyle örtülüdür. Her bir arzuyu "kaplayan" bu alma veya ihsan etme biçimleri kişinin manevi edinim derecesini belirler.

Derece, ihsan etme biçiminin belirli bir kuvvet seviyesidir. Bu, Yaradan'ın yararının alma arzusu içinde ortaya çıkmasını sağlar. Alma arzusunun içindeki farklı doyumlar Yaradan'ın birçok isminin orijiniidir. Algılayan birey, Yaradan'ın ihsanının içinden hissettiği tatlarla göre Yaradan'ı adlandırır.

Kabalistler gerçeğin doğasını edindikleri an, realitenin tanımlama yöntemini 4 seviyeye bölerler: Madde, Maddenin içindeki Form, Soyut Form ve Öz. Kabala, araştırmacılara evrimsel izlerinde adamakıllı ve sistematik bir biçimde öncülük eden pratik bir metottur. Diğer bilimsel metotlarda olduğu gibi Kabala, araştırmacıya ne yapacağını, hangi sonuçları alacağını öğretir ve onlar için gerekçeler açıklar. Kabala, kişinin bağımsız bir şekilde ve tamamıyla farkında olarak taşıyamadığı teorik safhaları betimlemekle uğraşmaz.

Kabala realitenin doğru bir şekilde algılanacağı sınırları açıklar: Madde ve Maddenin içindeki Form. Kabalistler ek muhakemeleri, Soyut Form ve Öz'ü, hayal meyal ve kesin olmayan bir biçimde algıladıkları için bu biçimlerle hiçbir zaman ilgilenmez.

Ruh, manevi dünyayı fiziksel dünyayı algıladığı biçimde algılar bu yüzden bu sınırlar hem dünyevi hem de manevi dünyaları birlikte araştırmaya olanak sağlar. Bizim dünyamızda bile, sorumlu bilim insanları Soyut Formları veya Özü çalışmazlar, sadece Madde ve Formu araştırırlar.

DUYULARIMIZIN TEPKİLERİ

Bir dünyada yaşıyoruz ama bizim dışımızda ne var bilmiyoruz. Mesela, kulaklarımızın dışında ne olduğunu bilmeyiz, kulak zarımıza baskı yapan “şeyi” tanımlayamayız. Hissettiklerimiz bu “şeye” verdiğimiz tepkimizdir.

Bundan dolayı, dış bir fenomene verdiğimiz ad aslında ona verdiğimiz tepkinin adıdır. Büyük olasılıkla, kulaklarımızın içinde oluşturduklarımızdan farklı frekanslar ve fenomenler vardır. Bununla birlikte, kulaklarımız bu bilinmeyen “şeye” kendine özgü bir biçimde tepki verir ve bu olayda tanımladığımız şey bu reaksiyondur. Yapabileceğimiz tek şey bu olaya karşı verdiğimiz tepkiyi çalışmaktır, yani içimizde meydana gelenleri.

Dünyayı algılamamız çok sınırlıdır. Gördüklerimizin aslında dışımızda meydana gelmediğini anlamaya başlarsak, realiteyi tümüyle yeni bir biçimde nasıl algılayacağımızı araştırmaya daha çok yaklaşıyoruz. Aslında, üzerimizde işleyen belirli bir Öz vardır ama onun gerçek biçimini hiçbir zaman hissetmeyeceğiz. Dünyanın resmi, içsel reaksiyonlarımızın bir toplamıdır ancak dışımızda mevcut olanı bilmemiz için hiçbir yol yoktur.

Realityyle doğru bir biçimde ilişki kurmak için, algımızın sınırları hakkında bilgi sahibi olmak şarttır. Gerçek resmi algıladığımızı dair kendimizi kandıramayız, çünkü Öz veya Soyut Form hakkında doğru bir algıya sahip değiliz. Yalnızca kendi Maddemizde giydirilmiş Formu tanıyabiliriz. Kendimizi sınırlamamız gerektiği üzücü olsa da, her şeye rağmen bu böyledir.

Daha önce açıkladığımız gibi, tüm resmi değil sadece ona olan tepkimizi algılarız. Maddemizin içindeki algılanmış Formun Maddemizin dışımızda var olan soyut Forma ne kadar yakın olduğunu ve onu nasıl etkilediğini bilemeyiz.

Manevi Klimanevirealitye çevremizi hissettiğimiz yöntemle benzer şekilde algılar. Bu Kli sadece kendi içindeki Işık'a verdiği tepkisini hissedebilir; onu algılayan Kli'nin dışındaki Işık hakkında hiçbir şey söyleyemez.

Kendi içsel tepkisi vasıtasıyla Kli, Işık'ın ne olduğunu, Kli'nin ne olduğunu, Işık'ın Kli'den ne istediğini ve Kli'nin Işık'tan ne istediğini anlar ve belirler.

Baal HaSulam'ın Zohar Kitabı'na Giriş kitabında bu konu hakkındaki ısrarcı açıklamalarının nedeni Kabala'nın sadece realitenin algılanması için bir Kli'nin oluşturulmasından ibaret olmasıdır:

Örnek olarak, görme duyusu bize sadece Işık'a karşı biçimlenişine göre görünen özün gölgelerini sunar. Benzer şekilde, işitme duyusu, havanın üzerine bir miktar özün çarpma kuvvetinden başka bir şey değildir. Hava geri çevrilir çünkü kuvveti kulağımızın

içindeki zara çarpar ve biz de yakınımızda bir miktar öz olduğunu duyarız.

Özden gelen hava olan koku alma duyusu, koku sinirimize çarpar ve biz de kokuyu alırız. Aynı zamanda, tat alma duyusu bir miktar özün tat sınırlarımıza temas etmesinin bir sonucudur.

Bu nedenle, tüm bu dört duyunun bize sundukları özün kendisinin değil ama özden kaynaklanan işleyişlerin görünmeleridir.

Sıcaklığı soğuktan, katıyı yumuşaktan ayıran tüm hislerin en güçlüsü olan dokunmak duyusu bile, özün içindeki işleyişlerin ortaya çıkışıdır; özün hadisesidir. Sıcak soğuyabilir, soğuk ısıtılabilir, katı, kimyasal işlemlerle sıvıya ve sıvı sadece gaz manasına gelen hava haline dönüştürülebilir, beş duyumuzun içindeki herhangi bir karar geçerliliğini yitirir. Yine de, öz hâlâ var olur çünkü havayı tekrar sıvıya ve sıvıyı da katıya çevirebilirsiniz.

Böylece, beş duyumuzun özü değil sadece olayları ve özün işleyişinin açığa çıkarımlarını ifşa ettiğini açıkça görürsünüz.

Yefuda Aşlag (Baal HaSulam), Zohar Kitabı'na Giriş, 12. Kısım

Bu nedenle, realitenin doğru algılanması bizim için devasa öneme sahiptir. Sınırlar bilgimizi kısıtlamak veya azaltmak veya bazı yasaklı malzemelerle uğraşmamızı durdurmak için konulmamıştır. Tam tersine, kendimizi kontrol etmediğimiz parçalardan ayırdığımız zaman, kafa karışıklığından kaçınmış oluruz. Görüş alanımızı kontrol edebileceğimiz bir bilgi alanıyla kısıtlarsak, realitenin doğru resmini

algılarız. Bu koşulu dikkatle takip etmek doğru bir şekilde ilerlememizi sağlayacaktır.

Şu anki durumumuzda, Üst Işık'ın algısına sahip değiliz. Bunun nedeni egoist kaplarımızla özgecil Işık'ın arasındaki zıtlıktır. Eğer kaplarımız Işık'la yani alma arzusuyla eşleşseydi, onu algılayabilirdik. Bu tür "eşleştirmeye" "giydirmeye" adı verilir. Giydirmeye, kişinin yalnızca Işık'tan alabileceği bir niyet olan ihsan etme niyetinin alma arzusunun üzerine edinimiyle ilgilidir.

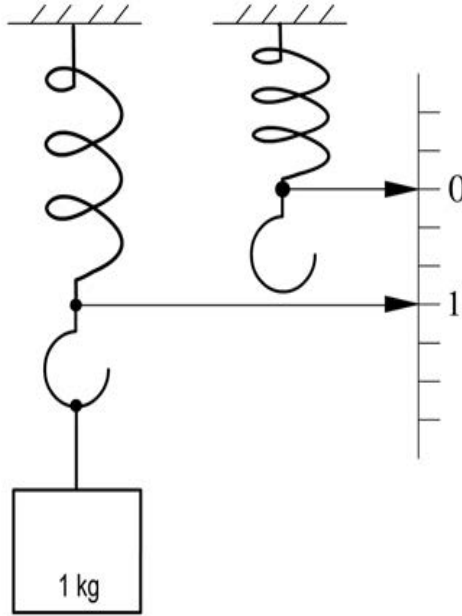
Bu niyeti Işık'tan almak için, kişinin "kalpteki noktaya" veya alma arzusunun içinde bir parça Işık'a sahip olması şarttır. Kişi bunu kullanarak, Kli'siyle Işık'ın uyum derecesini artırmaya başlayabilir. Kalpteki nokta ihsan etme niyetinin küçük bir parçasıdır ve bununla "kalbin" geri kalan kısmını yani alma arzusunun geri kalanını kullanmaya başlayabilir. Eğer kişi arzusunu ihsan etme niyetiyle kullanabiliyorsa, buna "Işık'ın giydirilmesi" adı verilir.

Hadi bir dakikalığıma işitme duyumuzun nasıl işlediğine bir göz atalım: İşitmek için, çevremizle kendimiz arasındaki basınç dengesini korumamız şarttır. Kulak zarımızın üzerindeki basıncı dışardan dengelemek için, hassas bir mekanizma ters yönde kulak zarının içinden eşit bir basınç oluşturur. Bu sayede, görünüşte dışardan gelen bir basıncı ölçeriz ama gerçekte, dışardan gelen basınca karşılık olarak içimizde oluşturduğumuz basıncı ölçeriz.

Tüm ölçüm araçlarımız bu prensibe göre çalışır. Bunu mekanik bir ağırlık kullanarak açıklayabiliriz. Bu deneye birden çok enstrüman dâhil edilmiştir: Bir yay, bir skala ve ağırlığı ölçülecek bir obje. Objeyi

cihaza koymak aşağı doğru bir basınç yaratır (Şekil 13). Basıncı dengelemek için yay yukarı doğru çeker. Skala daha sonra yayın uyguladığı yukarıya doğru olan basıncı ölçer ve bunu objenin ağırlığı olarak sunar. İçsel mekanizmamızdaki basıncın ölçümü “Maddedeki form ve Maddenin ölçümü” olarak tanımlanır.

Şekil 13

Şimdi manevi Kli'ye tekrar dönelim. Maneviyatta Maddenin içindeki form, Kli'nin dışındakine verdiği tepkidir. Buna “niyet” adı verilir.

Maddenin (alma arzusunun) kullanıldığı niyet Yukarıdan, Yaradan'dan gelenle denge kurmak için kullanılır. Bir Kabalist bununla, Yaradan'ın kendisine karşı olan niyetiyle kendi niyeti arasındaki benzerliğini ölçebilir.

Bir Kabalist haz alma arzusunun tüm kapsamını algılar. Eğer Kabalist bunun bir parçasını ihsan etme niyetiyle kullanırsa, bu bir manevi eylem olur. Bunun nedeni alma arzusunun herhangi bir parçasını ihsan etme niyetiyle kullanarak Yaradan'ın basıncını dengelemesidir. Bu tür bir eyleme Yaradan ile yaratılan, Işık ve kap arasındaki eşitliğin bir ölçüsünü ifade eden bir terim olan "manevi bir Partzuf (yüz) inşa etmek" adı verilir.

Kabalistler Partsufim'i (Partsufun çoğul hali) Yaradan'ın ne kadar vermek istediğini ve Yaradan'a ne kadar hazzı geri verebileceklerini ölçmek için kullanır. Örnek olarak, kişinin ihsan etme niyetinin gücü Işık'ın yüzde yirmisini örtüyorsa, Işık'ın geri kalan yüzde sekseni alınmadan geri çevrilecektir. Başka bir deyişle, kişi Yaradan'la sadece alma arzusunun, maddesinin, yüzde yirmisiyle dengede olabilir. Kişinin alma arzusundan geri kalan yüzde sekseni aktive etmemesinin ve kısıtlamasının nedeni budur.

Yaradan'ı algılayışımız Maddemizin üzerindeki niyetimizin gücüne bağlıdır. Ağırlık ve yayda olduğu gibi, kendi niyetimiz haricinde bir şeyi ölçemeyiz. İhsan etme niyeti ölçtüğümüz Formdur. Bunun için, Kabalistler nasıl öğrendiğimizi açıklarken "Şekillendirici Öğrenim" kavramını kullanırlar.

İhsan etme niyetini çoğu zaman “altıncı bir his” olarak adlandırırız. Bu terim kişinin ihsan etme niyetiyle beş duyusunun ötesini hissedebileceğinin altını çizer.

Altıncı hissimiz beş duyumuz gibi çalışır. Aralarındaki tek fark, beş duyunun doğal olarak içimizde mevcut olmasıdır. Fakat altıncı hissi kendimiz inşa etmek zorundayız. Doğal duyular yaş ve diğer elementlere karşı hassas olsa da, düzgün şekilde işleyen beş duyuya sahip olmak genel anlamda hepimiz için doğaldır.

Önceden belirtildiği gibi, altıncı duyuyu bizim inşa etmemiz şarttır. Bunun nedeni, altıncı hissini kelimenin genel anlamıyla bir histen ziyade bir niyet olmasıdır. Görevimiz Yaradan’ın ihsan ettiği biçimleri çalışmaktır ve bunu bağımsız olarak yaptığımız zaman, kendimizi kendi doğrusunda var olan “yaratılmış” olarak inşa ederiz. Bu, insanoğluluyla Yaradılışın diğer parçaları arasındaki farktır.

DOĞRU BİÇİMLERİ İNŞA ETMEK

Manevi dünya bizden saklıdır. Bu yüzden, algı araçlarımızı doğru bir şekilde nasıl akort edeceğimizi anlayamayız; basitçe algılamamız gerekeni bilmiyoruz. Bu sebeple Kabalistler yardımımıza gelir ve Üst Işığı algılayabilmemiz için bize algı araçlarımızı nasıl konumlandırmamız gerektiğini tavsiye eder.

Kabalistler Üst Işık’ın soyut olduğunu söylerler. Ancak bu, insanoğlunun yaratabileceği herhangi bir biçimin onların Üst Işık’la ilgili bir şeyi algılamalarına

olanak sağlayacağı anlamına gelmez. Üst Işık'ın algılanması kişinin Kli'sini bu amaç için tasarlanmış 125 formdan birine ayarlamasıyla mümkündür.

Bu yüzden, manevi merdiven 125 seviyeden oluşur. Her derece kişinin Kli'sine Işık'ın daha gelişmiş bir formunu alması için tasarlanmıştır. Kabalistler bu formları nasıl yerleştireceğimizi, nasıl çalışacağımızı ve Maddemizin üzerine nasıl uygulayacağımızı anlatır. Ayrıca alma arzumuzu, kendimizi Üst Işık'ın karşısında Işık'a "uygun" formlar içinde "sunacağımız" şekilde nasıl tasarlayacağımızı öğretir.

Buna benzer bir fenomen fiziksel dünyamızda da ortaya çıkar. Birçok araştırmacı insanoğlunun dış bir fenomeni, kişinin zihninde benzer bir form olmadığı sürece algılayamayacağını iddia eder.

"Ne Biliyoruz ki?" filmi, bu konsepti Amerikan Yerlilerinin Kolombus'un donanmasının Amerika sahillerine yanaşmasını izlediği bir hikâyeye sunar. Hikâyede yerlilerin karaya çok yakın bir mesafede demir atan gemileri gerçekte göremedikleri anlatılır. Hayal gücü kuvvetli biri olan şaman, görünür bir sebep olmaksızın dalgaların olağandışı hareketlerinden rahatsız olur. Bu dalgalara neyin sebep olduğunu bulmak için suya saatlerce bakar.

Çabası sonucunda, dalgalara sebep olan bedenin şeklinin muhakemesini yapar ve tekneleri görebilir. Sonradan, kabile üyelerine ne gördüğünü açıklar ve ona güvendikleri için, onlar da tümü Kolombus'un teknelerini görene kadar teknelerin formunu yaratmada başarılı olur.

Kabala insan zihninin dışarısında hiç bir şeyin var olmadığını iddia eder. Şaman'ın zihninde teknenin modelinin yaratılması sonucu şaman, dışarıda var olduğunu düşündüğü teknenin resmini inşa etti. Aslında, tekne dışarıda değildir; realitenin günlük keşifler yaptığımız dış bir realitenin içinde bağımsız olarak var olduğuna şartlanmış olan sadece bizleriz. Kabalistler, bununla beraber, tüm yeniliklerin sadece kendi zihinlerimizin içindeki yeni modeller olduğunu söyler.

Realitenin gerçek bir görünüşünü edindiğimiz an, bir önceki görüntünün bir rüya gibi tamamen imgesel olduğunu hissederiz. Gerçek realiteyi algılamak istiyorsak, kendimiz için gerçek modeller inşa etmeliyiz. Bu imgesel bir dünyadan gerçek bir dünyaya yükseliş anlamına gelir. Aslında, insanoğluna Kabala bilgeliğinin ve içimizdeki bu modelleri anımsatan şeylerin verilmesinin nedeni budur.

ALGI KALIPLARI

Öğrenim Biçimleri

Algı araçlarımız seviyemiz ne olursa olsun Öz'ü hiç bir zaman algılayamaz. Algıladığımız aslında Öz olsa da, bunu yalnızca Madde yoluyla algılayabiliriz ve Öz'ün kendisinin neye benzediğini hayal bile edemeyiz. Dahası Öz'ü algılamak bile isteyemeyiz.

Örnek olarak, hiçbirimiz altıncı bir parmağa sahip olmanın daha hoş olacağını hissetmeyiz. Bununla birlikte, altıncı bir parmağa sahip olduğumuz zaman bugün yapamadığımız bir şeyi yapabileceğimizi

hayal edersek, altıncı bir parmağa olan ihtiyaç hakkında konuşabiliriz. Ancak ek bir parmağa sahip olmadığımız için, onun bize sağlayacağı yararı bile hayal edemeyiz. Bu yüzden hiçbir zaman altıncı bir parmağı istemeyeceğiz.

Benzer olarak, bir Öz'ü hiçbir zaman hissetmediğimiz için, Öz'ü algılamak isteyemeyiz. Maddenin edinilmesi, Maddenin içinde mevcut olan Öz'ün eylemlerinin dışı vurumu oldukça tatmin edicidir.

Yukarıdaki tartışma beraberinde önemli bir soruyu getirir: Eğer Öz'ü algılayamıyorsak, Kabalistler onun var olduğunu nasıl bilebilir? Bu soruyu şimdilik cevapsız bırakıyoruz ancak ilerleyen bölümlerde bu konunun üzerinden geçeceğiz.

Madde, alma arzusudur. Beş seviyeye bölünmüştür. Alma arzusu ihsan etme niyetiyle bütünleştiği zaman, Yaradan'dan en zıt olan formdan Yaradan'ın kendi Formuna kadar farklı Formları benimser. Maneviyat gelişirken, Maddenin varsayılabileceği tüm nitelikleri aşamalı olarak çalışırız. Buna "Şekillendirici Öğrenim" adı verilir.

Maddenin içinde giydirilmiş ihsan etme Formlarını edinmek için gerçek bir arzuya sahibiz. Gerçek bir arzu, bu Forma daha önce sahip olup şu an sahip olmamaktan kaynaklanan bir arzu anlamına gelir.

Maddemiz, alma arzusu, ilk başta ihsan etme Formunda, ıslah olmuş bir Formda yaratıldı ve daha sonra almak olarak tersine çevrildi. Islahımızın özü kendi çabamızla ihsan etme formunu yeniden kazanmaktır. Bu işleyiş ihsan etme Formuna sahip

olduğumuz zaman oluşturulmuş aynı kalıpların kullanılması yoluyla gerçekleşmelidir ve tümüyle pratik deneyimleme üzerine kurulmalıdır. Bundan dolayı, bu işleyiş tamamıyla güvenilirdir.

Felsefe, bununla beraber, Maddeden soyutlanmış ideallerle ilgilenir. Kabala metoduna tamamıyla zıttır çünkü Soyut Formların çalışılması üzerine kurulmuştur. Felsefe Maddenin içinde giydirilmemiş doğru, yanlış, öfke ve cesaret gibi nitelikleri tartışır, Soyut Formlara “doğru söylemek iyi, yalan söylemek kötü” gibi başlıklar yükler. Bu, insanların bu tür beyanları ideallerle ilişkilendirmesi ve onlara tutucu bir biçimde yapışması endişesini yaratır.

Baal HaSulam bunu, insanları ölümden kurtarmak için karşısına bir fırsat çıkan ancak içinde yalan barındırdığı için bu fırsatı kullanmayacak kadar doğru söyleme özelliğine değer vermiş bir insanın kısa hikâyesiyle ispatlar.

Bu kısa hikâye, Soyut Formlarla uğraşmanın yanlışını gözler önüne serer çünkü Maddenin içinde giydirilmediği zaman iyi veya kötü gibi belirli nitelikleri yargılamak için gerekli araçlara sahip değiliz. Yalnızca Form Maddenin içinde giydirildiği zaman Maddenin gelişimine yararlı veya zararlı olduğuna karar verebiliriz. Tek kriter Maddenin gelişiminin Yaratılışın amacının gerçekleştirilmesi yönünde olmasıdır.

Soyut Formları şehven hayal edebiliyorken, Öz bizim için tamamıyla tasavvur edilemez bir şeydir. Mantıken Maddenin ve Soyut Formu giydiren Formun arkasında, tüm diğer Formları ayakta tutan “Öz” adını verdiğimiz bir kaynağın olduğunu varsayız.

Bu sayede, kabiliyetlerimizin sınırlı olduğunu, sadece Maddeyi ve içinde giydirilmiş Formu edinebileceğimizi görürüz. Yine de Yaradan'ın neden bizi Soyut Form ve Öz'ü algılama becerisiyle yaratmadığını sorgulamaktan kaçınmayız.

Buna verilecek cevap çok basittir: Soyut Formu ve Öz'ü edinebilseydik, ilk ve en son safhaya kadar Öz'ün her şeyin içinde giydirilmiş olduğunu, her şeyi işlettiğini görebilirdik. Bu kadar açık bir resim bizim özgür seçim hissimizi çalar, Yaradan'ın imajını çalışmaktan ve O'nu içimizde inşa etmekten alıkoyardı.

Kişinin Kli'sinin dışında hiç bir şeyin var olmadığı gerçeğiyle, "bu dünya" ve "Üst Dünya" kavramlarını realitenin algısı biçimlerinin tasvirleri olarak tanımlayabiliriz. "Bu dünya" almak için çalıştığımız zaman Kli'nin içindeki realite algısıdır; "Üst Dünya" ihsan ederek, başkalarını düşünerek çalıştığımız zaman Kli'nin içindeki realite algısıdır.

BÜTÜN RESİM

Kabalistler sadece, Maddenin içindeki Form ve Madde anlamına gelen, kaplarının içinde kesin olarak edindiklerini betimlerler. Madde alma arzudur ve Maddenin içindeki Form alma arzusunun içinde giydirilmiş ihsan etme Formudur. Gerçekte, Yaratılan her zaman tüm resmi edinir ancak soru şudur ki, açığa çıkmadan ne kadar emin olabiliriz?

Örnek olarak, belirli bir resmi algıladığımız zaman, ne algıladığımızı nasıl biliyoruz? Resim algımızın hangi kısmı kesin ve hangisi değil? Araçlarımız kısıtlı

olduğundan buna emin olamayız. Belki de görüntüler vasıtasıyla incelediğimiz realite önümüzde bir açıklık gösteriyor aslında bir adım ötemizde bir uçurum var. Bir sonraki adımımız bizi boşluğun içine savurabilir mi?

Üstteki örnek alışılmadık gibi gözüküyorsa, bir sonraki örnek meseleyi daha net bir biçimde gözler önüne serecektir. Radyasyon ölçme aleti olmadan, radyasyonu nasıl saptayabiliriz? Bilmeden kirlenmiş alanlara rahatça yürüyebiliriz.

Maneviyatın içinde güvenilirlerden güvenilmezi ayırt etmemize yardım edecek araçları kurmak elimizden gelmiyor. Yapabileceklerimiz ve yapamayacaklarımızın arasındaki fark, elimizde olan çeşitli araçlar arasındaki farkta yatar.

Soyut Form ve Öz kesin edinim olarak nitelendirilmez. Bunun nedeni, her ne kadar içlerinde "uzak bir ışıldama" diye adlandırılan bir şeyi hissetsek de, bunların "iç kaplar" yoluyla değil ama "dış kaplar" yoluyla algılanmasıdır. Bu tür ışıldama, bir şeyin var olduğuna dair bir hisse neden olur ama duyular tarafından net bir biçimde algılanmaz. Bu, Kabalistlerin Soyut Form ve Öz hakkında nasıl bilgi sahibi oldukları sorusuna cevaptır.

Bu dünyadan manevi dünyaya giriş yerinin saptanmasının doğrudan bir eylem olmadığını vurgulamamız gerekir. Bu bir tür kapalı dairenin dışına çıkma araştırmasıdır. Açıklık belirli bir yerde olsa da, sadece 360 derecenin hepsinin araştırılmasından sonra görülebilir.

Michael Laitman

Yaradan'ın Formunu içimizde oluşturmak için, O'na zıt olan tüm formları bilmemiz şarttır. Yaradan'ın dışımızda bir imajı olsaydı, onu adapte edebilir ve işleyişi sona erdirebilirdik. Ancak, bu tür bir imaj dışımızda var olmaz, bu bizim Yaradan'ın imajını Maddemizin içinde inşa etmemiz içindir. İlk başta Yaradan'a zıt olan Formları öğrenmemiz şarttır ve daha sonra O'na benzer Formlar inşa edebiliriz. Görüntülerin toplamı Yaradan'ın bizdeki imajını yaratır.

MODELLER YARATMAK

Şimdi kısaca Kolombus'un gemilerine geri dönelim. Şaman, gemileri fark edemedi çünkü zihninde bu denli büyük bir "yüzen ev" modeli yoktu. Kabalistik ifadeyle, onun bunu saptayacak Kli'si yoktu. Şamanın gemiyi fark edebilmesi için, gözlenmekte olan formla kıyaslayabileceği gemi formunun zihninde önceden var olması gerekirdi. Daha sonra dışarıda gördüğü model ve önceden var olan model arasındaki form eşitliğine dayanarak onun bir tekne olduğunu fark edebilirdi.

Ancak, manevi realiteyi hissedebilmek için, bize bunu anlatabilecek biriyle karşılaşmamız şarttır. Bu yüzden Kabalistler kitaplar yazmıştır. Bu kitapları dışımızda var olanı saptayabilmek için kullanabiliriz ve aşamalı olarak içimizde manevi Formları ve kalıpları inşa edebiliriz.

İçimizde oluşturacağımız kalıplar şüphesiz yanlış olurdu ama çok çaba sarf etmek ve buna özlem duymak Işık'ın bizi etkilemesini sağlar. Kişi gerçek Işık'ı görmeye başlayana kadar Işık kendi şekline daha çok

benzeyen şekiller inşa eder. Bu, ilerlemek için tek yoldur çünkü içimizdeki kapları sadece ışık oluşturabilir. Doğrusunu söylemek gerekirse, şu an bile etrafımızda meydana gelenleri tasavvur edemeyiz. Form eşitliği eksikliği yüzünden etrafımızı saran dünyaları ve kuvvetleri hissedemiyoruz.

Günümüz Dünyasında Bir Mağara Adamı

Yerliler ve Kolombus'un gemileri hakkında daha fazla düşünersek, kendimize şu soruyu sorabiliriz: Bir mağara adamı günümüz dünyasında doğsaydı, etrafındaki arabaları ve binaları görebilir miydi? Bunun cevabı, hayır. Yaya yolundan çıktığı an binalara veya bir arabaya mı çarpardı?

Bu sorulara cevap vermeden önce, sadece duyularımızın saptaması için donanımlı olduğu Form türlerini algıladığımızı anlamamız şarttır. Mesela, etrafımızdaki boş gibi gözükken hava, gerçekte bir beton gibi yoğun ve katı olabilir. Biz bu dünyayı rahatça hareket edebileceğimiz bir boşluk olarak görmeye alıştık. Ama uygun algı araçlarını inşa edersek dünyanın aslında bize serbest hareket olanağı vermeyen Yaradan'ın akıl almaz kuvvetleriyle dolu olduğunu hissederiz. Eğer bu gerçekleşseydi, Yaradan tarafından, tek bir serbest hareketten bile aciz betonun içine "dikilmiş" gibi, tamamıyla kontrol edildiğimizi hissederdik.

Mağara adamımız, duvarı Madde veya Maddenin içindeki Form olarak algılayan duyuya sahip olamayacağı için, duvarın içinden havanın içinden geçiyormuş gibi geçebilirdi. Kabalistler dünyayı doğru

bir biçimde algılayabilmemiz için gözlemlerimize yön vermek isterler. Eğer kendimizi dünyayı alışagelmış algımızın dışına ve Kabalistlerin betimlediği gerçek algının içine çekebilirsek, bu dünya bize çok ilginç görünebilir.

Bugün, birçok kuantum fizikçisi dünyanın “ilginç” bir zaman, mekân ve hareket düzenliliğine sahip olduğunu keşfediyor. Örnek olarak, objelerin aynı anda birden fazla yerde olabileceğini söylüyorlar. Bu gariplik her şeyin gözlemleyene bağlı olarak ölçüldüğünü düşünmelerine öncülük ediyor. Bunun anlamı, mağara adamının duvarın var oluşu veya yok oluşu ve aynı zamanda içinden geçme becerisi, sadece algılayanın kaplarının durumu tarafından ölçülür.

Bu dünyanın içinde beş algı aracıyla doğduk -beş doğal duyu- ve bu duyular jenerasyondan jenerasyona gelişti. Çevre her yeni doğan bebeği kuşatır. Bunun sonucunda, büyürken etrafımızdaki şeyleri katı gerçekler olarak algılarız, beş duyumuzun algıladığı Maddenin içindeki Formlar olarak.

Yine de, beş duyu yoluyla algımız duyularımızın tasarladıklarını yansıtır daha fazlasını değil. Binaların, arabaların, Dünyanın, evrenin ve tüm realitemin yaratıcısı benim. Bunları kaplarımda yaratırım, hislerimde. Benim dışımda, bunlar biçimsizdir.

Doğal algımızdan kendimizi koparmak çok zordur. Realiteye farklı bir bakış sadece manevi dünyaya olan bariyeri geçtiğimiz zaman mümkündür. Sadece o zaman olayların ilk bakışta gözükütüğünden farklı olabileceğini anlarız.

Örnek olarak, duvarlardan geçemeyiz çünkü yarattığımız aynı kurallar tarafından kontrol ediliyoruz. Ancak Üst Işık soyuttur; O'na kısıtlama getiren bizleriz. Realitede sadece tek bir kural vardır: "Form Eşitliği Kanunu". Formumuzu Işık'ınkiyle eşit hale getirdikçe, daha serbest ve sınırsız olmaya başlarız.

Alma arzumuz 613 arzuya bölünmüştür. Işık'la olan form farklılığımıza göre, her bir arzunun etrafında sınırlar oluştururuz. Tüm bu sınırların toplamı içsel algı aracımızın şeklini yaratır ve bu araç realite resmimizi üretir.

Form Eşitliği Kanunu'nu anlamak radyo alıcılarımın nasıl çalıştığını gözümüzün önüne getirdiğimizde daha da kolaylaşır. Bir alıcı, dalgaları sadece içinde özdeş dalgalar yarattığı zaman alabilir. Benzer olarak, dışımızda var olan gibi gözükken şeyleri "alırız" – ama sadece içimizde yarattıklarımıza göre.

Form eşitliği kanunu sabittir ve tüm realitenin etrafını sarar. Bu hem egoist ve hem özgecil kaplar için geçerlidir. Başka bir deyişle, manevi dünyayı ve fiziksel dünyayı tam olarak aynı yolla algılayız – form eşitliği yoluyla. Bu iki tür kabın arasındaki tek fark yönleridir: Biri kendine doğru yönelir, diğeri Yaradan'a. Ancak, egoist kapların içindeki varoluş sınırlı sayıdaki kapların hissedilmesine izin verir.

Kuantum fizikçileri araştırmanın belirli bir sınırından ötesinde, dünyanın "gözden kaybolur" gibi olduğunu keşfetmeye başlıyorlar. Kabalistler bu tür "keşifler" hakkında binlerce yıl öncesinden yazmışlardır. Bu sınırın ötesinde, fiziksel madde ve onun şekilleri kaybolur ve sadece kuvvetler ve Maddenin üzerindeki

şekiller kalır. Bu sınırın ötesini çalışmaya devam etmek araştırmacıların özgecil kaplara sahip olmasından sonra mümkün olacaktır.

Kabalistler realiteye uygun tavır için temel kuralları bilim insanlarının gelecekte yapabileceklerinden çok daha derin bir biçimde tasvir eder. Sadece bu kuralların uygulanmasıyla araştırmada ve realitenin algılanmasında ilerlemek mümkün olacaktır.

Kabala günümüze kadar saklı kalmıştır çünkü insanoğlu bunu doğru bir biçimde anlamak için hazır değildi. Çağdaş bilimin kazanımları Kabala bilgeliğini anlamamız için bizi hazırlamıştır. Kabala'nın günümüzde ifşa olmasını nedeni budur.

Günümüz zamanına gelen mağara adamına bir dakikalığına geri dönelim. Kaplarımızın onunkinden daha zengin olduğunu düşünürüz çünkü onun için mevcut olmayan Formları görebiliriz.

Ancak, bu bir hatadır: Mağara adamından daha fazla Form izlenimlerini geliştirip edinmemiz, daha fazla kaplar inşa etmemiz, gerçekte bizi daha fazla kısıtlamıştır. Maddenin içinde algıladığımız Form mağara adamı için Soyut Formlardı; bu Formlar onun için var olmamaktaydı ve böylece onu sınırlamadı.

Gelecekte, daha çok "edindikçe", kendimizi daha fazla sınırladığımızı keşfedeceğiz. Formlar edinerek ve daha fazla yapılar inşa ederek ilerliyoruz ama sonunda bu yapılar bizi realitenin tüm seviyesinde sınırlar ve bize hiç de özgür olmadığımızı gösterir.

İlerledikçe, çevremizden sayısız izlenimler özümseriz: Ebeveynlerimizden, öğretmenlerimizden, arkadaşlarımızdan ve tecrübelerimizden. Bu izlenimler

realiteye kendi içsel “programlamamıza” göre bakmamızı sağlar. Bu yüzden, realite sadece içsel yazılımımızın bir yansımasıdır; içsel kaplarımızın dışında var olmazlar. Realite bir hayal ürünüdür ama zihnimiz bu imajı dışarıdaymış gibi resmeder.

Fiziksel realitede olduğu gibi, manevi realite de dışımızda var olmaz, gerçekte Kli’nin içinde giydirilmiş bir Işık’tır. Kli’nin dışında soyut, şekilsiz Işık vardır ve tüm konuştuklarımız aslında alma arzusuna Formların uygulanmasıdır.

Kabalistler manevi realitede, alma arzusunun sınırlı sayıda soyut Formları benimseyebileceğini ifade ederler. Tüm bu Formları birleştirerek, Yaradan’ın imajı olan Işık’ın sürekli etkisini algılayabiliriz.

Fiziksellik bir kopyadır, bir kökün dalı gibi maneviyatın bir yansımasıdır. Bu yüzden, fiziksellikte ortaya çıkan işleyiş manevi işleyişe çok benzerdir. Egoist alma arzusu madde ortadan kaybolduktan sonra sınırlı sayıda Formu üstüne alabilir -bilim insanlarının bugün keşfettiklerine benzer olarak.

Kişi birçok Formu inşa ettikten sonra, bunlar “bir” ihsan etmenin veya “bir” almanın tek resmi olmaya başlar. Bu Gimar Tikun (Son İslah) adı verilen manevi safhanın bir yansımasıdır. Gimar Tikun Kli’nin Işık’ın tüm ihsan etme Formlarıyla giydirildikten sonra meydana gelen manevi bir safhadır. Bu tür bir safhada, Işık ve Kli tümüyle eşitlenir.

Kabın eksik olan Formlarının inşasını hızlandırabileceği tek yol manevi ilerleme için seçeceği uygun çevredir. Bu tür bir çevre kişinin Kabala kitaplarında açıklanan Formları “kafasında

canlandırmasını” sağlar ve dahası kişinin ruhunun üzerinde Işık’ın eylemine neden olur. Işık, karşılık olarak, ihsan etme Formlarını saptamak için “algılayıcılar” inşa eder.

Aslında, bu Işık kuantum fizikçilerinin keşfettiği her şeyin içinde “ortadan kaybolduğu” Soyut Formdur. Bu Soyut Form ihsan etme Formunu alma arzusunun üzerine yansıtır ve sonuç olarak içimizde O’nu algılayacak “algılayıcılar” hazırlanmaya başlar.

Kabalistler bu Işık’ı “İslah eden Işık” olarak tanımlar çünkü içimizde ihsan etme Formunu yaratır ve böylelikle mükemmel safhamıza bizi daha çok yaklaştırır.

Bugün, birçok araştırmacı en temel seviyede, hepimizin bir olduğunu ve aramızdaki bağın sevgi olması gerektiğine inanır. Ancak, bu araştırmacılar bu ideali anlayacak bir yol bulamayacaklar çünkü bu ıslahı yapacak Kuvvetin “diğer taraftan” çekilmesi şarttır, sevgi tarafından. Bu yalnızca Kabala çalışarak gerçekleştirilebilir.

Nihayetinde, araştırmacılar maddenin tümüyle yok olduğunu ve var olan tek şeyin saf düşünce olduğunu keşfedecekler ancak bunun ötesine ilerleyemeyecekler. Kendimizin üzerinde Maddemizin şu anki Maddemizle zıt olduğu ve mükemmel bir birlik içinde birbirimize bağlı olduğumuz başka bir varoluş olduğunu hissedecekler. Yine de, bu varoluş Formunu, kuantum kanunlarının “diğer taraf”ındaki âlemini edinmek, sadece şimdiden “orada” olanlar tarafından öğretilebilir -Kabalistler tarafından.

Bu bariyeri Kabala kitaplarında bulunan Işık'ı çekmeden kırmak imkânsızdır çünkü bunlar "diğer taraftan" yazılan yegâne metinlerdir. Kişinin "oraya ulaşmak" arzusu, doğru Kabalistik kitapların çalışılmasıyla birlikte Işık'ı kişiye çeker ve kişinin ruhunda manevi âlemi algılayabileceği Formları inşa eder. Şamanın tekneleri görebilmesi için doğru şekilleri inşa etmek zorunda kalması gibi, bizim de manevi âlemden olabilmek için ihsan etme Formlarımızı inşa etmemiz gereklidir.

BİLİNCİ GERİ KAZANMAK

Biz ve Dünya

Fiziksel realiteyi algılamak için doğuştan gelen araçlara sahibiz. Bu araçlar içinde idrak etmemiz için önceden belirlenen safhalar ve şekiller hakkında "bilgi parçacıkları", Reşimot vardır. Eğitim ve çevresel etki yoluyla araçlarımız "normal" fiziksel realite algısına sahip olana dek gelişir.

Ancak, bu manevi realiteyi algılamaya ilişkin bir durum değildir. İhsan etme niteliğini ve manevi realiteyi açığa vurmaya için içsel kaplarımızı doğru bir biçimde kullandığımızı test edebileceğimiz bir "standart"a sahip değiliz.

Arzularımızla ne yapacağımızı, onlara nasıl şekil vereceğimizi ve hangi niyetlerle onları hazırlayacağımızı bilmiyoruz. Kabalistler bize bu çalışmada yardım etmesi için gerekli tanımları sunmuşlardır. Bize manevi realiteyi algılamak için algı araçlarımızı ne şekilde kalibre edeceğimizi öğretirler.

Fiziksel realiteyi önceden belirlenmiş bir biçimde algılarız; doğarız ve bu konu hakkında fikirlerimiz sorulmadan büyütülürüz. Olgunlaşırken içimizde oluşan fiziksel algı kalıplarımız Ein Sof Işık'ını hissetmemizi sağlar. Aslında bu Işık her zaman tam karşımızda durur –bizim ve bizi çevreleyen dünyanın içinde bulunduğu realitede.

Yine de, söz konusu manevi realiteyse hiç bir şey önceden belirlenmemiştir. Maneviyatı algılamak için kendi yolumuzu bulmak zorundayız ve yalnızca her birimizin içinde inşa edeceği araçlar Yaradan'ı ve her şeyi oluşturan ve etkileyen Üst Kuvveti anlamamızı sağlayacaktır.

Realitenin içimizde inşa olduğunu aklımızdan çıkarmamalıyız. İçsel özelliklerimiz soyut Işık'ın üzerinde bir "gölge" yansıtır ve böylelikle manevi ve aynı zamanda fiziksel dünyamızın resimlerini yaratır. Bu yüzden Yaradan'ı algılayacağımız yol kendi niteliklerimize bağlıdır.

Kabala bilgeliği realitenin algılanmasıyla ilgili duruşunu binlerce yıldır muhafaza etmiştir. Buna karşılık bilim kendi yaklaşımını birçok kilit safha boyunca geliştirmiştir.

Ana karakteri Isaac Newton olan klasik algı, dünyanın onu algılamak için orada oluşumuza bakmaksızın kendi başına var olduğunu ifade eder. Biyoloji bilimi ilerledikçe, dünyayı diğer varlıkların gözüyle görmemizi sağladı. Farklı hayvanların dünyayı çok farklı yollarla algıladığını keşfettik.

Örnek olarak, bir arı etrafını saran dünya resmini yaratmak için on binlerce resmi birleştirir. Bir köpek

dünyayı öncelikli olarak “koku noktaları” olarak algılar. Daha sonra, Einstein gözlemcinin hızındaki değişimin tamamıyla farklı bir realite ürettiğini keşfetti.

Bu keşifler dünyanın resminin algılayana bağlı olduğu ikinci bir yaklaşımın penceresini açtı. Farklı nitelikte ve histeki algılayıcılar dünyanın farklı bir resmini algıladı. Böylelikle, ilk yaklaşımda olduğu gibi, dünya algılayandan bağımsız var oldu. İlk ve ikinci yaklaşım arasındaki fark dünyanın farklı algılayıcılara farklı görünmesiydi.

Gelişen üçüncü yaklaşım gözlemcinin dünyayı etkilediğini ileri sürdü. Üçüncü okula göre, realitenin algılanması gözlemcinin nitelikleriyle gözlemlenenin niteliklerinin arasındaki ortalama bir resim gibidir.

Başka bir deyişle, gözlemci bir şeyi belirli bir yolla algılar çünkü bu onun dünyanın asıl niteliğine kıyasla yaratılış biçimidir. Bu yaklaşım, bireyle dünyanın algılayanın algıladığı dünya resmini etkilemesiyle karşılıklı bir ilişki olduğunu ileri sürer.

İkinci ve üçüncü yaklaşımlar arasındaki fark şu şekildedir: İkinci yaklaşım dünyayı etkilemediğimizi ve biz değiştiğimiz için gözümüzdeki dünya resminin değiştiğini öne sürer. Üçüncü yaklaşım, bununla birlikte, dünyayı etkilediğimizi ve dünya algımızın bireyin kişisel nitelikleriyle dünyanın niteliklerinin bir bileşimi olduğunu ileri sürer. Bugün, sonsuz olasılıkların var olduğunu ve gözlemcinin algılamak için kendi niteliğine göre istediği birini “seçtiğini” iddia edenler bile vardır.

Bu son yaklaşım Kabalistik yaklaşıma daha yakındır. Aralarındaki temel fark “dünyanın var oluşu”

tanımlamasının içindedir. Dünyanın sonsuz olası formlara sahip olması belli bir yolla işlenirse dünya da ona göre "tepki" verir varsayımına dayanır.

Kabalistik yaklaşım dünyanın tamamıyla soyut olduğunu öne sürer; herhangi bir formu üstlenmez. Dışımızda hiç değişmeyen soyut ışık haricinde hiçbir şey yok. Biz ışık'a göre değişim göstersek ve birazını algılasak bile, ışık'ın kendisine tesir edilmiş bir değişim olmaz. Algıladığımız her şey ışık'la olan içsel uyumumuzdur, bundan fazlası değil.

Şimdiye kadar söylediklerimizden, gerçek yaşamımızın onu algıladığımız biçimden çok farklı olduğunu görebiliyoruz. Her birimiz için realite resmi tamamıyla içsel niteliklerimize bağlıdır. Bu resim içsel niteliklerimizin soyut ışık üzerindeki yansımalarından inşa edilmiştir.

Aslında, yaşamlarımızın içimizde olanların bir dalı olduğu gerçeği çok derin imalar taşır. Tecrübe ettiğimiz tüm süreçler, yaşamı ve ölümü bile içine alan, kaplarımızın algısının doğrudan sonuçlarıdır. Dahası, bunları değiştirmek elimizde. Kaplarımızı değiştirmek dünyadan dünyaya ve realiteden realiteye geçişimizi sağlar. Ondan sonra tümüyle soyut ışık'ın içinde birleştiğimiz en yüksek seviyedeki varoluşa ulaşabiliriz.

Ein Sof'u Tecrübe Etmek

Fiziksel dünyayı ve manevi dünyayı algılayan kapların arasındaki tek fark niyettedir. Fiziksel kaplar egoisttir ve manevi kaplar özgecildir. Niyet, kişinin

arzularına verdiği anlamı kullanımına olan tavırla ilgilidir.

Gerçekte var olan tek safha Ein Sof safhasıdır (Sonsuzluk). Bu safhada, Işık Kli'nin içindedir. Ancak, bu safha gizlidir ve bu gizlilik bizi Ein Sof safhasını tecrübe etmemizden alıkoyar. Özgecil niyet git gide bu gizliliği kaldırır ve Kli'yi sürekli dolduran Işık'ı ifşa eder.

Bu tanımlamayı aklımızda tutarsak, hiçbir zaman kaplarımızın dışında Işık ifşa etmeyeceğimizi hatırlarız. Kabalistler Işık'ın kaplara giriş ve çıkışını anlatırken, kişinin bu sabit safhaya ulaşmaya ne kadar yaklaştığını vurgulamak ister. Kabalistik kavramlarda, Ein Sof, değişmeyen anlamına gelen "tümüyle hareketsiz" bir safhadır. Bu yüzden, değişen tek şey algımızdaki becerimizdir.

Işık kişide giydirildiğinde ve kişi bu girişi giderek hissettiği zaman, sabit safha kişi onu hissetme farkındalığına vardığı noktada daha net olmaya başlar. Işık gerçekte hiçbir zaman girmez ve hiçbir zaman çıkmaz. Sadece daha çok ifşa ve daha az gizli olur, yani daha net ve kesin olur.

Işık Kli'de daha belirgin olmaya başlayınca, bize aslında Ein Sof dünyasında, sabit bir safhanın içinde, olduğumuzu gösterir ve bunun bizim tek varoluş safhası olduğunu keşfetmemiz şarttır. Bu yüzden, Soyut Form hiç bir biçimde var olmaz. Kli'yi oluşturan Işık onu anında doldurur. Kli'yi oluşturma ve doldurma arasında bir sapma yoktur. Kabalistler Işık'ın Yaradan'dan yayıldığını söylerken, O'nunla hâlihazırda dolmuş olan bir Kli'nin olduğunu kastederler.

Bizim zamanla bağlantılı dilimizin tersine, maneviyatta zaman olmadığını unutmamamız gerekir. Kli'nin ilk başta oluşturulduğunu ve daha sonra doldurulduğunu söylememizin nedeni budur. Maneviyatta, bu safhalar eşzamanlı gerçekleşir; başlangıç ve son aynı noktadadır.

Dolayısıyla, Form veya Işık, kabının içinde önceden giydirildiği için Soyut Form gerçekte var olmaz. Hayal gücümüz Işık'ı Kli'den ayırabilir. Kli'nin dışında ne olduğuna dair bir algımız olmamasına rağmen Kli'nin içindeki Işık'ın muhtemelen Kli'nin dışında var olduğunu da varsayabiliriz.

Haydi, bu kavramı örneklerle açıklayalım: İçinde tüm realiteyi algıladığım bir Kli olduğunu, içinde realitenin bir kısmını algıladığım başka bir Kli ve hiçbir şey algılayamadığım bir Kli daha olduğunu varsayalım. Kaplarımı ıslah etmem, kaplarımın küçükten büyüğe ve hatta daha büyüğe doğru genişlemesiyle ilgilidir. Işık'ın kaplarımı doldurması, O'nun önceden kaplarımı doldurmadığı anlamına gelmez, ancak bu realiteyi mevcut durumda şu an keşfetmişimdir.

Bu işleyişi bilinci yerinde olmayan bir hastanın bilincini yavaşça geri kazanmasıyla kıyaslayabiliriz. Akrabaları ve arkadaşları onu çevreler ve uyanmasını beklerler. Gözlerini yavaşça açarken, etrafındakilerin farkına varmaya başlar. Hastanın bakış açısına göre, realite "ona gelmiştir" ve his kaplarımı doldurmuştur, çünkü biz her şeyi alıcının perspektifinden ölçeriz.

Ein Sof terimi yaratılanlar dışında hiç bir şeyle alakalı değildir. Yaratılışın Düşüncesine aittir. Yaratılanların son Formu Yaratılış Düşüncesinin

içinde önceden mevcuttur. Tüm yaratılanlar, hiçbiri dışarıda bırakılmadan, şimdiden tüm doyumlarıyla birlikte bu safhanın içindedir. Bu sebeple, şu an bulunduğumuz safhaya "hayali safha" adı verilir. Biz bilinci yerinde olmayan hastayız; belli bir yolda var olduğumuzu zannediyoruz ve asıl realiteyi görmek için aşama aşama uyanıyoruz. İşleyişin sonunda, her varlık gerçek safhasının tümüyle farkında olacak.

Zohar Kitabı'na Giriş kitabında, Baal HaSulam ruhların gerçek safhalarına uyanışları işleyişinde tecrübe ettikleri üç safhayı tasvir eder. Birincisi Yaratılışın başlangıcıdır ve daha sonra evrim geçirerek her şeyi içine alır. İkinci safha ruhların doğumudur. Üçüncü safha ise ruhların birinci safhada mevcut olanı edindiği safhadır. Başka bir deyişle, birinci safha ruhların potansiyel var oluşundan bahseder, ikincisinde bilinçsizdirler ve üçüncüsünde orijinal safhalarına geri dönerler.

İlk önce, bir şey yapmaya karar verdiğimiz, sonra kararımızı uyguladığımız ve istenilen sonucu kararımızı uyguladıktan sonra aldığımız bir işleyiş usulüne alıştık. Ancak, Yaradan eksiksizdir. Bu yüzden, O'nun için karar vermek ve uygulamak arasında bir fark yoktur. Zaman kavramı Yaradan için geçerli değildir. Yaratılışın Düşüncesi olan Yaratılanlara memnuniyet vermenin içinde, başlangıç, orta ve son birbirinden ayrılmayacak şekilde bütünleşmiştir diye söylememizin nedeni budur. Düşünceyi üç katmana ayıran sadece bizim algımızdır.

Zaman kavramının yaratılanlar için geçerli olmasının nedeni ıslah olmadığımızdandır. Bizim için

üç safha vardır: 1) Yozlaşma 2) İslah için hazırlık ve ıslah 3) Form eşitliği ve doyum. Reşimo değiştiği zaman, düşüncelerim de değişir. Bir dakika önceki düşüncem ile şu anki düşüncem arasındaki fark zamanın geçtiği hissini yaratır. Düşüncelerimiz ve arzularımız yavaşça değişirse, zamanın “emeklediğini” hissederiz. Tam tersi, zihninizde yeni düşünceler ve arzular aniden belirirse, zamanın “uçtuğunu” hissederiz.

İlk manevi safha edinildiğinde, manevi bir işleyişin yani manevi bir zamanın içinde olduğumuzu hissederiz. Bu safhada, fiziksel zamanı hissetmeyiz ve zamanın Yaradan’la olan temasımızla alakalı değişimler ve eylemlerle ölçüldüğü manevi bir işleyişle tamamen bir oluruz.

Bizden (şimdi Kabalistlerden) O’na giden bir aşağı bir yukarı sinyallerinin frekansları zaman hissi yaratır. Bu artık fiziksel bedenlerimizde kaç sene harcadığımız meselesi olmaktan çıkar. Tüm Reşimolar yüzeye çıkınca, ıslah olunca ve Işık’larla dolunca, safhalar arasındaki dalgalanma durur. Doldurulacak bir eksiklik artık yoktur ve bütünlük hissindeyizdir, zaman, mekân ve hareket hisleri de sona erir.

Bir Ev İnşa Etmek İçin

Yaratılışın oluşturulmasını anlamak bir örnekle basite indirgenebilir: Bir ev inşa etmek isteyen bir kişi ilk başta evin son halini resmeder. Bundan sonra, kişi dikkatlice iş safhalarını planlar ve daha sonra uygular.

Bu durum Yaradan için geçerli değildir. Yaradan’ın Yaratılanları yaratmak için düşündüğü an, bu gerçekleşmiştir ve ıslah olmuş formlarında

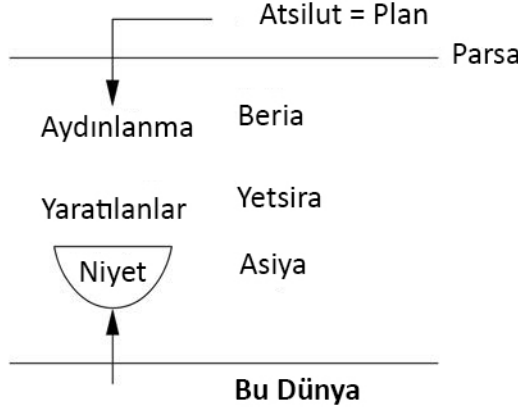

belirmişlerdir. Bu yüzden, Yaradan'ın bakış açısına göre, biz ıslah olmuş formdayız. Asıl safhamızı giderek keşfediyor olmamız bir fark yaratmaz.

Bu yüzden, kuvvet almak istediğimiz zaman, "Yaradan" olarak adlandırdığımız Ein Sof safhasına doğru döneriz. Güç ve anlayış için, ilham almamızın şart olduğu zaten içinde var olduğumuz ıslah olmuş realiteye döneriz. Ein Sof Düşüncedir ve Atzilut dünyası detaylı plandır –bu iki safha Düşüncenin uygulanışından önce gelir. Bu, kişinin bir ev inşa etmesini düşünmesi ve hatta malzemeleri almadan önce düşüncelerini yazıya dökmesi yöntemine benzerdir.

Atzilut dünyasının altında, Atzilut ve altındaki dünyadan onu ayıran Parsa vardır. Yaratılanlar Parsadan başlayarak aşağıya doğru iner. Yine de, Yaradan yaratılanların eylemini beklemek zorunda değildir. O'na göre, tüm realite Düşünce ve Detaylı Plandır. Parsanın altında Beria, Yetzira, Asiya dünyaları vardır ve onların altında ise Bu Dünya vardır. (Şekil 14)

Eyn Sof = Düşünce

Şekil 14

Işık kişinin "evi inşa etme" arzusuna göre Atzilut dünyasından aşağıya doğru iner. Kişinin Üst Işık'a doğru yükselttiği bu arzu, kişinin Yaradan'ı memnun etme ve O'nunla benzer olma niyetidir. Başka bir deyişle, Yaradan'a benzer olma niyetidir.

Yaradan'a ihsan etme işleyişi bir başlangıç ve bir sondan meydana gelir. Daha önce var olan sadece başlangıç ve son değildir, her ara safha da önceden vardır. Kişi geçmesinin şart olduğu safhaları önceden bilir çünkü detaylı plana göre her safhanın önceden belirlenişi, Kli'nin aşamalı bir ıslahtan geçme zorunluluğundan kaynaklanır.

Kli'nin içinde birbirine bağlanmış çeşitli arzular vardır. Bunlar her biri ihsan etme niyeti inşa etmesi gerekli tek bir vücudun içindeki organlarla

kıyaslanabilir. Bir arzuyu ıslah etmek, ıslah düzeninin doğru yerlerinde ortaya çıkması gereken diğer tüm arzuları etkiler. İslah yolu önceden tanımlandığı ve önceden karar verilmiş emirlere bölündüğü için kişinin yaşamında alma arzusunun yapısı tarafından önceden belirlenmemiş hiç bir şey yoktur.

Biz her zaman nihai safhadayız, şu an bile. Reşimo yüzeye çıktıkça ve bizi değişken safhaların içine koydukça, yaptığımız tek şey birbirinin farkına varmak olur. Tecrübe edeceğimiz safhaları seçemeyiz ama safhaları daha etkili bir biçimde anlamak için çevre tarafından desteklenebiliriz. Bu sayede bir safhadan bir sonrakine ilerleriz.

Dahası, içine yerleştirildiğimiz safhanın farkına varma biçimi bile önceden belirlenmiştir. Yaradan'ın perspektifine göre hiçbir şey yeni değildir; manevi gelişimi bağımsız olarak seçebilmemiz için bizden gizlenmiştir. Daha sonraları, artık çabalarımızı etkilemediği zaman, safhaları edinirken yaşadığımız başarılar ve hayal kırıklıklarının da önceden belirlendiğini keşfederiz. Bu gerçekleştiği zaman, Yaradan'ın muhteşem hidayetinin içinde tümüyle bütünleşiriz.

Eğer kaplarımızın içinde hissettiğimiz sonuçların içinde çıkarlarımızın ötesinde ıslah yapsaydık, başlangıçta, şimdi veya sonda meydana gelenler tarafından etkilenmezdik. Yaradan gibi, başlangıç, orta ve son içimizde eşitlenir ve bir safha olurdu. Bu yüzden kendini ıslah edenler zamanın ve geçici safhaların ötesine geçerler. Geçirmek zorunda olduğumuz ıslah esasen kişisel çıkardan ayrılmaktan meydana gelir.

Michael Laitman

Yaratılanı, kendini Yaradan'dan ayrı kalmış gibi hisseden "bir şey" olarak tanımlayabiliriz ve görünürde kendi başımadır. Yaratılanın bakış açısına göre, ev daha bitmemiştir. Yaratılan onun inşasına bir şeyler katabileceğini hisseder.

Yaratılan evin inşasını bitirmek için detaylı planı keşfetmeyi istemeye başladığı zaman, yaratılanın kendini Ein Sof safhasına geri götürdüğü var sayılır. Yaradan'ın tasarımını anlamak ve farkına varmak için kuvvet ve tavsiye arayış çabası yaratılanı tasarımla daha derin bir yakınlığa ve daha sonra tamamlanmış evin içine dâhil olmaya doğru getirir.

Yine de, bu işleyiş yaratılanın her somunu, civatayı, tahtayı ve tuğlayı görünüşte eve eklemesiyle eksiksiz bir biçimde ortaya çıkar. Bu ekleme kişinin evin içine dâhil olma arzusunu oluşturur, evin asıl inşasını değil. Hammaddeler, metal, tahta ve tuğlaların hepsi tüm arzulardır. Kişinin ihtiyacı olan tek şey her bir arzuyu Yaradan'ın tasarımına göre doğru yere yerleştirmesidir. Arzulardan meydana gelmiş bir evi inşa ederken, kişi Yaradan'ın düşüncesini edinir. Bu, yaratılanın ödülüdür.

Yaratılışın Düşüncesine sadece bu dünyanın içinden erişilebilir. Kabalist, bu dünyada yaşarken Yaradan'ın doğrudan gelen eylemlerini aşamalı olarak çalışır ve aynısını yapmak istemeye başlar. Kabalistler bu işleyişe "seni yaptıklarından biliriz" adımı veririler. Bu işleyişin sonucu Yaradan'ın Aklını, O'nun Düşüncesini edinmektir.

Yaradan'ın Düşüncesi yaratılanın oluşturulmasından üstündür. Bu yüzden, bunu

edinirken, kişi kendini doğum yerine geri götürmekle kalmaz, “yaratılan” seviyesini aşarak ve Yaradan’ın asıl seviyesine ulaşarak daha da yükselir. Bu tür bir noktada, bir akılda, birleşik veya form eşitliğinde olduklarını söyleyebiliriz.

Net olmak gerekirse, detaylı plan maneviyatla olan ilk temas esnasında belirir. Bunun nedeni, her manevi seviyenin On Sefira’nın bütün bir yapısı olmasıdır. Evin maddesi, yapısı, hatta yaparı ilk resmin ortaya çıkışıyla bilinir hale gelir.

Manevi dünyaya kabul ediliştten sonra, kişi onun yapısıyla daha tanışık olmaya başlar çünkü maneviyat kişinin işleyişteki her basamağa olan rızasıyla birlikte inşa edilir. Rıza kişinin ihsan etme, özgecil niyetine aittir. Kişinin bağımsızlığı ve özgür seçimi, kişinin “çalışma yeri”, özgecil niyetle hemfikirdir. Bu Yaradan’ın hiç bir zaman eklediği veya ekleyemediği bir katkıdır.

Ein Sof Yaradan’ın yaratılana çok büyük bir aşkla verdiği evdir ama kişinin O’na aynı aşkla geri dönmesi şarttır ve bunu yaparken Yaradan için aynı evi inşa etmiş gibi olur. Bu yüzden, yaratılan Yaradan’ın eylemlerine döner, O’nunla eşitlenir ve bu sayede Yaradılışın Düşüncesine yükselir.

Dünyalar İçimizde

Üst Dünyalar ve seviyeleri sadece bize göre vardır, kendi içlerinde ve kendilerinde değil. Dünyalar potansiyel olarak vardır, ıslah olmamız ve manevi şekillerini keşfetmemiz için bizi beklerler. Bu safhada, Ein Sof ve bizim aramızdaki tüm seviyeler bir sonraki bitişik seviyeden başlayarak anında bize sunulur.

Manyetik alandaki bir şarj, alanın kendi üzerindeki etkisini "hisseder" ve bu sayede alanın var olduğunu "bilir". Şarj alanın içerisinde olmasaydı, manyetik alanın etkisini "hissetmezdi"; doğrusu alanın var olduğunu bile bilmezdi.

Benzer olarak, Dünya'nın atmosferinden ayrılırken, dış uzayın karanlık olduğunu keşfederiz. Güneş ışınlarının uzaya yayıldığını göz önüne alırsak bu ilginç gelebilir ama ışının yolunda hiç bir şey durmaz ve onları "çekim alanına almazsa", ışığın varlığını algılayamayız.

Bu prensip ile ilgili başka bir örnek havadaki toz ile birlikte gelen güneş ışığının açık bir pencereden izlenmesiyle incelenebilir. Işımları sadece havadaki tozların üzerindeki yansımalarıyla algılayabiliriz. Başka bir deyişle, eğer yaratılan varlık belirli bir şey hissetmiyorsa, dışarıda bir şeyin var olduğunu söyleyemez. Bu tür bir safhada, var olan tek şeyin Yaradılışın yaratılana iyilik yapma düşüncesi olduğunu söyleriz.

Ein Sof safhasındaki varlık, Ein Sof'u kendi ıslahı veya yozlaşması oranında keşfeder. Her bir seviyenin içindeki Işık'ı hissettiği derecenin kuvveti, Ein Sof'tan yaratılana, sadece yaratılan varlığın kendisine bağlıdır. Bu yüzden, tüm dünyalar yaratılan varlığın içindedir deriz ve sadece Yaradılış'ın Düşüncesinden belirli kısımları algıladıktan sonra, bu Düşüncenin var olduğunun farkına varmaya başlarız. Yaradan, edinim ve doyum hakkında bireyin içsel edinimi olmadan konuşamayız, yani eğer bir Kli yoksa, Işık da yoktur.

Başka bir deyişle, yaratılan varlık olmadan, Yaradan yoktur.

Gelişimi Hızlandırmak

Ein Sof Işık'ı tüm realiteyi, O'nun yarattığı tüm alma arzusunu doldurur. Onun formunu kendi formuyla eşitlemek için onun içinde işler. Işık'ın alma arzusunun üzerindeki baskısı sabittir, nitelik ve miktar olarak değişmez. Sonuç olarak, alma arzusunun içinde sürekli, "genel ilahi takdir", "Üstten" olarak adlandırdığımız, Yaradan'dan yaratılan varlığa manasına gelen değişimler ortaya çıkar. Bu tavır daimi ve değişmez olduğu için "tümüyle hareketsiz Ein Sof" olarak adlandırılır.

Ein Sof terimi, Yaradan'ın değişmez ve O'nun amacının da değişmez olduğunu vurgular–yaratılan varlığı Gimar Tikun'a (Son İslah) getirmek.

Yarattığı baskı sebebiyle, Kabalistler bu yolu "acımın yolu" olarak tanımlar. Bu yolu adımlarken, her şey vaktinde gerçekleşir. Kli'nin üzerindeki sabit baskı Kli'nin içindeki çeşitli formların bitkin düşene kadar oluşmasına neden olur ve Kli Gimar Tikun'una ulaşır.

İnsanlardaki alma arzusunun doğal evriminin sonunda, birçok yaşam döngüsünden sonra, kişi daha üst bir şeyler olduğunu, bir Veren olduğunu hisseder. Bu safhada kişi, alma arzusuna değil ama kapların kırılması esnasında alma arzusuna nüfuz eden ihsan etme arzusuna ait olan anlayışları toplamaya başlar.

Bu tür bir safhada, kişi iki kuvvet arasındadır -ihsan etme ve alma arzusu. Bu tür bir safha, kişinin Işık'ın Kli üzerindeki doğal baskısının izin vereceği orandan

çok daha hızlı bir şekilde ilerlemesine ve gelişmesine olanak verir.

Ancak, ihsan etme niteliğine karşı ilerlemedeki hız kişinin egosunun içinden yapılamaz. İhsan etme niteliğini edinmenin tek yolu onu Yaradan'dan almaktır. Kişinin işi Klinin içindeki, acı ve eziyet çekmek yoluyla yaratılan varlığı almaktan ihsan etmeye kaçmak zorunda bırakan kötülükleri tümüyle tecrübe etmeden ihsan etme Formunu "Yukarıdan" almanın bir yolunu bulmaktır.

Bu yolun seçimine "aşağıdan yukarıya doğru gelişim" adı verilir. İçinde, baskı yapan Işık'a doğru yürürüz ve sistematik olarak birer birer tüm safhaları üzerimize çekeriz.

Bu yolu seçerken, Yaradan'a, ihsan etme formunu edinimine doğru ilerlemek isteriz ve bunu yaparken diğer safhaları atlarız.

"Işık'ın yolu" olarak adlandırılan bu alternatif yolun en büyük yararı, kişinin aynı safhaları, her bir arzuyu ve onun Yaradan'dan olan zıtlığını arkadan gelen baskıdan ötürü değil ama Işık'a duyulan özlemden ötürü tecrübe etmesidir. Bu yol kişinin gerekli muhakemeleri daha hızlı ve kontrollü bir biçimde yapmasına olanak verir. Işık'ın yolu hasta olduğumuzu fark edip, hastalığım yayılmasından önce doğru ilaçları almaya benzer. Bu sayede, kendi özlemimiz bizi acılardan ve sorunlardan kurtarır.

Kendi arzumuz ile Işık'a, alma arzusunun üzerindeki ihsan etme Formuna yakınlaşırsak korkunç acıları es geçeriz. Kabala bilgeliğinin insanoğluna verilmesinin nedeni budur. Bu olmadan, insanoğlu,

adım adım her safhanın kendi olumsuzluğu tümüyle gözler önüne çıkıncaya kadar sürdüğü ve bir sonraki safhaya geçmek için mecbur bırakıldığımız doğal yöntemle geliştirdi. Kabala bilgeliğini ve Işık'ı çekmek için onun nasıl kullanılacağını öğretmek çok farklı bir yöntemle gelişmemize yardım eder, güzel bir şekilde ve çabuk.

Yaradan'ı İçimizde İnşa Etmek

Açıkladığımız üzere, tüm değişimler her ne kadar dışımızda meydana gelir gibi gözükseler de içimizde ortaya çıkar. Değişimlerin dışımızda meydana geldiğini tecrübe etmeden, Yaradan ile bir ilişki kuramaz ve hatta Yaradan'ın var olduğuna ve bizimle bir ilgisi olduğuna bile inanmazdık. Işık'ı dışımızda var olan bir şeymiş gibi algılamamızı sağlayan tam olarak bu illüzyondur.

İçimizde olanları dış bir Yaradan varlığıyla ilişkilendirdiğimiz zaman, ona karşı bir tavır inşa ederiz ve Yaradan'ın kim olduğu ve bize nasıl vermek istediği anlayışına geliriz. İçsel tecrübelerimizi Yaradan'a atfetmemiş olsaydık, O'ndan hiçbir şey almaya muktedir olamazdık. Dahası, Yaradan'a ihsan etme niyetini inşa etme becerisine sahip olamazdık.

İlerledikçe, aşama aşama Yaradan'ın daha gerçekçi bir imajını inşa ederiz. İnşa sürecinin sonunda, Basit Işığa, Veren'e, sonsuz ve değişmez aşk safhasında olan Mutlak İyiliğe ulaşırız.

Yaradan ve yaratılan varlık arasında bir bağlantı olduğu aldatıcı hissi yaratılan varlıktaki değişimlere göre değişir. Bu, kişinin niteliklerine göre Yaradan'ı resmetmesini sağlar. Aslında, bunu yaparak kişi içinde

Michael Laitman

Yaradan'ı inşa eder; Yaradan'ı hissetmenin başka bir yolu yoktur.

Kişinin niteliklerini soyut Işık'ın üzerine yansıtması, kişinin Yaradan olarak resmettiği mevcut seviyesinin üzerindeki seviyeyi aydınlatır. Bu sayede, bir sonraki adımda edineceğimiz, bizimkine nispeten daha yüksek seviyeyi Yaradan olarak atfederiz. Bu seviyedeki ihsan etme niteliğiyle eşitlendiğimiz an, Yaradan'ın yerini "almış" oluruz. Şimdi kişi Yaradan'ın (gözümüzde) bulunduğu yerdedir.

Bu sayede, ilerledikçe, her zaman bir sonraki seviyeyi yozlaşmış niteliklerimiz vasıtasıyla resmederiz. Sahip olmak için özlem duyduğumuz Yaradan'ın imajını kendi niteliklerimizle ilişkili olarak inşa ederiz. Bu, Yaradan'ın Formunu algılamak, soyut Işık'a yaklaşmak için tek yoldur.

İmgesel his şimdiki ve aynı zamanda bir sonraki seviyemizi inşa etmemiz için bize yardım eder. Güç toplamak istediğimizde nereye döneceğimiz anlayışını kolaylaştırır. İçimizde ortaya çıkmasına rağmen, oluşturduğumuz Yaradan imajı mevcut safhamız ve bir sonraki safhamız arasındaki farkı gösterir. Bu yüzden, kendimiz ve Yaradan arasındaki farkı idrak ederiz. Yukarının ne olduğunu öğrenmenin tek yolu budur çünkü Yaradan'ın başka türlü bir biçimde algılayabileceğimiz bir Formu yoktur. Bu sayede, Yaradan'ı içimizde inşa ederiz.

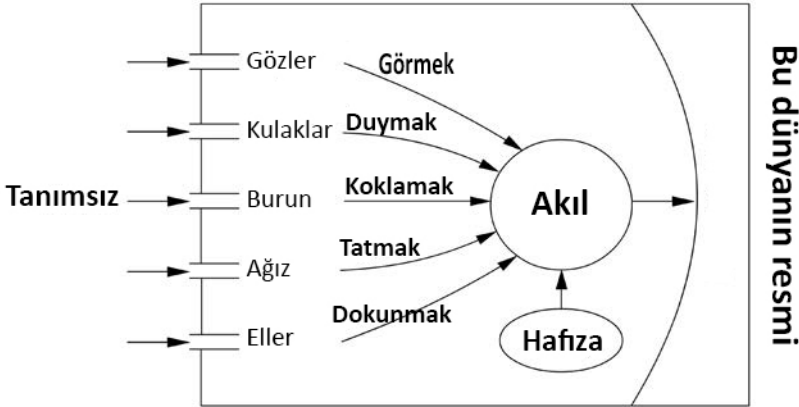
Reality Resmetmek

Bir insanı algılayıcılara sahip kapalı bir kutuyla kıyaslayabiliriz: 5 duyuyu, duyma, işitme, koku alma,

tat alma ve dokunmayı temsil eden gözler, kulaklar, burun, ağız ve eller.

Önceden belirttiğimiz gibi, realitenin algılanmasındaki temel prensip basınçların engellenmesi anlamına gelen "Form eşitliğidir". Duyular her biri yapıllarına göre basınca karşı farklı bir tepkiye sahip algılayıcılar gibi çalışır. Görüş algılayıcısı ışığın, karanlığın ve renklerin bir tepkisini çağırıştırır, koku algılayıcısı kokuyu, tat algılayıcısı tatları, dokunma, sert, yumuşak, sıcak ve soğuk gibi hisleri çağırıştırır

Şekil 15

Duyuların tepkisi, önceki izlenimlerin deposu olan hafızanın içinde mevcut olan bilgiyle kıyaslandığı beynin kontrol merkezine transfer olur. Bu yolla, duyularımızın topladıklarını işler, en avantajlı tepkiyi belirler ve nerede olduğumuzu ve çevremizin içinde en

iyi işlevi nasıl yerine getireceğimizi çalışırız. İşleyiş sona erdiğinde, bilgi beynimizin içindeki “ekran”ın üzerine “yansıtılır”, görünüşte önümüzde olanı resmeder.

Bu işleyişin içinde, etrafımızdaki bilinmeyen “bilinen” olmaya başlar ve dış realite resmi yaratılır. Ancak, resim dış realiteye ait değildir sadece insan duyarınının yapısının ve önceden var olan bilginin bir sonucu olan içsel bir resimdir. Farklı duylara sahip olsaydık, tamamıyla farklı bir resim üretirdik. Farklı duylar vasıtasıyla algılasaydık, bize ışık gibi görünen şey büyük ihtimalle karanlık veya nasıl görüneceğini tahmin bile edemeyeceğimiz kadar temelden farklı bir şey olarak görünürdü.

Bilim bu gerçeği bir süredir biliyor. Bugün, duyarımızı elektronik aletler gibi insan yapımı yöntemlerle değiştirebiliyoruz. Bilim bu tekniklerde tam anlamıyla ustalaşmamış olsa bile, zamanı gelince duyarımızın erişimi, yeni organlar yaratılması ve hatta tamamen yeni bir vücut üretimi seviyesine geleceklerdir. Yine de, yeni bir bedende bile, resimler içeride kalacaktır. Bilim çok önceden, belirli bir yerde ve durumda olma hislerinin elektrik uyarıcılarıyla hafızada depolanmış bilgilerle bir arada beyine çağrışım yapabileceğini ispatladı.

Tüm yukarıdakiler hissettiğimiz her şeyin etrafımızı çevreleyen realiteyi hesaba katmadan içimizden geldiğini anlatır. Dışarıda bir realitenin olduğuna bile emin olamayız. Çünkü “dış” dünya resmi içimizde yatar, Kabalistler gördüğümüz dünyayı “hayal dünyası” olarak adlandırırlar.

Her şey haz alma arzusundan yaratılmıştır. İnsanlarda, bu sürekli haz almak için olan genel arzu her an değişkenlik gösteren belirli şeylerden keyif alma arzusunu ortaya çıkarır. Hafızada depolanan bilgiyle birleştiğinde, bu arzu anlık istenilene göre duyularımızı yönetir. Jenerasyonlar boyunca haz için olan arzunun gelişimi sonunda "kalpteki nokta" olarak adlandırılan bilinmeyen bir şeye olan arzuyla sonuçlandı. Bugün, bu arzu birçoğumuzda uyanıyor.

Bu arzuyla olan problem, hafızamızda buna eş bir bilginin olmamasıdır. Duyularımız bile bu yeni özlem için bir tatmin olma kaynağını tespit edemez. Tam anlamıyla geliştiği zaman bu yeni sisteme "bir ruh" adı verilecek. Ruh yeni bir beyne, yeni bir hafızaya ve yeni bir "ekrana" sahip olacak. Kişi bunu kullanarak, manevi dünyaya ait tamamıyla yeni bir dünya resmi görecektir. Böylece, benzer olarak çalışan iki ayrı duyuşal sistem olacak: Doğal, fiziksel sistem ve manevi sistem.

Doğal sistemde, dünya resmi doğum anında belirir. Manevi sistemden önemli bir farkı onu yaratmak için bir şey yapmaya ihtiyacımız yoktur. Yaşamımız boyunca hafızamızı zenginleştiren ve geliştiren birçok şey tecrübe ederiz, daha üstün zekâyı işleten beceriyi geliştiririz ve karşılıklı bağlantı ve çağrışımlar yaparız. Sonuç olarak, aklımızda yarattığımız resim daha net olmaya başlar. Bu bebeğin dünya algısı ve olgun algı arasındaki farktır.

Kalpteki noktanın manevi algı sisteminin içinde gelişmesi için, kişinin buna büyük bir arzusu olması gerekir. Manevi dünya gizli olduğundan, bu arzuyu artırmanın tek yolu doğru bir çevreyle olur. Kişi

maneviyatta ilerlemek istiyorsa, kişi alma arzusunun ölçüsüne göre doğru bir çevreye doğru yöneltilir. Kişinin manevi sistemin içine oraya katılma arzusuna göre yerleştirilmesi form eşitliği kanunu sonucunda meydana gelen doğal bir işleyiştir.

Bu çevre üç elementten oluşur: Bir Kabalist rehber, Kabalistik metinler ve aynı arzuya sahip bir insan toplumu. Bu noktadan sonra, kişinin gelişimi, maneviyat için olan arzusunu artırması, bu çevreyi faydalı hale getirme arzusuna bağlıdır. Maneviyata olan özlem başka bir duyusal sistemi yaratması için gereken güce geldiği zaman, kişinin içinde manevi dünya resmi yaratılır.

Kabalistik metinlerin yazılmasının tek nedeni budur. Bu metinleri doğru bir şekilde çalışarak, ruhun inşası kolaylaştırılır. Baal HaSulam (Kabalist Yehuda Aşlag) bunu şu şekilde açıklamıştır:

Bu nedenle sormalıyız, neden Kabalistler her bir insanı Kabala çalışmaya mecbur etmişlerdir? Aslında içinde ilan etmeye değer büyük bir şey vardır: Kabalayla uğraşanlar için muhteşem, paha biçilemez bir çare vardır. Öğrendiklerinden bir şey anlamasalar bile, öğrendiklerini anlamak için sarf ettikleri büyük çaba ve arzu yoluyla, üzerlerinde ruhlarını saran ışık'ları uyandırırılar.

Kişi bu bilgelikle uğraştığı zaman, kişinin ruhuyla ilgili ışık'ların ve kapların adlarından bahsedilmesi, ışıkların belirli bir ölçüde üzerinde ışıldamasını sağlar. Ancak, onları alacak kapları eksik olduğu için ruhunun içinde kıyafetlenmeden ışıldarlar. Buna rağmen, kişinin çalışması sırasında tekrar tekrar aldığı

aydınlanma kişinin üzerine yukarıdan erdemi çeker, kişiyi mükemmelliğe yakınlığa kutsallık ve saflık bereketini açığa çıkarır.

Baal HaSulam, On Sefira Çalışmasına Giriş, kısım 155

Yeni realitenin ilk resmi belirlediğinde, gelişimin geri kalanı Kabalistlerin “kişiyeh ruhu öğretir” adını verdikleri bir işleyişin içinde açığa çıkar. Fiziksel dünyanın resmi, kişi olgunlaştıkça ve izlenimleri biriktikçe daha net olmaya başlar. Burada da, kişi yeni hafızayı ve yeni aklın analitik kabiliyetlerini zenginleştirecek manevi dünyanın hislerini ve izlenimlerini toplar. Sonuç olarak, yeni algısal sistemde yaratılan dünya resmi artarak netleşmeye başlar.

Biyolojik bedenın ölmesi doğal sistemin işleyişini durdurması anlamına gelir. Duyular artık beyine bilgi transfer etmez ve beyin içindeki “ekran”ın üzerine fiziksel dünya resmini yansıtmayı durdurur. Manevi dünyaların geliştiğı kalpteki noktanın içindeki arzular ve doyumlar bu dünyaya ait olmadığından, bu nokta bedenın ölümünden sonra var olmaya devam eder.

Kişi manevi sistemin içinde kendi varoluşunun algısına varırsa ve kişi bedenının ölümünden önce onunla birlikte kendini tanımlarsa, kişi bedenının ölümünden sonra bile manevi varoluşunu hissetmeye devam eder. Ruhun içinde var oluşun anlamı budur.

Kabalist Baal HaSulam ve Kutsal Ari'ye göre, dışımızda var olan tek şey tüm realiteyi dolduran ışık'tır ve tamamıyla hareketsizdir. Işık'ın içinde olmamıza rağmen, etrafımızı saran evrende konuşlanmış bir bedenın içinde varmışız gibi hissederiz.

Yine de, önceden belirtildiği gibi, izlenimler beş duyumuz vasıtasıyla bizi doldurur. Bu yüzden, eğer etrafımızdaki tek şey hareketsiz Işık ise, sürekli değişimler algılamamızı sağlayan şey nedir?

Bu soruyu cevaplamak için, Reşimo'ya (izlenimler) geri dönmemiz gerekir. Daha önceden belirttiğimiz gibi, alma arzusunun içinde bir Reşimo zinciri vardır, sürekli yeni Reşimoları açığa çıkaran bir zincir. Tecrübe ettiğimiz içsel resim aslında bir farkın açığa çıkışıdır, mevcut aktive edilmiş Reşimo ile Işık arasındaki aykırılığın.

Dışımızdaki Işık değişmez; sadece içimizdeki Reşimo değişir. Kendimizi ve etrafımızdaki dünyayı sabit algımız, arzumuzun içinde içsel biçimde ortaya çıkan değişimlerin hareketsiz Işık'ın üzerindeki yansımından kaynaklanır. Reşimo'nun yenilenmesi ve kişinin onların farkına varış yöntemi dünyadaki değişen resimlerimizi yaratır.

Manevi Genin Farkına Varmak

Reşimo

Kendimizi ve realiteyi algımız, kendimizi ve realiteyi nasıl hissettiğimizi belirler. Bu, tüm araştırmamızın temelidir. Bir insanın ne olduğunu ve kendi içimizde ve dışımızda bir varoluşumuz olup olmadığını anlamaya ihtiyacımız var. Kuantum fizikçilerinin insanın, tüm maddeler gibi sadece bir "dalgalardan demeti" olduğu argümanları haklı olabilir. Belki de asıl realite şu an gördüklerimizden çok farklıdır. Bununla birlikte, eğer sübjektif hislerimize bağlı olmayacak temel, objektif bir prensip kurarsak, "bizi" ve "realiteyi" tanımlayan

bir prensip, mevcut algımızı inceleyen bir standarta sahip olacağız.

Birçok araştırmacı, araştırmamızda derine indikçe, daha kısık ve anlaşılmaz şeyler bulduğumuza inanır. Karanlığın içinde el yordamıyla arandığımızı hissederler. Kendimizi ve dünyayı yanlış anlayışımız yüzleştiğimiz global krizin tam ortasındadır. Kuşkusuz, realitenin derinliklerini araştırmanın bilimsel tavrı iyi bir şeydir ama orada içine giremediğimiz bir sınır, bir kördüğüm buluruz.

İnsan doğası, insan algısı ve bilimin keşfettiği her şey ileriye bir hareket olanağı sağlamayacak. Belirli bir noktadan sonra, her şeyin “elle tutulamaz” olduğunu ve “buharlaştığını” hissedeceğiz. Bu kuantum fizikçileri maddenin tüm araştırmacıları bir boşlukta bırakarak aniden “kaybolduğunu” keşfetmeye başladıkları şeydir.

Bu tür bir his “yaklaşan” Üst realiteyi algılamadan önce mevcut realiteyi hissetmeyi kaybetmekten kaynaklanır. Bu, kişinin “diğer” realiteyi algılamak için gereken araçlara sahip olmadığı zaman meydana gelir. Baal HaSulam (Kabala Bilgeliliğinin Özü makalesinde) bu metodu edinmenin tek yolunun bu metotta ustalaşmış bir Kabalistten öğrenmek olduğunu belirtir.

Kendinden Geçmek

Bu dünyadaki safhamız, yukarıda bahsettiğimiz Ein Sof adı verilen, hepimizin Işık tarafından doldurulmuş tek bir arzu olarak birbirine bağlı olduğu gerçek safhamızdan çok uzaktır. Ayrılma veya

“ayırma” bizi arzu seviyesinden o arzunun kendisinden daha üst bir seviye olan niyet seviyesine yükselmemize izin vermek için meydana geldi. Bu bizim alan-yaratılan seviyesinden veren- Yaradan seviyesine yükselmemiz için özgür seçimler yapmamızı ve muhakemeleri ve işşaları edinmemizi sağladı.

Ein Sof safhasından bu dünya safhasına düşüşümüz tek bir Kli'nin birçok parçaya bölünmesiyle ortaya çıkar. Maneviyatta “ayırma” “niteliklerdeki fark” anlamına gelir. Gerçek safhaya bağımsız olarak yaklaşarak, Ein Sof safhasının üzerindeki Yaratılışın Düşüncesini anlamaya başlarız. Böylelikle bize kendi başımıza Ein Sof safhasına nasıl geri döneceğimiz öğretilir.

Ein Sof safhasına geri dönmemiz için, bu safhanın özünü bilmemiz şarttır. Hepimiz Ein Sof safhasındayız, karşılıklı güvence ve sevgi safhasında, Üst Işık için Kli oluşturuyoruz. Bu dünyadan Ein Sof safhasına dönmek için, karşılıklı ilişkilerimizde benzer bir safha oluşturmayı denemeliyiz. Şu an için bulanık duyularımıza göre hayali bir safhada olsak da Ein Sof gerçekten var olan bir safhadır. Başka bir deyişle, şu an bile Ein Sof safhasındayız ama duyularımız algımızı bulanıklaştıran tozla “örtülmüş”tür. Duyularımızı “temizlemeliyiz”. Bu yüzden edinmeye çalıştığımız standart Ein Sof safhasıdır.

İçinde bulunduğumuz safhayı hiçbir zaman net bir biçimde anlayamayız. Mevcut safha daha üst bir safhaya yükseldiğimiz zaman daha net olmaya başlar. Kabala metodu bir önceki realiteyi anlamamız için yeni bir resim ve görünüm sunar. İlginç bir biçimde, cansız,

bitkisel ve hayvansal seviyelerle uğraşırken çok sayıda engelle karşılaşmayız. Yine de, kendi seviyemizdeki – konuşan– maddeyle meşgul olduğumuz zaman sürekli olarak başarısız oluruz. Günümüzün sosyal ve ailesel problemlerini çözmekteki başarısızlığımız bu safhanın örneklerinden biridir.

Kabala metodu bizi mevcut safhamızdan bir üst safhaya yükseltir. Bu yeni perspektiften, bir önceki safhamıza bakar ve onu analiz ederiz. Bu Kabalistik araştırma biçimi ile sıradan bilimsel metot arasındaki temel farktır. Bilimsel araştırmada, araştırmacı içinde bulunduğu aynı realiteyi etkilemeye çalışır, bir çocuğun bir çocuk olmanın ne anlama geldiğini çalışması gibi. Kabala da, bununla birlikte, Kabalistik araştırmacı mevcut seviyenin üzerine yükselir ve bir önceki düşük seviyeyi çalışır.

Kabalistler realiteyi sıradan bilimsel yöntemlerle çalışmazlar. Dar perspektiflerini daha geniş bir perspektife genişletmeye çalışmazlar çünkü bunun mümkün olmadığını düşünürler. Realiteyi doğru bir biçimde araştırmak gelişimimizi bir sonraki adımlara taşımak için tek yoldur. Uygun bir araştırma olmadan, maddeyi çalışma seviyemizde kalırız.

Uygun araştırma araştırmacıyı maddenin arkasında işleyen Kuvvetlerin seviyesine yükseltir. Bu Kuvvetleri algıladığımız zaman, maddenin içinde meydana gelenleri de algılarız çünkü bu Kuvvetler kendimize ait olmaya başlar. Araştırmacı bu kuvvetlerin, algılanan zekâ yoluyla değil ama hisler yoluyla somut bir biçimde kendi tasarrufunda kendi yaşamını idare ettiğini hisseder.

Kişi realiteyi bilim insanların rasyonel ve duygusal algıyı kullanarak algıladığı doğadan daha üst bir dereceden araştırılmaz. Daha yüksek bir realiteye yükselmek için, kişinin duyularını değiştirmesi şarttır. Sofistike araştırma araçları burada yardımcı olmaz.

Doğayı çalışarak, kendimizden zıt, her şeyin almak yerine vermek üzerine kurulduğu daha yüksek bir realiteyi hayal edebiliriz. Egoist doğamızın üzerinde, her şeyin sevgi ve birbirine karşılıklı bağlılıkla işlediğini, aslında her şeyin tek bir Düşünce olduğunu varsayabiliriz.

Bilim insanları realitenin tüm parçalarının birbirleriyle uyumlu bir biçimde bağlantılı olduğunu, her bir parçanın bir diğerine yardım ettiğini ve kolektif sistem içinde hayati olduğunu buldular. Realitenin parçaları tek bir bedendeki hücreler gibi birbirine karşı "anlayışlı"dır. Bu buluş araştırmacıları realitedeki her bir parça için genel kanunun sevgi kanunu olduğu varsayımına getirdi. Tek problem araştırmacıların kendilerini bu seviyeye yükseltmemeleri ve bu doğanın bir parçası olamamalarıdır.

Bunu tamamıyla karanlık bir odanın içine girmekle kıyaslayabiliriz. İlk başta, odadaki objeleri görmeyiz ama ışığı yakarsak, onları görebiliriz. Tabii ki objeler en baştan beri oradadır ama onları algılama becerimiz bu iş için yeterli değildir. Bu yüzden, yapmamız gereken şey, realitenin içinde mevcut olan Kuvvetlerle kendimizi eşleştirmektir ve bu eşleştirme metodu Kabala metodudur.

Sanal Realite

Birçok teori sınırsız realitelerin eş zamanlı bir şekilde var olduğunu iddia eder. Kabala tek bir realitenin olduğunu belirtir. Bu realiteye Malhut de Ein Sof, yani Ein Sof dünyasının Malhut'u adı verilir. Başka hiçbir şey var olmaz. Malhut de Ein Sof'un dışındaki her şeye "sanal realite" adı verilir.

Sanal realite bilincin çeşitli derecelerine indikçe Malhut de Ein Sof'un önünde beliren çeşitli imajlardan meydana gelir. Sonuç olarak Malhut de Ein Sof kendini ve kendi doyumunu daha az hisseder.

Bilincin kaybolması süreci Malhut de Ein Sof'un en düşük, en bulanık ve uzak safhasına ulaşana dek kuvvetlenir. Bu safhada, Malhut de Ein Sof kendilerini birbirinden ayrı hisseden insan ruhları formunu alır. Bu realite resminden Malhut de Ein Sof safhasına geri dönmek için özlem duymalıyız.

Realitemiz sanal derken, işlerin bu şekilde ayakta durduğunu keşfettiğimiz zaman yaptığımız muhakemeye atıfta bulunuruz. Bu tür bir realiteyi sanal olarak algılamak bizi onunla çalışmaktan alıkoymaz; anlamamız gereken tek şey bunun tecrübe etmemiz gereken safhalardan biri olduğudur.

Bu, birçok fantezisi olan bir çocukla kıyaslanabilir. Fanteziler çocuğun dünyasını iptal etmez ve bu fantezilerin çocuğun büyüme safhası için uygun olduğunu biliriz. Benzer olarak, daha üst bir realiteye girerken, bir önceki seviyeye, her ne kadar hâlâ o seviyede olanlar için bu çok gerçekçi olsa da, hayalmiş gibi ilişki kurarız.

Manevi realite ve fiziksel realite arasında bir tür bariyer vardır. Bariyeri geçemedikçe bu dünyanın arkasındaki Kuvvetleri göremeyiz ancak bu Kuvvetler elektrik taşıyıcılarının TV veya bilgisayar ekranında görüntüler yaratmasıyla aynı şekilde içimizde dünyanın resmini tasvir eder. Ekranı baktığımız zaman, renkli üç boyutlu bir resim görürüz ancak bu gerçekte işlenebilen, transfer edilen ve depolanan elektrik kuvvetlerinin kombinasyonundan başka bir şey değildir. Gerçekte, biz de benzer bir resmin içinde var oluruz, farkı ekranın içimizde olmasıdır.

Yarattıkları resim hayal ürünü olsa da, bu Kuvvetlerin seviyesine yükselenler onların ne kadar gerçek olduğunu görürler. Bu Kuvvetler, kendileri aynı kalsa da, sürekli farklı resimler üretir.

Neticede, edinimin 125 seviyesi ardır. Onların içinde yükseldikçe, bu kuvvetlerin nasıl bağlandığını daha doğru ve düzgün bir şekilde algılarız. Kişi merdivenin sonunda, bu Kuvvetlerin Ein Sof adı verilen toplam birleşik halini algılar.

Bundan çıkan prensip şudur, bir şeyi sadece edininip algıladıktan sonra tanımlayabiliriz. Bu nedenle, Kabalistler Baal HaSulam tarafından ifade edilmiş sarsılmaz bir kurala bağlı kalırlar: "Edinmediğimiz hiçbir şeyi, bir isim veya bir kelime ile tanımlamayız."

Toplu Meditasyon

Birçok insan insanlığın kendi durumunu istedikleri zaman ilerletebileceğine inanır. Bu tür bir örnek toplu meditasyondur, genellikle yaşamın kalitesini yükseltmek için dünya çapında uygulanır. Kuşkusuz,

insanların tek bir düşüncede birbirine bağlanması realiteyi etkiler. Düşüncenin gücü muazzamdır. Ancak, basitçe bunun hakkında düşünmek, realiteye en azından bizim istediğimiz ölçüde faydalı bir etkiye sebep olmaz.

Doğamız egoist olduğu için, en iyi düşüncelerimiz bile kendimiz için en iyi sonuçları almak üzerine odaklanacaktır. Kendi durumumuz temel egoist doğamızın kötü olduğunun farkına vardığımız zaman gelişmeye başlayacaktır. Yalnızca yeni, özgecil bir doğayı edindiğimiz zaman mutlu olabileceğimizi anlarsak, büyürüz ve başarılı oluruz. Bu tür bir farkındalık kendi doğamızı değiştirmek için bizi mecbur eder.

Toplu meditasyonlar gibi eylemler insanlığı özgecil doğa anlamına gelen Yaradan'a terfi ettirmez. Onlar egoist kuvvetlerimizin azami derecede kullanımına dayanır, insanlığın hiç bir planı dünyanın gelişimine yardım edemeyecektir. Bu tür eylemler nihayetinde bencilliğimizin içindeki kötülüğün daha hızlı bir şekilde ortaya çıkmasını sağlayacaktır. Aslında, pozitif veya negatif, ortak bir amaç için birçok insanın bağlanması, kötülüğün ortaya çıkışını hızlandırır ama bu gelişim için arzu edilen bir yol değildir.

Optimal gelişim sadece kişi "Yukarıdan Işık'ı" çektiği zaman olur. Manevi Kuvvet kusuru ortaya çıkarır ve aynı zamanda ıslah eder, ancak bunu yapmak için, bir ıslah etme metodu olması şarttır. Bu tür bir metodun eksikliğinde, insanlık acı ve eziyet yoluyla evrim geçirmeye zorlanacaktır. Sonunda, artan acı

insanlığı yalnız başına hiç bir şey yapamayacağımın farkındalığına getirecektir.

Işık'ı Yukarıdan çekmek – her birimizin birbirine bağlı bir olarak Yaradan'ın karşısında durduğumuz gerçekte var olan tek safha olan -Ein Sof safhasına benzer olma çabasının bir sonucudur. Nihai safhaya benzemek çabası içinde hiçbir şeyin hayalini yaratmaya ihtiyacımız yoktur çünkü zaten o safhanın içindeyiz. İhtiyacımız olan tek şey bu safhadan ıslah Kuvvetini almayı istemektir ve bu Kuvvet gerçekten bizi bu safhanın içinde olmaya getirecektir.

Kabalistik metinler ıslah olmuş safhayı betimler. Bu metinleri okursak ve ıslah olmuş safhanın içinde olmak istersek, bu sayede şuursuz bir insanın IV almasına benzer yolla Işık'ı “çekeriz”. Işık okuyucunun üzerine işler, uyandırır ve kişiye tırmanmaya başlaması için yardım eder.

Dolayısıyla “Işık” ve “Yukarı” gibi terimlerin anlamları şudur: “Işık” yaratılan varlıkları ıslah eden ve dolduran Üst Kuvvettir, “Yukarı” Yaradan'a daha fazla ihsan etme safhası anlamına gelen, daha fazla ıslah olmuş bir safha anlamına gelir.

Yaradan nedir?

Yaradan, kişinin Üst Seviyede olduğu zaman bulunduğudır. İbranice terim, Bore (Yaradan), “gel ve gör”e (Bo “gel” Re “gör” anlamına gelir) bir daveti bildirir. En yüksek seviyeyi edinen kişi Yaradan'la yapışık bir safhanın içindedir. En yüksek seviyeye ulaşmadan önce, bu yapışmada her zaman bir kusur ortaya çıkar, her ne kadar gerçekten bir kusur olmasa

da, ancak yeni, ıslah olmamış bir arzu kişinin içinde yüzeye çıkar.

Bu arzular onları ıslah edelim diye ortaya çıkar ve ıslah Yaradan'la olan yapışmamızı kuvvetlendirir. Yüzeye çıkan her yeni arzu için, Yaradan öncekinden daha yüksekte gözüktür. Kişi kendi özgeciliği ve Üst Seviye arasındaki zıtlığı keşfettikçe, kişi buna yükselmek için kuvvet toplamak zorundadır.

Ein Sof seviyesinden önce, tüm sonların bir araya geldiği, mutlak bir Yaradan yoktur. "Yaradan" terimine verebileceğimiz (Ein Sof'a ulaşmaya kadar) tek tanım "Benden daha üst"tür. Üst seviye alt seviyeyi oluşturur, yaratır, sebep olur, ıslah eder ve doldurur.

Yaradan, kişinin şu anda sahip olduğu niteliklerden daha üst niteliklerin bir karışımı olarak görülür. Uyanan Reşimo kişinin her seferinde daha üst bir seviyeyi resmetmesine neden olur. Yine de, Yaradan'ın tasviri her zaman kişinin mevcut niteliklerinin Soyut Işık üzerine yansımalarıdır. Soyut Işık'ın basıncı sabittir; değişimler ve hareketler sadece içeriden olur. Değişen tek şeyin içimizdeki Reşimo olmasına rağmen, bize Yaradan değişiyor gibi görünür.

Reşimo'nun Farkına Varmak

Kabalist olmayan bir kişi yüzeye çıkan Reşimo'yu istemsiz olarak fark eder. Bu tür bir insan konumlandırıldığı koşullara göre tepki verir: Eğitim, çevre, içsel kuvvetler, sağlık ve bunun gibi. Kişi bu yöntemle çeşitli hisler ve izlenimlerden geçirilerek sonunda maneviyata olan arzuya ulaşır.

Kişi “kendine rağmen” ilerlerken, yaşamın hazlarını ve acılarını biriktirir, muhakemeleri toplar ve yol boyunca onları kullanır. Bu kişinin alma arzusuyla ilgili çeşitli izlenimleri topladığı bir hazırlık safhasıdır ve içindeki Reşimo’ların gerçekleşmesini tecrübe eder.

Bunun farkında olmasak da, tüm bu izlenimler beyinde kalır ve belirli bir Reşimo yüzeye çıktığı zaman, bunu fark etmeye yarayacak Reşimo da uyanır. Bu işleyişi kontrol edemeyiz, birçok sene önce tecrübe edilmiş olaylar birden bire yüzeye çıkar ve bunun nedenini anlayamayız.

Dahası, ruhlar tek bir sistem içinde birbirlerine bağlı oldukları için, bir insanın veya bir grup insanın her bir “özel” izlenimi diğer ruhları etkiler. Dünyada belirli bir yerde ortaya çıkan işleyişler tüm Dünya sakinlerini bunun farkına varmasalar bile etkiler. Bu bilginin nasıl iletildiğini şu an anlayamıyoruz ama Ein Sof safhası edinildiğinde bu çok net olmaya başlar. Reşimoların ortaya çıkışını hızlandırırız çünkü tek bir sistemin parçalarıyız.

Üst Işıık’a göre hepimiz tek bir varlık gibi var oluruz, her birimiz başkalarından oluşuruz. Her birimiz Yaradan’ın bir hologram olarak yarattığı tek bir Kli gibiyiz ve her insan “kendinden” ve onun diğer tüm ruhların içindeki birleşiminden veya var oluşundan meydana gelir. Kişinin diğer tüm ruhların içine dâhil olması çift yönlüdür, kişinin diğer ruhların içinde olması ve ruhların bu kişinin içinde olması anlamına gelen. Bu nedenle alma arzusu birçok muhakeme ve değişimleri içerir.

Üst Işık ve birey arasında her zaman bir temas vardır, ancak kişinin bu temasla olan bağı değişir. Üst Işık içimizdeki arzuların üzerinde ışıldar, “benim dünya resmim” olarak adlandırdığımız bir hissi ortaya çıkarır; bu dünya veya manevi dünya olabilir. Bu hissiyat kişinin kendi Reşimo’sunun ve aynı zamanda diğer ruhların Reşimo’larıyla olan entegrasyonun etkisi altında sürekli değişir. Bu değişimlerin toplamı kişinin dinamik yaşam resmini yaratır.

Geleceği Seçmek

Seçebileceğimiz muhtemel birçok geleceğe sahip olduğumuza inanıyoruz. Ancak seçmek geleceği görmek anlamına gelir; peki, bu seçimin dayanağı nedir? Kişi hangi geleceğin en iyisi olduğunu nasıl bilir? Bir seçeneği seçmenin sonuçlarını görebilseydik ve bir diğerinin sonuçlarını, hangisinin daha iyi olduğunu bilebilirdik. Ama gerçekte, seçebileceğimiz hiçbir opsiyon yoktur.

Belirli bir çevre içinde konuşlanmış belirli bir insanın içinde, manasında belirli bir alma arzusunda belirli bir Reşimo uyanır. Daha sonra, bu kişi Reşimo’yu fark eder, yaşamın olaylarından izlenimleri biriktirir.

Sadece kukla olduğumuzun ve aynı zamanda geleceği değiştirebileceğimizin farkına varsaydık, o zaman bir seçim noktasında olurduk. Başka bir deyişle, bizi pozitif bir şekilde etkileyecek ve manevi ilerleyişimizi destekleyecek bir çevre seçebilirdik. Bu tür bir çevre bu Reşimo’yu aynı yönde ve önceden var olan aynı merdivende gerçekleştirmemize yardım

Michael Laitman

ederdi ama bunu baskı altında değil, gönüllü olarak yaptık.

Ancak, manevi gelişim ile ilgili bir çevrenin parçası olmak ve ilerlemek için onun tarafından ittirilme çabalarımız, Yaradan'ın yaratılan varlıklara olan niyetiyle ilgili yeni bir akıl, "geniş kapsamlı akıl" sunar. Bu akli edinmek, bu niyeti keşfetmek ve daha sonra Yaradan'ın seviyesine yükselmek anlamına gelir. Büyük ödül budur.

Şunu anlamamız şarttır, kendi başımıza doğru amaca doğru yöntemle ilerlemek haricinde her şeyi isteyebiliriz. Yalnız bir kişi doğru işleyişi göremeyen kör bir insan gibidir. Bu dünyadan Üst Dünyaya, alma arzusundan ihsan etme arzusuna çıkış noktasını göremeyiz. Bu tür bir şeyin var olduğunu ve kurtuluşumuzun burada yattığını bile göremeyiz.

Özgür seçim noktası çok ama çok incedir. Bizi Üst Işık'ın niteliklerimizi değiştirdiği bir safhaya getirecek çevreyi seçebiliriz ve bu Işık'ın işleyişiyle manevi âleme girebiliriz. Ama yalnız başına, bir metot veya bir sosyal çevre olmadan, maneviyata doğru bir ilerleme kaydedemeyiz.

"Paralel dünyalar" ve "paralel evrenler" gibi terimler popüler olmaya başladı. Birçoğu kendi geleceklerini seçebilme ihtimalini büyüleyici bulur. Yaklaşan günün olaylarından sabah ilk şeyi seçme becerisi sunan meditasyonlar vardır. Psikolojik olarak konuşursak, bu yöntemle kişi kendini "programlar" ve o günde yüzeye çıkacak Reşimo'yu kabul edecek belirli bir tavrı önceden belirler. Soru, bunu yaparak gerçekte farklı bir realite yaratıp yaratmadığımızdır.

Bu tür bir insanın istisna olduğunu söyleyemeyiz, hepimizin yaşam hakkında kendi eğilimimiz vardır. Hepimizin güne başlarken sahip olduğu alışkanlıklar vardır, bu bir fiziksel egzersiz veya bir terapist ziyareti olabilir.

Günümüzü bilinçli veya bilinçsiz bir şekilde planlasak da, realite resmimizin tümüyle içimizdeki Reşimo tarafından belirlendiği gerçeği aynen kalır. Reşimo bu resmin içinde içimizde yerleşir ve içindeki tüm kararları belirler. Buna bağlı olarak, ne olacağını bilinçli bir şekilde "seçme" çabalarımız Reşimo'nun ortaya çıkmasının bir ürünüdür ve bundan fazlası değil.

Hafıza

Yaşamımızı oluşturan tüm resimler birbiriyle bağlantılıdır. Bu sebeple, belirli bir Reşimo'ya çağrışım yapmak bize geçmiş tecrübeleri hatırlatır. Hatıralarımızı biz idare etmeyiz, ne onlardan bir şeyler çekebilir ne de diğerlerini unutabiliriz. Reşimo tümüyle her şeyi belirler. İçimizde uyanan ve çalışan tecrübelerin sadece "üstünde" hareket ederiz. Eğer bir Reşimo'nun gerçekleşmesi bunu gerektirirse, geçmiş hafızalar kendi başlarına çıkarır.

Tecrübe ettiğimiz her şey içimizde saklı kalır; hiçbir şey kaybolmaz. Kişinin arzusunun içinde uyanan bir Reşimo Işık'a karşı gerçekleştirilir ve o anki olayın bir muhakemesini üretir. Daha sonra, başka bir Reşimo uyanır ve Reşimo'lar birbirine bağlı olduğu için, yeni Reşimo eski Reşimo'yu kendi ihtiyacına göre kullanır.

Diğer Reşimo'lar geldiği ve gittiği zaman, ilk Reşimo hafızadan silinir ve ürettiği resimler hislerden dağılır. Eğer yeni bir Reşimo'nun gerçekleşmesinde ihtiyaç duyulursa bu hisler yeniden uyanabilir.

Bu süreç "Yukarıda" açığa çıkar bu yüzden hafızamıza yaklaşılamayız ve oradan belirli resimleri çekemeyiz. Örnek olarak, sokakta yürürken tanıdık bir koku bize çocukluğumuzdan bir sahneyi hatırlatır. Sahne görününce, gözden kaybolur ve amacını anlayamayız. Ancak, dünyamızda hiç bir şey rastlantı sonucu meydana gelmez, tüm hatıralar mevcut Reşimo'nun farkına varılmasına olan ihtiyaçlarına göre yüzeye çıkar.

Tüm ruhlar tek bir geniş kapsamlı sistemin içinde birbirlerine bağlıdır. Bundan dolayı hatıranın da hepsi için ortak olduğunu söyleyebiliriz. Kişi diğer ruhlarla bağını kuvvetlendirmeye başlayınca bu daha net olur. Bu sisteme doğru daha bilinçli bir şekilde çalıştıkça, içimizde daha çok hatıra ve bunlarla birlikte kolektif kabiliyet ve edimimler yüzeye çıkar. Başkalarıyla bağlanma seviyesine yükselirsek, kaplarıyla kendi kaplarımız gibi çalışırsak, onların içindeki her şeyi kesinlikle faydalı hale getiririz.

Düşüncenin Gücü

Düşünce çok güçlü bir kuvvettir. "Ne Biliyoruz ki?" filminde, Dr. John Hagelin Washington'da gerçekleştirilen çoklu meditasyon deneyini anlatmıştı. Hagelin'e göre, Washington'da suç oranını azaltmak için yapılan çoklu meditasyon çok etkileyici sonuçlar sağladı ve o yaz suç oranı yüzde 25 oranında düştü.

Aslında bu eylemde özgür seçim yoktur çünkü tüm işleyişi yürüten -çoklu meditasyonu yapma kararı ve aynı zamanda suç oranındaki azalış- Reşimo'dur. Her şeye rağmen, şu an yalnızca insan arzularının işleyiş usulüne göre çalışmak işitiyoruz, onun üzerindeki bizi "idare eden" seviyede değil.

Bir grup insanı tek bir amaç için bir araya getirmek büyük bir güç yaratır. Bunun sebebi, zaten içinde bağlı oldukları mevcut sistemi farkında olmadan kullanmalarındır. İnsanlar en kötü amaç için bile bağ kursa, muazzam güçleri uyandırırılar.

Düşünce realiteyi değiştirebilir çünkü düşünce arzunun ifadesidir. Realitenin bir şekilde veya başka bir şekilde olmasını isteyerek, görünüşte geleceğimizi arzu edilen yöne doğru kanalize ederiz.

Eğer suç oranı yükselişteyse ve binlerce insan bu oranı düşürmek için bağlandıysa, bunu başarılılar çünkü deneyin içindeki katılımcılar bu Reşimo'ya arzularını sokarlar. Reşimo işlenmemiş potansiyeldir ve kişinin Reşimo'ya olan tavrı Reşimo'nun alacağı formu etkileyebilir.

İnsanları ortak düşüncede birleştirmek tüm ruhların hali hazırda birbiriyle bağlı oldukları Ein Sof safhasıyla benzerlik yaratır. Bu tür bir uyum, ihsan etmeye, Yaradan'a yaklaşmak için gerçekleştirilmiş olmasa bile var olur. Başka bir deyişle, sistemle olan benzeşme Yaradan'la olan başına rağmen çalışır. Birleşme Reşimo'nun ortaya çıkış biçimini değiştiren gücü Yukarıdan çeker. Yine de, Reşimo'ya olan tavrımızın bile Reşimo'nun içinde önceden belirlendiğini aklımızdan çıkarmamalıyız.

Hadi toplu meditasyon örneğini özgür seçimin ince meselesini netleştirmek için kullanalım. İki nokta üzerinde durulmalıdır.

- Bir arzunun kolektif gücü kullanmak için uyanmasından sonra kişi bu gücü uygular ve etkileyici bir sonuca ulaşır.

- Arzuyu etkinleştirmek önemli bir sonucu doğurur çünkü bu kişi Reşimo'dan, sisteminden ve Işık'tan fayda sağlar.

Gerçekte, tüm bunların içinde kişiden kaynaklanan tek bir eylem yoktur çünkü kişiyi bu eylemin içine iten Reşimo'dur. Diğer tüm makinelerde olduğu gibi, kişi bir eylem gerçekleştirmiş ve belirli bir sonuç elde etmiştir. Kişinin bu işleyişin içindeki tek katılımı sebepleri ve sonuçları belgelendirmesidir. Aslında, maneviyatta özgür bir var oluşu kazandığımız için, bilgimiz sebep ve sonuçların kaydından başka bir şey değildir.

Reşimo Zinciri

Realite algımız Üst Işık hissiyatımızdır. Işık'ı hissetme ölçülerine "bu dünya" veya "manevi dünya" adı verilir. Bu dünya Üst Işık'ın egoist bir niyetle hissedilmesine aitken dünyanın özgecil bir niyetle hissedilmesine "manevi dünya" adı verilir. Bu betimlemeler Üst Işık'a doğru ilişkinin iki biçimini ifade eder.

Üst Işık'a olan tavrımız safhamızı tanımlar, hangi dünyanın ve hangi seviyenin içinde yerleştiğimizi belirler. Bu tavır sıfır seviyesinden yukarıya doğru gelişen Reşimo tarafından belirlenir. Bu Reşimolar,

cansız seviyeden, bitkisel, hayvansal ve fiziksel konuşan, insan seviyesine kadar belirli bir düzene göre gelişir. Konuşan seviye cansızın, bitkisel, hayvansalın ve (manevi) konuşanın iç seviyeleri boyunca gelişmeye devam eder. Reşimo zinciri her şeyi belirler ve onun haricinde hiç bir şey var olmaz.

Reşimo içimizde, fiziksel varoluşla ilgili arzularla (seks, yiyecek ve aile için) başlayan zenginlik, onur, hükmetmek ve bilgiyle sona eren ve giderek artan güçlü arzuları uyandırır.

Bilim insanları insan türündeki en üst arzularla -bilgi ve bilgelik için olan arzular (Reşimo)- çalışır. Egoist alma arzusunun içindeki tüm Reşimoları tükettiğimiz an, ilerlemek için ıslahımızı başlatmaya zorunlu bırakılırız.

Kabala realiteyi araştırma becerimizin bittiği yerde başlar. Bunun nedeni Kabala kişinin egoist bir Reşimo'yu özgecil olanla değiştirmesini sağlar. Reşimo'nun özgecil olarak gerçekleştirilmesi, araştırmacının içinde uyanan Reşimo'nun gerçekleştirme seviyesinin üzerine çıkmasını sağlar, bizi Reşimo'nun manevi dünyanın içinde ortaya çıkmasını düzenleyen Kuvvetlerin seviyesine getirir. Manevi dünyada, araştırmacı kendi sanal realitesinin Köklerini oluşturan bilim insanlarının umutsuzca aradıkları kuvvetleri keşfeder.

Bilim insanları bu dünyadaki arzuların en yüksek evrimsel seviyelerindedir. Onların şu anki durumları: Her şeyin kökünü veya maddenin ötesinde ne olduğunu bulamıyorlar. Bir Düşünce maddesi olduğunu ve bu Düşüncenin büyük olasılıkla sevgi ve vermek olduğunu varsaymakta başarılı oldular. Realitenin başka bir

yöntemle çözülmesi gerektiğini açıkça belirtecek duruma gelecekler ancak onu bulamayacaklar. Kabala bilgeliği olmadan Reşimo'nun gerçekleşmesine doğuştan gelen tavrı değiştirmek imkânsızdır.

İnsanlık kuşkusuz görüşüne başvurulmadan şu anki safhaya kadar tüm Reşimo'yu gerçekleştirmek zorundaydı. Ancak bugün, insanlık umutsuz safhasının nedenini bulmak için kendi içinde bir özlem duyuyor; insanlığın kalbinden yüzeye çıkan feryat Kabala bilgeliğinin ifşasını çağırıyor. Kabala insanlığın yönünü değiştiren, birçok insanın giderek artan manevi arayışını harekete geçiren Reşimo'yu anlaması için yardım edecektir.

Eğer insanlık araştırmacıların gerçeği kendi başlarına ulaşmalarını beklerse, Kabala bilgeliğinin yardımı olmadan, kendini tahmin edilemez krizler, başarısızlık ve yıkımların içinde bulabilir. Bu yüzden Kabala bilgeliği bugün, değişimi kolaylaştırmak için ortaya çıkıyor. Bu, Kabalistlerin insanlık bu tatsız duruma düşmeden anlatmaya çalıştıkları şeydir.

İFŞA EDİLEN ve GİZLENEN

Bu dünyada ve manevi dünyada, ifşa edilen ile gizlenen arasındaki fark, sadece bize göredir. Bu dünyada hâlâ bilmediğimiz her şey, "gizlenmiş" olarak adlandırılmaktadır. Bilinmeyen, bilinen haline gelirse, o zaman ifşa olmuş olur. Bu yüzden, her an için aslında hem gizlenmiş hem de ifşa edilmiş durumların içindeyizdir. Bu dünya ile manevi dünya arasındaki fark, bizlerin gerçekliği algılama şekil ve modelini edinme yolumuzdur.

Manevi dünya, onu algılama modellerimizin, içimizden ya da çevreden doğal olarak gelmediği gerçekliktir. Manevi gerçeklikte, içinde mevcut olduğumuz, bizim doğal kanunlarımıza zıt olan kanunlara uyulduğundan, manevi dünya, niteliklerimizi dönüştürmemizi gerektirir. Ancak, "zıt biçimler"i inşa edebilmek için "zıt" gücü nerede bulabiliriz? Eğer doğal olarak, egoistik biçimleri inşa etmek üzere yaratıldıysak, içimizde herhangi bir ihsan etme biçimini nasıl inşa edeceğiz ve ihsan etme gerçekliğini nasıl algılayabileceğiz?

Bu tarz bir değişim özel bir süreç gerektirir ve bu Segula (şifa) olarak adlandırılır. Segula, Üst Sisteme hareket eden ve sonra tekrar kişiye dönen, direkt olmayan bir süreci kasteder. Kabala çalışmalarını kullanarak, kişi Üst olana en yakın olanı, ihsan etme düşüncesini çeker. Bu düşünce, alma arzusuna göre ya da egoya göre değil, ihsan etme noktası yani kalpteki noktaya göre hareket eder.

Kalpteki nokta ile Üst Düşünce arasındaki doğalarının benzerliği, aralarında bir bağlantı yaratır ve aynı doğaya sahip olmuş olurlar. Üst Düşünce, noktaya göre hareket eder ve onu çeşitli kalıplarla şekillendirir ve biz onları sanki dışımızda manevi dünyada var oldukları şeklinde algılarız.

Aslında bu formlar hiç de dışımızda değil, içimizdedirler. Bu dünyadaki her şeyi sanki dışımızdalarımız gibi görmekte olduğumuz illüzyondan dolayı, manevi dünya konusunda da durum bu şekildedir. Ancak, bizler daha fazla manevi formlar

edinmeye başladıkça, içimizde bu formları inşa eden ve geliştiren düşünceyi bilmeye ve anlamaya başlarız.

Bu düşünceyi edinme süreci sırasında, Üst Düşünceye gittikçe daha benzer hale gelen içsel formlar inşa ederiz. Bu şekilde hareket ederek, düşüncenin meydana geldiği seviyeye yükselerek ta ki düşünce kişinin "kendisinin" haline gelene kadar kendimizi onunla denk hale getiririz.

TERSİNE DÜNYA

Üst Güç gerçekliğin bütün resmini içimizde yaratır. Doğamız, karakterimiz, sağlık, isteklerimiz ve düşüncelerimiz ve hatta arkadaşlarımız, ülke ve içinde yaşamakta olduğumuz dünya. Tüm bunlar Üst Güç tarafından hazırlanır. İçimizde ve etrafımızda gerçekleşen her şey bizleri tek bir sonuca ulaştırmak için niyetlenmiştir; bu kuvvete tutunmak ve ona bağlanmak.

Fakat bu eğer her şeyin olduğu form ise o zaman şunu sormamız gerekir: "Nasıl olur da bu iyiliksever, yardımsever olarak adlandırılan Üst Güç önümüzde görmekte olduğumuz böyle ağır acımasız ve acı bir gerçeklik yaratmış olabilir?"

Bu konuda Kabalistler şunu söylemektedir: "Diğerlerini suçlayan bir kişi, kendi hatalarını suçlamaktadır." Dünya resmi tamamen kişiseldir ve bütünüyle kişinin özelliklerinin düzeltilme seviyesinden etkilenmektedir. Baal HaSulam, Gizlilik ve Yüzün İfşası isimli makalesinde, kişinin bakış açısını değiştirmesi adına kişinin algılama

araçlarının değişimini açıklamaktadır. Bu makalede, Baal HaSulam, düzeltme perspektifinden algılama olayının, bozulma perspektifinden algılama olayının zıttı olduğu görüşünü savunmaktadır. Egoistik kaplar sayesinde, egoistlerin başarmış gibi oldukları görünmektedir, ihsan etme kapları sayesinde ise, acı çektikleri görünmektedir. Fakat gerçekten de bu insanlar değişmekte midirler? Zenginlikten, yoksulluğa ya da mutluluktan acıya mı düşmektedirler? Dahası, bizim kendimizi düzeltmemiz, gözlemlemekte olduğumuz diğerlerinin durumlarını değiştirebilir mi?

Manevi gerçekliği hisseden ve maddesel gerçekliği gözlemleyen bir kişi, olayları ve durumları maneviyatı hissedemeyen kişilerden farklı olarak algılar. Bu tarz bir kişi, dünyamızda gerçekleştirilen egoistik davranışların nasıl sahte, zararlı olduklarını ve Üst Güç ile bunları yapanlar arasında uzaklık yarattıklarını görür.

Manevi gerçekliği hisseden bir kişinin gözünde, en çok zevk alınan ve kişiyi tamamlayan olayın (egoistik kaplarda) Üst Gücün doğasından en uzak olanın olduğu düşünülmektedir. Bu tarz bir durumda, bu kişi bu durumu, Üst Güçten ve ihsan etmenin özelliklerinden uzak tuttuğundan daha fazla acı veren olarak algılayacaktır.

ÇELİŞKİLİ DURUM

İnanılması zor görünse de araştırmacılar da şu tabir ile hemfikir duruma gelmişlerdir: "Dünya resmini gözlerinizin önünde yarattık". Buna inanmanın zor olmasının nedeni, bu cümlenin artık araştırılacak başka hiçbir şeye yer kalmadığı anlamına gelecek olması

ve aslında araştırmacıların da geleneksel olarak dünyayı değiştirmek için can atan insanlar olarak değerlendirilmeleridir. Ancak geleneksel araştırma yöntemlerini kullanarak dünyayı değiştirmek mümkün değildir. Bu noktada, Kabala araştırmacılara kendilerini araştırmalarını söylemekte ve bu sayede de dünyayı değiştirmelerini sağlayacak araçları temin edeceklerini belirtmektedir.

Başka bir deyişle, Kabala, dürüst bir araştırmacıya en başından beri istemekte olduğunu, yani Dünya'yı değiştirmeyi başarmasına yardımcı olacaktır. Ancak, değişim dıșsal değil, içsel olacaktır. Kabala bilgeliği, bilim ve insan algılamasını bir sonraki aşamaya, zaman, yer ve hareket ötesine gelişmelerini sağlayacaktır. Bu aşamada, araştırmacılara günümüzde çelişkili olarak görünmekte olan tüm olaylar birleşecektir.

Şimdi, aynı zamanda arzularımızın da adım adım nasıl gelişmekte olduklarını da anlayabiliriz. Zenginlik için olan arzularımızdan, onur ve yönetme arzusuna, sonrasında da bilgi için olan arzuya ve şimdi de sıra maneviyat için duyulacak olan, bizleri Kabala ile birleştirmeye teşvik eden arzudadır.

Kabala bilgeliğini çalışmakta olan bir bilim insanı Yaratılışın esasını tanıır. Böyle bir bilim insanı, maddelerin maddesel dünyadaki kurallara sıkıca nasıl böyle bağlı olduklarını keşfetmeye şaşıracaktır. Sonrasında, manevi kanunlar ile fiziksel kanunlar arasındaki bu uyum, araştırmacıya modern yaşamımızdaki her alanda yer alan problemleri çözmeye yardımcı olacaktır.

Ekolojide, psikolojide, sosyal ya da politika biliminde, “doğru formülün” eksik olduğu ile yüzleştiğimiz bilimin her alanında bizlere yardımcı olacaktır. İşler eskiden çok da karışık değildi. Örneğin, Newton’un zamanında sadece bir kaç formülün keşfedilmiş olması her şeyi açıklamak için yeterli olmaktaydı. Ancak, günümüzde maddenin araştırılmasında yeni bir boyuta erişmiş durumdayız, bu seviyede maddenin genel davranışını açıklayan formülün eksikliğini yaşıyoruz.

Bilim, insanlar ve içinde yaşadıkları dünya ile ilgilendiğini iddia ediyorsa, Kabala da, araştırmalarının her alanında, aslında etrafımızdaki dünyayı değil, kendimizi araştırdığımızı ifade etmektedir. Fizikte, kimyada, psikolojide, ekolojide ya da başka herhangi bir bilimde bizler dış dünyayı değil, iç dünyamızı, iç kaplarımızı araştırırız. Modern bilim, geleneksel araştırmaların artık kendilerini tükettiklerini keşfetmektedir. Şu anda ihtiyacımız olan her şey, aslında tüm dünyanın içimizde varolduğudur.

YENİ BİR BİLİM

Bugün göremediğimiz gerçekler, düşüncelerin etkilerinin bilgisizliği, toplum ve çevre ile geçinememek, tüm bunlar dünyanın dışımızda olduğuna dair hatalı belirtmelerin sonuçlarıdır. Bu nedenle, güvenli ve sağlam devamlılık sağlayan açık ve sürdürülebilir kuralları formüle edemiyoruz. Anlamalıyız ki, bizler her şeyi içlerimizden yargılıyoruz, eğer araştırmacılar bununla hemfikir olurlarsa, bu yeni bilimin başlangıcına bir işaret olacaktır.

Yeni bilim, içinde yaşamakta olduğumuz dünyaya açık bir anlayış getirecek ve gerçekliğe uygun bir bağlantı gerçekleştirecektir. İnsanlığa düzeltme metodunu getirebilmek için, içimizde varolan bakış açısını benimsememiz gerekmektedir. Hiç kuşkusuz ki, gerçekliği algılamaya yönelik tutumumuzu değiştirmek küçük bir iş değildir, özellikle günümüzde yüzleşmekte olduğumuz bu tarz temel bir değişiklik ile karşılaştığımızda. Geçmişte, yeni yöntemler ortaya çıktığında her zaman bunların kabul edilmesi için bir süre geçmesine ihtiyaç vardı.

Hepsi arasında en zoru, yeni algılamaya geçiştir, çünkü yeni algılamaya göre, bireysel algılama dışında hiçbir şey var değildir. Tüm eski algılamalar dışımızda bağlandığımız bir şey olduğunu iddia ettiler, düşüncede ya da aksiyonda. Tartışma insanoğlunun Yaradan'ın yegâne yaratılışı olduğunu ve bireysel algılamanın dışında algılamanın zor olduğu sadece Üst Işık'ın var olduğu hakkında idi.

Hepimizin hissetmekte olduğu anlayış, psikolojik bir değişim değil içsel bir olaydır. Daha doğrusu, bu bizleri içine doğru büyük bir arayışa yönlendiren temel bir değişimdir. Kişi sadece yeni algılama ile aynı fikirde olamaz, bunun için kişinin içsel niteliklerini geliştirmesi, ilerletmesi gereklidir ki en sonunda formunu dışarıda Üst Işık ile eşit hale getirebilsin. Kişinin nitelikleri değiştiğinde ve artık Yaradan'ın niteliklerine zıt durumda olmadığında kişi Yaradan'ı keşfetmeye başlar. Bu koşulda, kişi Üst Işığa göre "saydam" hale gelir ve insani özü yani alma arzusu artık Işığın önünde ayrı bir parça olarak hareket etmez

Kabala, algılama araçlarımızın beş parçadan oluştuğunu açıklamaktadır, bunların üçü “içsel kaplar” olarak ve diğer ikisi de “dışsal kaplar” olarak adlandırılmaktadır. İçsel kaplar ile kendimizi hissederiz ve dışsal kaplar sayesinde de etrafımızdaki dünyayı hissederiz. Dışsal kaplar dışsal gerçekliğin hissedilmesini yaratırlar çünkü onlar tamamlanmamış yeteri kadar gelişmemiş kaplardır

Kişi kaplarını tam anlamıyla düzelttiği zaman (dışsal kapları da dâhil olarak), dışsal dünya da aynı zamanda içsel olarak hissedilecektir. Bu yüzden, dış dünya ortadan kaybolacak ve tüm gerçekliği dolduran en basit Işık haline gelecektir. Kendini düzeltmiş olan kişi, Üst Işık ile arasındaki tüm farkları iptal ederek, tüm niteliklerde eşit hale geldiğinden dolayı, bu kişi artık Üst Işık ile karşılıklı olarak algılama durumundadır. Bu durum Dvekut (tutunmak) olarak adlandırılır. Bu koşulda kişi tamamıyla Üst Işık ile bütünleşmiş durumdadır.

Kuantum Fiziği tarafından keşfedilmiş olunan, maddenin parçacık olarak davranışı ile dalga olarak davranışı arasındaki fark, madde (alma arzusu) ile Işık arasındaki fark ile eşit değerdedir. Kabala sayesinde, insanlık maddenin ulaşması gerektiği amacı, madde ile Işık arasındaki Formların Eşitliğini biliyor durumuna gelecektir

O zaman, bizim bakış açımızdan artık dalga ile parçacık arasında ya da Işık ile madde arasında bir fark kalmayacaktır. Şu anki halimizde bu iki karşılıklı olguyu karşılaştıramayacak durumdayız ve ikisini de aynı çatı altında görüyoruz. Ancak kişi bu gerçekliğin

içinde olduğunu ve onsuz hiçbir şey olmadığını keşfettiği, ancak kişi “ben” ve “dışındaki ben” algısını bıraktığı anda bu iki zıt olgu tek, bir haline gelecektir.

DOĞANIN KANUNLARI

Bizler sadece kısmen bilmekte olduğumuz bir dünya içerisinde yaşıyoruz. Doğada birçok kanun vardır, bazıları kolaylıkla keşfederiz çünkü kendi varlığımız ile apaçık ortadadırlar. Yerçekimi kanunu örnek olarak apaçık ortadadır çünkü gerekli donanımlara sahip olmadan uçmayı denediğimizde tekrar yere düşeriz.

Bazı kanunlar sadece Dünyamız için geçerlidir bazılarıysa aynı zamanda uzayda da geçerlidirler. Bu kanunların bazıları duyu organlarımız ve bedenlerimiz sayesinde algılanırlar ancak diğer başka kanunlar da vardır. Işıma (yayıma) kanunu gibi ki bunun hareketini hissedemeyiz. Sadece doğurmuş olduğu olayı görebiliriz. Yayılan dalgaları göremeyiz, duyamayız ya da algılayamayız ancak etkilerinin farkına varabiliriz.

Bunun dışında da etkilerini bilmediğimiz başka kanunlar da vardır. Bazen belli bir olayı hisseder fakat tam olarak net bir şekilde nedenini, nereden geldiğini tespit edemeyiz. Deneyimlerimiz göstermiştir ki, dünyayı etkileyen tüm kuralları biliyor olsaydık, mutlu ve başarılı olabilirdik. Bazı kuralları deneyimlerimizden öğrenir, bazı davranış kurallarını çocuklar ailelerinden, arkadaşlarından, çevrelerinden ve toplumdan kaparlar.

Eğitim ile öğrenmiş olduğumuz kurallar doğuştan bildiğimiz kurallar değildir. Aslında dünyada nasıl var oldukları da çok net değildir ancak bizleri eğitenler çeşitli yollarla bizleri bunların bu şekilde olduklarına ikna ederler ve bu da izlenmesi gereken bir yoldur. Eğer çocuklar kendileri için bir şeyin hatalı olduğu görebilselerdi o zaman bunu yapmazlardı.

Eğer bir kişi, diğerlerine karşı acımasız ve kötü olmanın kişisel olarak kötü olduğunu anlamazsa; kişi hırsızlığın negatif bir olay olduğunu göremezse o zaman toplum bu hareketlere karşı gerekli cezaları gösterir.

Eğer hırsızlık yaparsak doğanın da buna negatif bir hareket ile yanıt veriyor olacağı, bir gerçeklik kanununun belirlenmiş olduğunun farkında olsaydık o zaman bu hareketi yerine getirmiyor olacaktık. Eğer hırsızlık yaptığımız durumda, bunun cezasının bir hastalık ya da başımıza, sevdiğimizimize bir felaketin geleceğini biliyor olsaydık bu hırsızlığı yapmıyor olurduk. Bu yüzden, kişinin kanunu ve hareketlerinin sonucunu göremediği durumlarda kişinin izlemesi gerektiği kuralları toplum ödül ve ceza sistemine bağlı olarak belirlemeye yardımcı olur.

Açıktır ki, doğal kuralların nasıl işlediklerini bilmek isteriz ki biz de onlara göre hareket edebilelim ancak, toplumla ve Üst Işıkla olan ilişkimiz hakkındaki kurallar görünen o ki gizlidirler.

Kabala, bu kuralların ancak edinildikleri takdirde takip edilebileceklerini belirtir. İnsanlık sistemin bütününe ifşa ettiğinde ve Üst Işık ile olan bağlantıyı anladığında o zaman gerçekliğe ait kanunu kesinlikle takip edebiliyor olacağız. Yani ihsan etme kanununu.

Michael Laitman

Fakat o zamana kadar hiç kimseyi bu koşulda olması için mecbur tutamayız.

Kabala'da "Allah" ve "Doğa" kelimelerinin sayısal karşılıkları 86 olarak aynıdır. Bu eşitlik bizlere etrafımızdaki tüm doğa, bu dünya, aynı zamanda üst manevi dünyalar, bunların hepsinin Allah olduğunu vurgulamaktadır. Bu kuvvetlerin ait olduğu sistem Yaradan'ın önümüzde kendini ilan etmesidir.

Fiziksel seviyedeki kuralları biliyoruz ve belki de birkaç yüzyıl sonra bunlara ilave olacak olan başka kuralları da öğreneceğiz, fakat bu, problemimizin kaynağı değildir. Bizler geliştikçe, içimizdeki insan seviyesine ait olan manevi kuralları da bilmeye başlamamız gerekiyor.

Şu anda sadece onları bilmiyor değiliz hatta onları bilmeye yakın bile değiliz. Sonuç olarak, insanlık nesilden nesile daha da derinlerde çıkmaza düşmekte ve durumumuz da daha da umutsuz olarak büyümektedir. Fizikte, kimyada, biyolojide ya da bilimin herhangi bir alanında keşfedecek olacağımız fiziksel kanunların hiçbiri bizlere yardımcı olamayacaktır. Bilimsel keşifleri insanlığın yararına kullanmak, manevi kuralları uygulamadığımız için yaşamlarımızı daha da iyi, güvenli ya da daha tamamlanmış hale getiremeyecektir

İnsan egoizmi herkesin faydasına onları dağıtmaktan bizi geri tutuyorsa, daha fazla ürün yetiştirmeyi öğrenerek bundan ne fayda sağlamış olduk? İnsanoğlu, her türlü faydayı keşfetmiş oldukları kurallardan dolayı kendileri aleyhine kullanırlar çünkü kendilerini insan olarak düzeltmiş durumda değillerdir.

İçimizdeki konuşan insan seviyesini nasıl yönetmemiz gerektiğini bilmiyor olduğumuzdan dolayı bizler de acı çekiyoruz. İnsanlığın tüm problemi tek bir gerçekten ortaya çıkmaktadır, o da kendimizi doğru bir şekilde yönetmiyor olmamızdan.

İnsanlar birbirlerini öldürüyorlar, hayal kırıklıklarına uğramış durumdadır, korkmuşlar ve umutsuz durumdadır. Tüm bu olaylar içimizdeki duran, bitkisel ya da hayvansal seviyelerin değil ama konuşan seviyenin illet hastalıklarıdır. İçimizdeki duran, bitkisel ya da hayvansal seviyelere ait olan hiçbir şey hakkında kendimizi kötü hissetmeyiz.

Yiyeceğimiz, suyumuz ve kalacak bir yerimiz var. Geçmiş nesiller için yaşam koşulları çok daha zorlayıcıydı ancak insanlar daha mutlulardı. Bizler mutlu değiliz ve tüm bunlar içimizdeki konuşan seviye ile doğanın kuvvetlerinin denge içerisinde olmamalarından kaynaklanıyor. Bu koşul bizler değişene, bu kuvvetleri çalışmaya başlayana ve onlar ile dengeye gelene kadar değişmeyecektir.

Bizlersürekli,durmadançalışanbirmotoruniçindeki bir vida gibiyiz sanki. Eğer doğru yerde değil, makina ile sekronize değilsek bir rahatsızlık hissedeceğimiz garantidir. Bu kuvvetlere göre, kendi durumumuzu düzeltmek için acele davranmıyor olmamız gerçeği eninde sonunda bizlere karşı dönebilir. Bin ya da ikibin yıl önce insanlık doğanın mekanizmasına bu kadar zıt bir durumda değildi. Ancak günümüzde artık bizler daha de geliştik ve daha egoistik, acımasız hale geldik ve bu yüzden de doğanın kanunları ile daha da zıt duruma düştük. Baal HaSulam, acılarımızın nesilden

Michael Laitman

nesile daha da yoğunlaşmasının nedeninin bu olduğunu söylemektedir.

...doğa, tıpkı yetkili bir hâkim gibi bizleri gelişimimize göre cezalandırmaktadır, görebildiğimiz gibi insanoğlunun gelişiminin seviyesine göre acılar ve eziyetler de artmaktadır... Günümüzde yaşamakta olduğumuz darbelerin de ötesinde, aynı zamanda geleceğimiz için çekilmiş olan kılıcı da gözönüne almamız gerekmekte ve doğru sonuç da çekilmelidir, eninde sonunda doğa bizleri yenilgiye uğratacaktır ve hepimiz gerekli ölçüde kanunları takip etmek üzere ellerimizi birleştirmek zorunda kalacağız.

Baal HaSulam, Barış

Kanunlara ait sistem sürekli olarak üzerimizde işler, bize bunun hakkındaki fikrimizi hiçbir zaman sormaz. Eğer bunu biliyor olursak, onunla yaşamaya alışacak ve mutlu bir hayatımız olacak. Ama bu kuralları eğer çalışmazsak, daha da büyük rahatsızlıklar hissedecek, daha fazla gelişmeye devam ettikçe sistem ile dengeye gelmekten daha da uzak bir noktaya düşeceğiz.

Manevi kuralları keşfedebilmek için, kendimizi değiştirmeye başlamamız ve bu kurallara göre hareket etmeye başlamamız gerekmektedir. İşte bu yüzden, bizlere Kabala Bilgeliği verilmiştir. Bu yüzden de bildiğimiz ve geliştirmiş olduğumuz bilimler, duran, bitkisel ve hayvansal seviyelere hitap etmekte ancak Kabala ise insan seviyesinin konuşan seviyesine hitap etmektedir.

KABALA – MODERN BİLİM

Kabala diğer bilimlerden farklı olarak bizlere Üst Dünyaları ifşa eder. İşte bu yüzden Kabala'ya "bilim" yerine "bilgelik" atfında bulunulur. Kabala bilgeliğinin deneysel ve bilimsel yaklaşımı, diğer araştırma konularının aynı temel araştırma prensipleri üzerine kuruludur. Kabala da gözlemciyi araştırmacı olarak kabul eder ve gerçekliği bir insanın algılaması şeklinde subjektif bakış açısı ile inceler. İnsanoğlunun diğer çalışma alanları ile karşılaştırıldığında, Kabala bilgeliğinin eşsizliği, araştırma konusunun gerçekliğin en üst parçası olmasıdır.

Kabala bilgeliği, kişinin sadece bütünü bir başka parçasını değil de daha evvel hiç ulaşamadığımız, en üst seviyesindeki gerçekliğin köklerini edinmesine olanak sağlar. Gerçekliğin köklerini edinmek, araştırmacılara olayları dünyamızda daha gerçekleşmeden kontrollerini elde etmeyi, onlara müdahale edebilme ve değiştirebilme yeteneğini, eşsiz yaklaşımlarını kullanarak onları yönetebilmeyi ve yönlendirebilmeyi sağlar.

Eğer arzumuzu, tüm gerçekliğin, bizlere, Yaradan'a doğru ihsan etme şeklinde ortaya çıkacağını belirler, beş duyumuzu da tek bir amaç, Yaradan'a mutluluk vermek için adayacak şekilde bir gerçeklik içinde yaşamak istersek, o zaman bu koşulda yaklaşımımızı gerçekliğe "altıncı his" seviyesinde belirleyeceğiz. Bu, gerçekliğe karşı ihsan edici bir yaklaşımı tutmak anlamına gelmektedir ki bu da beş duyu organımız ile algılamış olduğumuz gerçekliğe tamamen farklı bir karakteristik sağlamaktadır. Artık gerçekliğin sadece küçük bir noktasını edinmeyeceğiz, bunun yerine

kontrol odasına, gerçekliğin genel merkezine doğru uzanan kökünü edinmiş olacağız.

Bu şekilde davranarak yaratılan seviyesinin üzerine doğru yükselebilir ve Yaradan'ın seviyesine, Üst Güçlerin gelmiş olduğu ve maddeseli kıyafetlendirdikleri kaynağa ulaşabiliriz. Eğer bu güçlere karşı daha kök seviyelerindeyken yaklaşımımızı değiştirirsek, dünyamızdaki kıyafetlenmelerini tamamıyla farklı bir şekilde hissedeceğiz. Üst Işığın hissedilmesinden önce boşluk hissi açığa çıkacaktır.

Gerçeklik sürekli olarak Yaradan'ın yaratılanlarına ifşası yönünde gelişmektedir. Tüm bunlar kişinin gerçekliğe karşı olan yaklaşımına bağlıdır. Eğer, yaratılan, kendini Yaradan'a doğru benzeterek bu amaca doğru isteyerek gelişim sağlarsa, bu kişi Yaradan'ın ifşasını coşkunun giderek artan akışı olarak deneyimleyecektir. Diğer taraftan, Yaradan'ın ifşası kişinin kendi isteği olmadan açığa çıkarsa, yani yaratılan Yaradan'a benzemeyi uygulamazsa, o zaman bu ifşa, egoistik birey ile doğası ihsan etmek olan Üst Güç arasındaki form farklılığından kaynaklı kişinin gözünü korkutan, kötülük olarak algılanacaktır.

Formlarımızın eşit olmadığı bir koşulda Yaradan'ın ifşası kişinin hayatına karanlık getirir. Bu karanlık, Üst Işığın "arka tarafı"dır. Üst Işık zaten bizleri doldurur ancak şu anki koşulumuzda bunu keşfedemeyiz ve karanlığın görünümü tıpkı bizlerin gerçekliğe olan yaklaşımını değiştirmeye ve Üst Işığı keşfetmeye davet eden bir müzik gibi hizmet eder.

Altıncı his ilk beş duyu organımıza eklenmez bunun yerine altıncı his onların üstünde ayrı bir şekilde durur. Tıpkı alma arzumuzun maddesel gerçekliği algılamanın beş şekli yani beş duyu organımız ile algıladığı gibi altıncı hissimiz de üst gerçekliğin beş algılama şeklini kapsar. Altıncı hissin yardımı ile bu beş duyu organımızda başka bir gerçeklik hissedilir ve bu da karanlıktan aydınlığa; boşluktan, korkudan, eziyetten, berekete, güvenliğe, huzura, sonsuzluğa ve mükemmelliğe geçiştir.

Altıncı hissi edinmiş olmak bolluğun pozitif etkileri ile bilgilerimizi de arttırır. Bu hissi edindiğimiz zaman, Üst Işık, karanlık yerine, kabı dolduran bolluk bereket olarak görünür.

Bu yeni koşul, bilimdeki araştırmanın sonucunu değiştirecektir. Fizikçiler, kimyacılar ve biyologlar, bozuk paranın öbür yüzünü keşfettiklerinden, araştırmalarında yeni sonuçlara ulaşacaklardır. İnsanoğlu, Işıktan yoksun dertli kapları araştırmayı durduracak ve bunun yerine Yaradan'ın Işığı'na doğru tamamen özgürce bir istekle gelişecek ve olgunlaşacaktır.

Bu tarz bir varoluş, Işığın bakış açısından, düzeltilmiş kabın perspektifinden doğan bir varoluş olacaktır çünkü ihsan etme niyeti ile kap, Işık haline gelir ve Işığın formu ile niteliklerini edinir. İnsanlık, altıncı hissinden yani ihsan etme niyetinden, faydalanarak yeni bilimler geliştirecektir. Onunla denk hale gelerek Işığı çekmek, insanlığa Doğa'nın farklı bir varoluşluğunu, negatifte değil pozitifte varoluşunu ortaya çıkaracaktır.

Michael Laitman

Varoluşün tüm seviyeleri insanın içinde yer almaktadır, onunla birlikte yükselir ve birlikte düşerler. Eğer kişi, Yaradan'a benzer bir şekilde, "Gerçek" insan olursa, tüm doğa (cansız, bitkisel ve hayvansal) farklı bir beslenme ve tamamlanma alır. İnsanoğlu, Yaradan'a benzediği zaman, bu dünya Beria, Yetzira ve Asiya dünyalarında birleşmiş olacak ve onlarla birlikte Ein Sof'a doğru yükselecektir. Ondan sonra tüm Doğa yükselecek ve Yaradan ile bağ kuracaklardır.

Egoist ve bozuk olan koşulda, kişi gerçekliğin resminin içinin boş ve Yaradan'ın mevcudiyetinden eksiklik hissettiğini göremez. Altıncı hissin edinilmesi ile birlikte, Yaradan gerçekliği sağlayan olarak ortaya çıkar. Gerçekliğin her detayının içinde varolan olarak ortaya çıkar Yaradan ve sonuç olarak da, sanki Yaradan'dan bir hediye gibi, kişinin beş duyusundaki hisleri bu koşulu doğrular. Bu koşulda, dünya, kişinin Yaradan ile temasının bağ ölçüsü olarak ortaya çıkar.

Kişi, Yaradan'ı gerçeklikte daha da fazla kıyafetlenmiş olarak hissettikçe kişi daha da fazla Yaradan'ın kendi içinde olduğunu ve kişinin algılarını bu hissedişe doğru yönettiğini keşfeder ve kişi de daha fazla kendini kaybeder. Tüm geriye kalanlar, kişinin gözlemci olarak ayakta durduğu ve Yaradan'ın ifşasını içinden ve dışından izlediği, oldukça küçük bir noktadır. Bu nedenledir ki, Kabalistler demiştir ki, Yaradan kabı yarattı ve aynı zamanda onu dünyanın resmi ile doldurdu.

"Kendi eksikliği" hissinden hareketle, kişi kendini belirlemeden önce bir fırsat açıldığı kesindir. Tam bu

noktada kişi gerçekliğe karşı bağımsız düşüncesini belirleyebilir.

Kabın, kişinin kendine ait olmadığı anlayışından hareketle ki kabın doldurulması kişinin kendisine atfedilmediğinden, kişi başka bir kişinin gerçekliğe karşı olan yaklaşımını belirleyerek anlamaya başlar. Bu noktada kişi, beş duyu organının üsünde altıncı hissini kişinin kendini inşa ettiği hissinde geliştirmeye başlar.

Kabın bakış açısından, kişi kabı doldurmanın nasıl hissedileceğine ve doldurmaya göre kişinin kimliğini belirlemeye karar verir. İşte bu kişinin çok büyük gelişme olarak adlandırılan "Kabala Bilgeliği" içerisinde büyümesinin açıklamasıdır.

Bu yüzden insan biliminin beş duyu organından beslendiklerini görürüz ancak bu gerçekliğin kapsamlı resminin sadece bir parçasıdır. Bilimde daha birçok değişiklikler açığa çıkacaktır ve araştırmalarının sınırları şu anki keşif ve bilgi düzeyinin çok ötesine genişleyecektir. İnsanlığın halihazırda keşfetmiş olduğu gerçekliğin parçaları, düzeltilmiş kaplarda ortaya çıkan bolluk, bereketten değil de boş kaplar sayesinde keşfedilmişlerdi. Bilim insanların ulaşmış oldukları çıkmazın tanınması aslında boş kapların tanınmasıdır. İnsanlık, her şeyin ışık hâlâ kap içerisinde değilken, bu boş kaplar içerisinde keşfedilebileceklerini anladı.

İnsan bilimi ve tüm dalları bolluğun yokluğu pozisyonundan gelinmiş olunan, tüm bilgilerin birikimidir. Bilim, tıpkı diğer tüm insani uğraşlar gibi negatifliği ve gelişmemeyi gösterir. Günümüzde

kaplardaki bolluğun bereketin yokluğu artan çaresizliğe doğru bizleri yönlendirmektedir. İnsanoğlu, tüm dünyevi hazların (seks, yiyecek, aile, zenginlik, onur, güç ve bilgi) bizlere tamamlanma hissini vermediğini ve bizleri boş bıraktıklarını kabul eder. Bu boşluk, Kabala Bilgeliği dediğimiz, Üst Bilimi ifşa etmemiz için duyulan arzuyu arkadan sürmekte olan kuvvettir.

Birçok bilim insanı ve filozof dünyaya gerçek bir tehdite yaklaştıkları gibi yaklaştıklarını itiraf etmektedirler. Onların bakış açısından, insanlık kontrolü ve nereye doğru gitmekte olduklarının anlayışını kaybetmiş durumdadır. İnsanlığın, uçurumun kenarına gelmesinden ve insan yaşamının her yönünü (ekoloji, toplum, ekonomi ve kültür, araştırma ve eğitim) ortadan kaldırmasından önce, gelişmeye devam etmesi için sadece birkaç yılı geriye kalmış durumda. Bu bilim insanları zaten maddeyi yaratan düşüncenin özünü keşfetmeden, bilimin gelişme kaydedemeyeceğini anlamış durumdadır. İnsanlığa eşgörülmemiş bir kriz ile yüzyüze olduğumuzu söylemelerinden önce gelişmeye devam etmemiz için sadece birkaç yıl daha vermiş durumdadır.

İnsanlık daha öncede içinden çıkılmaz durumlar ile karşılaşmıştı ama bunu her zaman din, kültür, endüstri ya da bilim gibi insan hayatının sadece bir yönünde yaşamışlardı. Bunlardan biri çöktüğünde, diğeri yükselmekte, yeni ideolojiler eskilerinin yerini almakta ve dünya da yeni bir çağa doğru ilerlemekteydi. Günümüzde ise, insanlığın ilgilenmekte olduğu tüm alanlar toplam bir negatifliğe erişmiş durumdadır.

İnsanlığın dine doğru döndüğü görülmekte, bu önceleri bilime, endüstriye ve kültüre doğru gerçekleşmişti. Gerçekte şu anda yaşamakta olduğumuz çok zor bir açılım dönemi. Dünya genelinde dinin ve her çeşit mistik öğretilerin yükselişte olmaları aslında insanlara verdikleri güçlü çekim gücünden değil ancak seçeneklerin çok az olmasından ileri gelmektedir. İnsanlık, bilim ve teknolojinin gelişerek acı hayatlarını biraz da olsa tatlandırıcaklarına dair umudunu kaybetmekte. Dine olan bu yeni çekimin nedeni insanların bir kez daha dini test etmek ve öğrenmek istemeleridir. Ve ne çare ne de çözüm son kez daha günümüzün krizine bunların içinde bulunamayacaktır.

Dinler, bilim ve dinin birleşerek hayatlarımızı geliştirebileceklerine dair teoriler ve felsefi görüşler dizayn etmekte. Ama bu görüşlerin de hatalı olduğu ispatlanacaktır. Dine olan bu yenilenmiş ilgi de son bulacaktır. Çünkü bu, boş kapların ihtiyaçları olduğu gerçek yanıtların dinler tarafından sağlanamayacağını anlaşılmaya götürecektir.

Bu yüzden günümüzde ortaya çıkmakta olan tüm süreçler insan gelişiminin bu bin yıldaki egoistik kaplarının bir özeti gibidir. Bu noktadan itibaren, ihsan etme özellikleri olan yeni kaplar yaratmak zorundayız. Bu kaplar bizlere önümüzde tamamen farklı bir gerçekliği, cömertliği, mükemmelliği, sonsuzluğu ve ışığı sergileyecektir. Ve son olarak bu gerçekliği tüm insanoğlu olarak keşfetmek de Yaratılışın asıl amacıdır.

SÖZLÜK

Tüm realitede, Yaradan ve yaratılan varlık, Işık ve kap, Üst ve alttan başka hiçbir şey yoktur. Kabala metinleri ikisi arasındaki ilişkinin farklı yönlerini vurgulamaya yönelik birçok isim ve unvan içerir. Aşağıda her birine yükleyebileceğimiz belli başlı özellikler vardır.

Yaradan

Üst Kuvvet, Üst Işık, Üst, Işık, Yaradan; Tanrı; İlahi, İhsan Etme Özelliği, İhsan Etme Arzusu, Haz Verme Arzusu, Üst Doğa, Özgecil Doğa, Manevi Doğa, Bina Özelliği, Veren, Lider, Oluşturan, Takdiri İlahi, Hidayet.

Yaratılan

Kli (kap), Yaratılan, Alt, Ruh, Alma Özelliği, Alma Arzusu, Alt Doğa, Egoizm Doğası, Dünyevi Doğa, Fiziksel Doğa, Malhut'un Özelliği, Alan.

Kabalistler çeşitli olayları, eylemleri ve tavırları hem Üsttekinin ve hem de alttakinin bakış açısına göre her birine kendine has bir isim vererek ayırırlar. Bunu, Üst Dünyaları keşfetmek isteyenlere, onun içine girme yollarını bulmak için yardım ederler. Bu kitap Üst Dünyayı edinmemiş insanlar için yazılmıştır; bu sebeple çeşitli unvanlar arasındaki farkların üzerinde durulmamıştır.

Her Kabalistik terim kendi içeriğine ve realitedeki diğer elementlerle bağlantısına göre birçok yorum taşır. Bu yüzden, sözlükteki anlamlar bu kitapta sunulan içeriğin içindeki terimleri açıklamak için tasarlanmıştır.

Soyut Form: Maddenin içinde kıyafetlenmemiş İhsan Etme Formu

Adam (insan veya insanlığın tümüne tekabül eden): İhsan etme özelliğini edinmiş ve Yaradan'la, Üst Işık'la eşitlenmiş Alma Arzusu. Adam ismi İbranice kelime olan Adame la Elyon'dan gelir ("Ben en Üstteki gibi olacağım.")

Adam HaRișon: İnen ve bu dünyadaki insanların bedenlerinin içinde kıyafetlenen belirli ruhların hepsini içeren genel ruh (veya sistem).

Birleşme: Yaratılan varlığın Yaradan'ın formuyla eşitlenmesinin sonucu.

Özgecillik: Başkalarına haz vermek ve kendi için haz almamak niyetiyle ıslah olmuş alma arzusu, başkalarına ihsan etme arzusu.

Edinim: Anlayışın nihai seviyesi; bir safhadaki her bir elementi algılamak.

Yaradan'ın özelliği: İhsan Etme özelliği.

Yaratılan varlığın özelliği: Alma Özelliği.

Aviut (bayağılık): Yaratılan varlıkta alma arzusunun ölçüsü.

Bariyer: Manevi dünya ve bu dünya arasındaki sınır.

Hayırsever (İyilik yapan iyilik): Yaradan'ın yaratılan varlığa olan tavrı.

Yaradan'a İhsan Etmek: Yaradan'dan, O'na memnuniyet vermek niyetiyle haz almak.

Kırılma (Adam HaRișon'un Günahı): Yaratılan varlığın kendi içinde Işık'tan haz alma niyetinin oluşması.

Kıyafetlenme (Giydirilmiş): Bir özelliğin başka bir özelliğin formunu onun vasıtasıyla belirli bir eylem yapmak için üstlenmesi.

Maddesellik: Kendine haz verme arzusu.

Tikun (İslah): Alma arzusunun ihsan etme arzusuna değişimi.

Fiziksel dünyanın yaratılışı: Alma arzusunun, İhsan etme Formundan, Yaradan'dan, ayrılışından sonra en son ve an alt seviyeye ulaşması.

Yaradan: Kişinin tüm ıslahlarının sonunda ulaşması gereken seviye. İbranice Bore (Yaradan) kelimesi Bo Re (gel gör) kelimesinden gelir. Bu kişinin gelip görmesi gereken seviyedir, kişinin kendi kendine edinmesi anlamına gelen.

Yaratılan varlık: Yaradan ile olan bağının farkına varan alma arzusu.

Edinim Seviyeleri: İhsan Etme özelliğinin içinde hissedilen niyetin ıslah olma seviyeleri.

Adam HaRișon ruhunun bölünmesi: Genel ruhun kişisel arzular anlamına gelen bireysel ruhlara bölünmesi. Adam HaRișon'un içindeki tüm arzular Yaradan'a ihsan etmek ortak niyetindeyken bir olarak birbirilerine bağlıydılar. Arzulardaki niyet kendine haz vermeye doğru ters çevrilince, her arzu kendini diğerlerinden ayrı hissetti ve genel ruh bölündü.

Egoizm: Alma arzusu, tüm yaratılışın maddesi, içinde ne iyi nede kötü olan ve bilinçli olarak kendine haz vermek niyetiyle (almak için) kullanılan. Bu niyet doğrudan veya dolaylı olarak başkalarına zarar verir.

İslahın Sonu: Yaratılan varlığın formunu Yaradan'ınkiyle eşitlemesini tamamlaması.

Form Eşitliği: Alma özelliği yerine İhsan Etme özelliğinin edinimi.

Öz: Tüm formların temeli ve kökü.

Sonsuzluk: Alma Arzusunu Işık'ın sınırsız alımı hissine getiren İhsan Etme Özelliğiyle entegrasyonu.

Alma Arzusunun Evrimi: Bu terim alma arzusunun kendisiyle değil hangi niyetle kullanıldığıyla ilgilidir. Tüm arzular, en küçüğünden en büyüğüne kadar içimizde mevcuttur. Bu arzular Yaradan'a ihsan etme amacına göre içimizde uyanır. Başka bir deyişle, gelişim niyettedir, ek arzuları kullanmamızı sağlayan niyettir.

Doyum (Memnuniyet): Alma arzusu veya ihsan etme arzusunun içindeki tatmin olma hissi.

Maddenin İçinde Kıyafetlenen Form: İhsan Etme Formunu üstlenen Alma arzusu.

Formlar (Kalıp): Alma veya ihsan etme tarzı.

Yukarıdan Aşağıya: Yaratılan varlıktaki alma arzusunun oluşması ve İhsan Etme kuvvetinin azalması.

Aşağıdan Yukarıya: İhsan Etme Kuvvetinin yaratılan varlığın içinde hakim (üstesinden gelmek) olması.

Genel Kanun: İhsan Etme Kanunu. Bu Kanun tüm realiteyi kapsar ve tüm parçalarının formlarının kendi formuyla dengelemesini zorunlu kılar.

İlahi, Üst Işık, Üst Kuvvet: Realiteyi yöneten, Üst Dünyada ve bizim dünyamızdaki tüm kanunları kapsayan İhsan Etme özelliği.

Ibur, Katnut, Gadlut (Ibur, Yenika, Mohin):

Yaratılan varlığın manevi doğumundan ıslahının sonuna kadar tecrübe ettiği üç safha.

Yaradan'ın İmajı: Alma Arzusunun içindeki ıslah olmuş niyetlerin toplamı. Bu niyetler arzuların içinde Yaradan'ın imajı olarak hissedilir.

İhsan Etmek Amacı: Başkalarına veya Yaradan'a ilave haz getirmek niyetiyle yapılan bir eylem.

Almak Amacı: Kişinin kendisine ilave haz getirmek niyetiyle yaptığı eylem.

Reenkarnasyon: Ruhların bu dünyadaki bedenlerin içinde kıyafetlendiği zaman tecrübe ettiği safhalar.

Birleştirme (birleştirilmiş): İçsel özelliklerin (birleştirilmesi) bağlanması.

İçsel Işık: Yaratılan varlığın Işık'la olan form eşitliği ölçüsüne göre içindeki Üst Işık'ın ifşası.

İçsel Kaplar, Dışsal Kaplar: Yaratılan varlığın içinde hissedilen ve algılanan realite resmi. İçsel kaplar içsel realite hissini uyanması için yeterli düzeyde ıslah olan kaplardır. Dış kaplar ıslah ölçülerine göre dış, uzak realitenin resmini uyandıran kısmen ıslah olmuş kaplardır. Kli ıslah oldukça, bununla beraber yakın olan realite algılanır, Kli daha az ıslah olursa, daha uzak realite bununla birlikte algılanır.

Niyet (Amaç): Alma arzusunu kendisi veya başkasının yararı için kullanmak.

Kabalist: Yaradan'la bir ölçüde form eşitliğine erişmiş yaratılan varlık.

Kli (kap): Doyumun alındığı yer.

İş (Çaba, Gayret): Hazzı daha yakına getirmek isteyen alma arzusunun çabaları.

Işık: Tüm ruhları yöneten ve dolduran İhsan Etme Kuvveti.

İslah eden Işık, Saran Işık, İslah Işık'ı: Egoist davranışı ıslah eden ve onu İhsan Etme özelliğine yükselten Kuvvet.

Yaradan sevgisi: Yaratılan varlıkların ellerindeki her aracı kullanarak Yaradan'a memnuniyet verme arzusu.

İnsan Sevgisi: Başkalarının ihtiyaçlarını kendini dikkate almadan tatmin etme arzusu.

Alt Doğa: Alma Arzusu.

Malhut de Ein Sof (Ein Sof dünyasının Malhut'u): Üst Işık tarafından yaratılan tüm realitenin genel arzusu.

Masah (Perde): Yaratılan varlığın içindeki alma arzusunu hükümsüz bırakan başkalarına ihsan etme niyeti.

Maddesel Dünya: Beş fiziksel duyu yoluyla hissedilen realite.

Madde: Alma arzusu.

Yaradan'a yaklaşmak: İhsan Etme özelliğini daha büyük ölçülerde edinmek.

Bizim Dünyamız: Alma arzusunun içinde hissedilen realite.

Parsa: Üst Hidayet ve Liderlik ve onu yöneten yaratılan varlıklar arasındaki sınır. Parsa Atzilut dünyasıyla Beria, Yetzira, Asiya dünyaları arasında bulunur.

Partzuf: Üst Işık'la Form Eşitliğinde çalışan yaratılan varlığın on Sefira'sından meydana gelen bir yapı.

Kalıplar (Formlar): Alma veya ihsan etme davranışları.

Mükemmellik: Yaratılan varlığın Yardan'la Form eşitliği safhası.

Kişi (Bu dünyadaki): Yaradan'dan gizlilik safhasında olan alma arzusu. Bundan dolayı, bu alma arzusu ne O'ndan alma ne de O'na verme niyetindedir.

Haz: Alma arzusunun doyumunun sonucu.

Kalpteki Nokta: Üst Kuvveti bilmek için uyanış.

Yaradılış Prosesi: Yaradan ile form eşitliğine doğru gelişen alma arzusunda hissedilen işleyiş.

Yaradılışın Amacı: Yarattığı varlıklara mutlak iyilik yapmak, yaratılan varlığın Yaradan'ın safhasına ulaşması.

Kötülüğün Farkına Varmak: Kendi için alma niyetinin yaratılan varlığın manevi gelişimine zararlı olduğunun algılanması.

Reşimo (Hatıralar, Hafıza): Niyet yoluyla gerçekleştirilmeden önceki arzular. Bunlar kişinin ilerde idrak edeceği safhalar ve formlar hakkındaki verileri içeren "bilgi hücreleridir".

Kısıtlama (Tsimtsum): Alma arzusunun hazzı kendisi için almasını kısıtlaması.

Yaradan'ın İfşası: Alma arzusunun üzerine yerleştirilen Masah'ın ölçüsüne göre Alma arzusunun içindeki İhsan etme özelliğinin açığa çıkması.

Ruhun Kökü: Ruhun Adam HaRişon sistemindeki yeri.

Adam HaRişon'un Günahı: Yaratılan varlığın içinde Işık'tan haz alma niyetinin biçimlenmesi.

Altıncı His: Ruh, ihsan etme niyeti, Masah (Perde). Tüm bu terimler O'nunla olan Form eşitliği ölçüsüne göre Üst Kuvveti alan ve hisseden manevi Kli'ye atfedilir.

Ruh: İhsan etme arzusu.

Manevi doğum: Yaratılan varlığın niteliklerinin üzerinde ilk ihsan etme niyetinin (Masah) edinilmesi.

Manevi Gelişim: Yaradan'a memnuniyet verme niyetinin gelişimi, İhsan Etme özelliğinin gelişimi.

Manevi Kli: Başkasına ihsan etmek için doyumun alındığı yer, başkasına ihsan edilen bir yol.

On Sefirot: Yaratılan varlığın on parçası. İlk dokuz parça içindeki Işık'ın özelliklerine ve onuncu parça içindeki alma arzusuna ait olan.

Üst Sistem: Alma arzusu ve içindeki Işık'ın karşılıklı ihsan ettiği bir safha, Yaratılışın Düşüncesinin içinde belirlendiği gibi.

Ein Sof dünyası: Ruhun Yaradan'a sınırsız ihsan edebilme becerisine sahip olduğu safha.

Bu dünya: En küçük alma arzusu. Üst Işık'ı memnun etme veya O'nun tarafından memnun edilme niyeti olmayan safha.

Yaradılış Düşüncesi: Yaratılışın nedeni, Yaradılışın amacına ait olmak, yaratılan varlığın nihai biçimi.

Üst Kuvvet, Üst Işık, İlahi: Üst Dünyadaki ve aynı zamanda dünyamızdaki tüm kuvvetleri kapsayan, realiteyi yöneten İhsan Etme Özelliği.

Üst Doğa: İhsan etme arzusu.

Üst Dünya, Manevi Dünya: Kişiye Üst Kuvvetle bir ölçüde form eşitliğine ulaşmış izlenimi veren safha.

İstemek: Alma arzusunun doyumdan onu almadan önceki izlenimi.

İhsan Etme Arzusu: A) Üst Işık'ın doğası B) Kişinin içinde başkasına veya Yaradan'a ihsan etmek için kullanma niyetiyle ıslah olan alma arzusu.

Haz Verme Arzusu: Bir yabancıya mutluluk getirme niyeti, arzunun dışında, ihsan etme arzusu.

Haz Alma Arzusu: Haz ve mutluluk alma arzusu.

Alma Arzusu: İnsanın doğası -kişinin kendisini tatmin etmek için olan doğal arzusu, Üst Işık tarafından yaratılan.

Kabala Bilgeliği: Kli'nin gelişimindeki, realitenin yaratılışından ıslahının sonuna kadar, tüm seviyelerdeki Işık ve Kli arasındaki ilişkinin ifşası.

Dünyalar: Kişinin Üst Kuvvetin, İhsan Etme Özelliğinin, niteliğine eşitlenme işleyişinde tecrübe ettiği safhalar.

Özlem Duymak: Alma arzusuna ek olan. İsteddiğini elde etmesi, sarf ettiği çaba sonucunda Yaratılan varlığın içinde uyanır.

KABALA HAKKINDA KABALİSTLERİN YAZDIKLARI

Moşe Haim Lutzato (Ramhal) (1707-1747)

Kişinin tüm yükümlülüğü tek bir esas isim tarafından yönlendirilir ve içsellik tüm insanların içinde kıyafetlenir. Bu “Doğa” olarak adlandırdıklarıdır, sayısal değeri “Elohim” (Allah) ile aynı olan. Ve Yaradan’ın felsefecilerden gizlediği şey budur.

Ramhal – Musa’nın Savaşı Kitabı, Kural 15

Eliahu – Vilna Gaon (1138-1204)

Yaradan (Vilna Gaon) Maneviyatın bilgeliğini edinmek, Tanrı’nın adını ulusların arasında kutsamak ve kurtuluşu yakınlaştırmak için doğanın özellikleriyle ve Dünyanın araştırılmasıyla yoğun bir biçimde ilgilenmiştir. Çocukluğundan beri, yedi öğreti içindeki mucizeleri beyan etmiştir.

Bilgeliğin üst ışığının içinde bulunan Kabala bilgeliğini anlamak ve edinmek için, alt dünyada, doğa dünyasında gizli yedi öğretiyi de çalışmak gereklidir.

Yusufçuğun Sesi, Sayfa 119

Yedi öğreti şunlardır: a) hesap bilgeliği, özellik ve ölçüler b) yaratılışın bilgeliği ve toplanma, c) tıp bilgeliği ve büyüme d) mantık bilgeliği, gramer ve kanun e) müzik çalma bilgeliği ve kutsallık f) ıslah bilgeliği ve entegrasyon g) YRA bilgeliği (Yağmur ve Rüzgâr Arasındaki) ve zihinsel kuvvetler.

Yusufçuğun Sesi, Sayfa 120

İshak HaKohen Kook (1865- 1935)

Rasyonellik sadece kendi bilinç eşiğinin ötesindeki gizli olanın kendi bilimsel ve ahlaki işini yapmasından dolayı gelişir. Gizli olanın açık bilimin ve düzgün eleştirinin anlaşılmasını güçlendirdiği yaygın varsayımı yanlışdır. Kesinlikle gizli olan vasıtasıyla, onun şarkısının gücüyle ve mantığının derinliğiyle, bilimin sağlam temeli inşa edildi, yenilikçi ve kesin ve şiddetli eleştiriyile birlikte. Bu iki varlığı muhteşem zenginlikleriyle birleştirerek gizli olan ve eleştiri- her kelimenin ve tanımlamanın üstünde duran üst Tanrısal Işık için sağlam temeli inşa eder.

Orot (Işıklar), Sayfa 92

Kabala'nın özünde var olan sırları -ister bilimin, ister hislerin ister hayal gücünün perspektifinden olsun- ortaya çıktıkça, yayıldıkça ve düzenli ve sabit çalışma için kalifiye olmaya başladıkça, kişinin ruhu ve dünyanın ruhu daha yukarıya yükselir.

Kook, Orot (Işıklar) Sayfa 90

Zamanın olayları, sosyal ilişkilerin büyümesi ve bilimin genişlemesi insan ruhunu büyük ölçüde arıttı.

Kook, Orot Emuna (İnancın Işıkları) sayfa 67

Adamın, hiçbir mesleğin birbirinden gizlenmeyeceği ve aynı zamanda her bilimin ve her fikrin tüm bilimsel denizi ve tüm duygusal derinliği, bu madde gerçekten de asıl realitenin içindeymiş gibi yansıtacağı sağlam bir manevi safhaya ilerleyeceği günler yakındır.

Kook, Orot Kodesh A (Kutsal Işıklar) Sayfa 22

Görünür bilgi kuvvetlenmeye başladığında, gizli bilgi alanının gücünün kuvvetlendiği yüce bir erdem vardır.

Kook, Orot Kodesh A (Kutsal Işıklar) sayfa 66

Adamın maddi doğaya ve onun kuvvetlerine alışkın olması, yöntemlerini ve parçası olduğu dünyayı yöneten aynı kuvvetlerin eylemlerini çalışması gerektiği gibi kendisinin de parçası olduğu tüm realiteyi yöneten manevi doğanın kurallarına daha fazla alışkın olması gereklidir ve şarttır.

Kook, 1985

El yazmalarının içindeki defterlerden, Raayah'ın Hazineleri (Kook) 4, Sayfa 23

İnsan arzusunun gücünün muazzam değeri, realitedeki derecesi ve önemi maneviyatın sırları yoluyla ortaya çıkacaktır. Ve bu ifşa tüm bilimin hükümdarı olacaktır.

Kook, Orot Kodesh C (Kutsal Işıklar C), sayfa66

Bilim tüm detayları potansiyelden dünyayı yöneten iyi ve dürüst eğilimlerin ilham aldığı asıl olana getirmek için uğraşacaktır ve bunların hepsi değerli malzemenin ve manevi yaşamın ihtilaçlarıdır.

Kook, Orot Teshuva (Többenin Işıkları) sayfa 50

1923 senesi civarında, Prof. Einstein Israil Topraklarını ziyaret etti. O Raayah Kook arasında bir toplantı düzenlendi

Kook, profesörün metodunun ne denli kapsamlı olduğuna değinerek, antik kaynaklarda tüm insanoğlunu hayretler içine düşürecek bir hazinenin gizli olduğu yönünde genel bir ifadenin mevcut olduğunu söylemişti. Bu hazinenin ifşa olmasıyla beraber, kavramlar dünyasına ait tarihî evrimin her bir aşamasının en uç noktalarına kadar etkileneceğinin, özellikle gizli ilimler kapsamında anılan eserlerde ifade edildiğini ekleyen Kook, her düşünürün nefesini kesecek boyutlardaki bu yeni ve göreceli metot ile edinilen bulguların gizli bilimlerde, Kabala kitaplarında ve bu kitaplar hakkında yazılmış yorumlarda zaten mevcut olduğunu dile getirmişti.

Profesör Einstein'ın, sahip olduğu geniş perspektifi ve zekâsı ile çıktığı bu yolculukta edindiği fikirler ve bulgular, tüm bilimlere ışık tutmaktadır. Hâliyle, söylenenleri pür dikkat ve büyük bir ilgiyle dinlemişti. Einstein, tüm dünyanın yapısını nasıl algıladığımıza dair teknik açıdan açıklık getiren bu metoduna ilişkin Kook'un bulunduğu yorumun felsefi yönü üzerinde durmuştu.

2002, Sımuel Sfulman'ın Kook ve Albert Einstein arasındaki toplantı notlarından, Raayaf'ın Hazineleri (Kook), 1. sayfa 87

Yehuda Leib Aşlag (Baal HaSulam) (1884-1954)

...manevi bir objenin fiziksel atomlarla herhangi bir teması olmasının ve onları hareket ettirmesinin nasıl mümkün olabileceği ile ilgili bilimsel çözümleri yok... Bilimsel bir yöntemle bir basamak ileri gitmek için Kabala bilgeliğine ihtiyacımız var, dünyalardaki tüm öğretiler Kabala bilgeliğinin içine dâhildir...

Baa

I HaSulam, Özgürlük

...reenkarnasyon somut realitenin içindeki tüm objelerde meydana gelir, her bir obje, kendi yoluyla sonsuz bir yaşam sürer. Ve duyularımız bize her şeyin geçici olduğunu anlatsa da, bu yalnızca gözüktür. Aslında burada sadece reenkarnasyonlar vardır her bir madde bir an bile hareketsiz kalmaz ancak fizikçilerin gösterdiği gibi formun değişim tekerleğinde kendi yolunda özünden hiçbir şey kaybetmeden canlanır.

Baal HaSulam, Barış

....gerçeğin bilgeliği yedi küçük kızı olan tüm seküler öğretmenleri içinde bulundurur sonucuna varabilirsiniz.

Baal HaSulam, Hayat Ağacı'na Giriş Kitabı, Madde 4

Kişinin bedenini doğanın maddesel düzen bilgisine sahip olmadan ayakta tutamayacağı gibi... Kişinin ruhu da bir sonraki dünyada manevi dünyaların sistemlerinin doğasının düzen bilgisini edinmeden yaşama gücüne sahip olmaz... Kişi gerçeğin bilgeliğini edinene kadar yeniden dünyaya gelir.

Baal HaSulam, Yaradan'ı Bedenimden Görmeliyim

Bilim genel olarak ikiye ayrılır: Birincisi, "Maddesel Bilgi" diğeri ise "Şekillendirici Bilgi."

... bilimin realitenin malzemelerinin niteliğiyle her iki safı maddesinin –formları olmadan– ve maddelerin ve formlarının ikisinde içinde uğraşan bölümüne "Şekillendirici Bilgi" adı verilir. Bu bilgi deneysel temel

üzerine kurulmuştur, pratik tecrübelerden alınan kanıt ve çıkarımlar anlamına gelen ve bu pratik tecrübeler doğru çıkarımlar için sağlam temel olarak alınır.

Bilimin ikinci kısmı maddenin kendisiyle herhangi bir ilişki kurmadan yalnızca maddeden soyutlanmış formlarıyla uğraşır... Bundan dolayı bu türün bilimsel öğrenimi sadece teorik bir temele dayandırılma zorunluluğundadır. Bu onun pratik tecrübeden değil ama sadece teorik müzakerelerin içindeki araştırmalardan aldığı anlamına gelir. Tüm ulvi felsefe bu türe aittir. Bu nedenle, birçok çağdaş bilim insanı bunu yasaklamıştır çünkü teorik temele dayalı müzakerelerden mutsuz olmuşlardır. Sadece deneye dayalı temeli kesin olarak değerlendirdiklerinden onun belirsiz olduğunu düşünürler.

Kabala bilgeliği de yukarıda bahsedilen iki kısma ayrılır: Maddesel Bilgi ve Şekillendirici Bilgi. Yine de, burada seküler bilim üzerinde büyük erdem vardır. Bunun sebebi Şekillendirici Bilginin bir kısmı bile tümüyle pratik, deneysel temel anlamına gelen pratik neden eleştirilerinin üzerine inşa edilmiştir.

Baal HaSulam, Kabala Bilgeliğinde Madde ve Form

İlahi ifşanın bilgeliği anlamına gelen gerçeğin bilgeliği, O'nun yaratılan varlıklar üzerindeki yöntemleri, seküler öğretilerle birlikte, jenerasyondan jenerasyona iletilmelidir ve her jenerasyon bir öncekine bir başka bağlantı ekler. Bu sayede bu bilgelik gelişir ve aynı

zamanda kitleler arasında daha kapsamlı genişlemeler için uyarlanır.

Baal HaSulam, Kabala Bilgeliği ve Özü

Bu dünyadaki hayvanların görünümünün ve besin idaresinin olağanüstü bir bilgeliği olduğu gibi, bu dünyadaki İlahi bereketin bilgeliğinin görünümü de olağanüstüdür, iki seviyenin varoluşu ve işleyiş biçimleri fizik biliminden çok daha mükemmel bir bilgeliği meydana getirmek için birleşir. Bunun sebebi fizik bilimi sadece belirli türlerin içindeki yönetim bilgisinden ibarettir, belirli bir dünyada bulunur ve taşıyıcısına göre kendine hastır ve hiçbir öğreti içine dâhil değildir.

Bu gerçeğin bilgeliğinde böyle değildir çünkü tüm dünyalardaki tüm eylemlerinde ve davranışlarında mevcut olan genel cansız, bitkisel hayvansal ve konuşanın görüş alanı Yaradan'ın düşüncesinde entegre olduğu gibidir. Bundan dolayı, dünyadaki tüm öğretiler, en küçüğünden en büyüğüne, içinde mükemmelliği içerir. Bu tüm öğretilerle -doğudan batıya kadar birbirlerinden uzak ve farklı olanlarla- kendini dengeler. Hepsi için aynı olacak biçimde, her öğretinin davranışları kendi yöntemiyle gelene kadar onları dengeler.

Örnek olarak, fizik bilimi tümüyle dünyaların ve Sefira'nın sırasına göre düzenlenmiştir. Benzer olarak, astronomi bilimi ve müzikte aynı sıraya göre düzenlenmiştir vb. Böylece, tüm öğretilerin tek bir bağa ve tek bir orana göre düzenlendiğini ve takip ettiğini buluruz-hepsi ona bir çocuğun atasına benzediği gibi benzer. Bu yüzden birbirlerine bağlıdır, gerçeğin bilgeliği tüm öğretilere bağlıdır ve tüm öğretilerde ona

Michael Laitman

Kabala, Bilim ve
Hayatın Anlamı

bağlıdır. Tüm dünyevi öğretilerin kapsamlı bilgisine sahip olmayan tek bir samimi Kabalist bulamayışımızın nedeni budur çünkü bunu gerçeğin bilgeliğinin kendisinden edinmişlerdir ve onun içinde ihtiva olurlar.

BAAL HASULAM, KABALA BİLGELİĞİ VE ÖZÜ

Seçkin Bilim insanlarının Kabala Hakkında Yazdıkları

Johannes Reuchlin (1455- 1522)

Reuchlin, Alman bir humasit, Başbakanın politik danışmanı, bir âlim ve antik diller (Latin, Yunan ve İbranice) ve gelenekler uzmanıdır. Platonik Akademisinin merkezine kabul edilmiştir.

“Felsefenin babası hocam Pisagor, bu öğretileri Yunanlılardan değil, daha ziyade Kabalistlerden almıştır. Dolayısıyla ona “bir Kabalist” demeliyiz, aynı zamanda Yunanlıların bilmediği ‘Kabala’ adını ilk kullanan kişidir.”

“Pisagor’un felsefesi Kabala’nın engin denizinden yayılmıştır.”

“Kabala, hayatımızı sadece yeryüzünde yaşamamıza izin vermez, daha ziyade varlığın en yüksek amacına bizi yükseltir.”

-Reuchlin, De Arte Cabbalistica

Giovanni Pico della Mirandola (1463- 1494)

İtalyan bilim insanı ve Platocu felsefeci, 1846 yılında yazdığı De Hominis Dignitate oratio (Adamın Şerefi Üzerine Nutuk) eseri tipik bir Rönesans çalışmasıydı. Diğer tüm felsefelerin en iyi unsurlarını alıp kendi eseriyle birleştirdiği metodunu yansıtır. Ek olarak, della Mirandola onları kendi orijinal dillerinde okuduktan sonra Kabala’yı, İncil’i ve Kuran’ı araştırdı.

Michael Laitman

Kabala, Bilim ve
Hayatın Anlamı

“Tanrısal gelenekte, Musa’ya verilen kanunların gerçek yorumuna Kabala denir ki, bunun bizim için anlamı almaktır.”

“Bütünde iki tane bilim vardır: Bir tanesi birleştirme sanatıdır ve bilimdeki ilerlemenin ölçüsüdür. Diğeri ise yüksek olan güçleri inceler. İbranîler ikisine de Kabala adını verirler.”

Pico della Mirandola, Özetler

Paulus Ricius (1470- 1541)

Avusturya’nın Pavia Üniversitesinde felsefe Profesörü ve fizikçidir. Alman Kralı, Kutsal Roma İmparatorunun ve Macar Kralının kişisel danışmanı olmuştur.

“İnsan sınırlarının ve maneviyatın, yorumlama yeteneğine Kabala denir.”

“Kutsal yazıların yalın anlamı, zaman ve yer olgusunu ileri sürer. Kabalistik yaklaşım ise zamandan ve yerden bağımsız olarak yüzyıllarca devam eder.”

Paulus Ricius, Introductorai Theramata Cabalae

Philippus Aureolus Paracelsus (1493-1541)

Alman - İsviçreli hekim ve simyacı olan Paracelsus ilaç kimyanın önemli rolü vardır. Modern bilimin kurucularından biri olarak kabul edilir.

“Gizli Kabala’yı öğren, çünkü her şeyi o açıklar.”

Paracelsus, Das Buch Paragranum**Christian Konrad Sprengel (1750-1816)**

Alman botanikçi ve öğretmen bitkilerdeki dölllenme çalışmalarlarıyla tanınır.

“İlk insan olan Âdem, Kabala’ya aşinaydı. Âdem, her şeyin özelliğini biliyordu ve bu sebeple hayvanlara kendi doğalarını en iyi anlatan adları verdi.”

Kurt Sprengel, Versuch einer Pragmatischen Geschichte der Arzeikunde

Raymundus Lullus (1235- 1315)

Lullus, bir İspanyol yazar ve felsefeci, Palma Mayaorka’da zengin bir ailede dünyaya gelmiş, iyi bir eğitim almış ve Aragon Kralı İkinci James’in özel hocalığını yapmıştır.

“Yaratılış ya da dil, ikisi de Kabala ilminde eşit ağırlığa sahiptir. Çünkü yaratılış veya dil, her şeyin yasasının köküdür, şu açıktır ki Kabala ilmi tüm bilimlere hükmeder.”

“Teoloji, felsefe ve matematik gibi bilimler köklerini ve prensiplerini Kabala’dan almıştır. Dahası tüm bilimler, bu ilmin prensiplerine ve kurallarına bağlıdır ve bilimin kanıtlama yöntemleri Kabala olmadan eksiktir.”

Raymundus Lullus, Raymundi Lulli Opera**Giardano Bruno (1548-1600)**

Bu İtalyan felsefeci, astronomi, matematikçi ve okülist zamanının çok önündeydi. Teorileri modern bilimin öncülüğünü yaptı. Bunlardan en kayda değer olanı

sonsuz evren ve dünyaların çeşitliliği teorileriydi. Brun kazıkda bağlanarak trajik bir biçimde öldürüldü. Kendi inançlarının kurbanıdır çünkü Ortadoks inançlarına ters düşmüştür.

“Kabala önce en yüksek ilkeye tarifsiz bir ad verir: Bu şekilde, tüm türlere hükmeden güçler Tanrı, melek, sebep ve güç isimlerini alır. Şu ortaya çıkmıştır ki tüm maneviyat, özgürce parlayan bir ışık gibi tek kaynağa bağlanır ve sayısız değişik aynaya bölünerek, bireysel nesnelere dönüşen görüntüleri oluşturur ve tüm bu görüntülerin hepsi en yüce ilkeye geri döner yani tüm görüntülerin kaynağına.”

-Giardano Bruno, Le Opere Italiene

Gottfried Wilhelm Leibnitz (1646-1716)

Alman bir filozof, matematikçi, politik danışman, metafizikçi ve mantıkçı olan Leibnitz kendi bağımsız buluşu olan diferansiyel ve integral hesaplamalarıyla tanındı. 1661 senesinde bir hukuk öğrencisi olarak Leipzig Üniversitesine girdi; burada Galile, Francis Bacon, Thomas Hobbes ve Rene Decartes gibi bilim ve felsefede köklü değişiklikler getiren bilim insanların fikirleriyle tanıştı. 1666 senesinde modern bilgisayarların teorik atası olan bir model formüle ettiği De Arte Combintoria (Kombinasyon Sanatı Üzerine) adlı eseri yazdı.

“İnsanların gizli olanı açacak doğru anahtarı olmadığından, bilgiye duydukları susuzluk, onları sihir adı altında gerçek Kabala ile hiç ilgisi olmayan bir çeşit bayağı bir Kabala yaratmalarına sebep olmuştur.”

Leibnitz, Hauptschriften zur Grundlegung der Philosophie

Friedrich von Schlegel (1772 -1829)

Alman yazar, eleştirmen ve filozof, Göte'nin, Schiller'in ve Novalis'in akranı. Karşılaştırmalı Indo-Avrupa dilbilimi ve filoloji ile ilgili bir öncü olan Schegel Alman Romantik Hareketini çok derinden etkilemiştir. Romantik terimini literatürde resmileştiren kişi olarak bilinir.

“Gerçek estetik Kabaładır”, Schlegel, Kritische F. Schlegel-Ausgabe publisher: Ernst Behler 35 Bde., Paderborn (Aralık, 1802)

Johann Wolfgang von Goethe (1749-1832)

Alman ekolünün en tanınan yazarıdır. Alman Romantik dönemi, Goethe'nin dönemi olarak bilinir. Aynı zamanda şiir ve roman yazmış, sanat ve edebiyatta bir teorisyen ve eleştirmen olmuştur. Hayatının son otuz yılında Alman kültürünün ikonu olmuştur.

“Tora'nın kabalistik değerlendirmesi bizi, içeriğiyle ölçülemez olan muhteşem benzemezliğe, çeşitliliğe ve bağımsızlığa ulaştırır.”

Goethe, Materialien zur Geschichte der Farbenlehre

